

САША ГУЛД ЛЕДЕНО СЪРЦЕ

Част 2 от „Прекося сърцето ми“

Превод от английски: Мария Чайлд, 2014

chitanka.info

Специални благодарности на Карън Бол

1

Погледът ми се плъзга надолу по дългото тясно острие, спира се върху противника ми. Сабята му е сведена надолу, гърдите му се повдигат, капчица пот се стича мързеливо по ключицата му и изчезва надолу по гръдната кост. Слива се с други капчици във влажно петно над сърцето му.

— Предай се — казва ми той.

— Накарай ме.

Роберто ми се усмихва, после напада. Отбягвам удара му, като се плъзгам по лакирания дъсчен под на галерията на двореца, но копринените ми поли се полюшват тежко, натежали допълнително от оловните мъниста, пришити към подгъва. Забавят ме.

— Перата на пауна не му помагат да литне — отбелязва Роберто, а очите му пробягват по роклята ми в преливащи тюркоазени оттенъци. Изсъсквам нетърпеливо и се опитвам да разхлабя корделите на горната си дреха със свободната си ръка. Изхлузвам едното, а после и другото си рамо от роклята, коприната се свлича над ръцете ми и с въздишка се приземява на син облак в краката ми. Изискано стъпвам върху нея, като продължавам да държа Роберто на мушка. Не обръщам внимание на силното неодобрително цъкане на слугинята, която седи в една от нишите на прозорците и ни надзирава. Преди половин година, когато за пръв път срещнах Роберто, може би щях да се изчервя, но за шест месеца успях да постигна повече от това да подобря фехтовалните си умения. Сега съм различен човек.

— Можеш да ни оставиш сами — викам. Очите ми не се откъсват дори за секунда от лицето на Роберто.

По дървения под се разнася шумолене на стъпки, после затръшването на врата.

— Сега вече няма кой да стане свидетел на унижението ти — казвам. Гласът ми отеква из дългата галерия.

— Нито на твоето — отвърща Роберто, повдигайки вежди.

Стоя пред него само по ленена риза и корсет. Страните ми пламтят както поради дуела, така и от дързост. Издыхвам един кичур коса от лицето си и той залепва за слепоочието ми.

Роберто прави бавен кръг около мен.

— Имаш ли намерение да използваш тази сабя, или само ще ѝ се любоваш?

Завъртам се на една пета. Размазаните очертания на маслените картини зад гърба му се раздвижват, а когато отново се изместваме, същото се случва и с високите прозорци, зад които се простира Венеция. Някога мой затвор, а сега — мой дом. Дните в манастира са отминали отдавна, преди много месеци — избледняват бързо в миналото. Неохотните ми молитви към Бог винаги ще се мяркат в съзнанието ми, но сега те не са нищо повече от далечен напев, слабо доловим под новите думи на любов.

Роберто леко танцува от крак на крак. Една внезапна атака от моя страна — и ще съм победител. Но ако замахне светкавично, предвкусвам поражението си. Забелязвам как ръката му леко се стяга под предпазителя на сабята и предусещам хода му. Когато напада, отскачам на една страна, извърщайки гръб към него, бързо замахвам с острието си и го пъхвам под неговото. Оръжията ни отскачат едно от друго, но аз правя лек подскок и опирам притъпления връх на сабята си в гърдите на Роберто. Острието се огъва при натиска. Двамата сме толкова близо един до друг, че усещам дъха на моя годеник върху лицето си.

— Предавам се — казва той. Не успява да прикрие изненадата в гласа си.

Не се сдържам и се засмивам, въпреки че не се отдръпваме един от друг.

— Това победителка ли ме прави? — питам го.

Роберто кимва в знак на съгласие.

— Така изглежда.

— В такъв случай държа да си получа наградата.

Той отново поглежда нагоре и зениците на очите му леко се разширяват, докато се обляга на острието ми.

— Която е?

Отмествам оръжието встрани и той залита към мен. Изправя се, страните му пламтят.

— Лаура...

Преди да е успял да каже нещо друго, правя широк замах със сабята си. Тъпото острие се плъзва между телата ни и опира под брадичката му.

— Настоявам за целувка.

И двамата чакаме. Свалям сабята. Сега вече Роберто е свободен да се движи. Ръката му внезапно се обвива около талията ми, привлича ме плътно към тялото му. Докато гърдите му се притискат към моите, си давам сметка колко тънка е ризата ми и колко топло — тялото му. Той се привежда над мен, извива гърба ми назад и впива устни във вдлъбнатината в основата на шията ми, която сигурно е солена от пот. Когато ме пуска, двамата се втрещяваме един в друг, застанали от двете страни на един слънчев лъч, прокарващ пътека по дъсчения под.

— Това ли е любовта? — пита Роберто.

— Така мисля.

И двамата знаем какви щастливци сме. Можеше да е съвсем различно, ако баща ми беше постигнал своето. Потръпвам, като се сещам за мъжа, за когото бях определена, един от бащините ми приятели от Великия съвет. Винченцо беше стар, егоистичен и жесток, но беше богат, а това бе единственото, което имаше значение за човек като баща ми. По същото време Роберто беше художник и живееше в бедност под името Джакомо. И неговото минало беше един вид затвор, трябваше да се крие от вендетата, заплашваща живота му като син на дожа. Истинско чудо е, че пътищата ни изобщо се бяха пресекли.

Отивам да вдигна захвърлената си рокля, докато Роберто сипва вода от една стъклена кана с гравирани лебеди и позлатена дръжка. Подава ми бокала с водата и аз с благодарност я изгълтвам. Роберто също пие, после изтрива уста с опакото на дланта си, успокоява дишането си. По облицованата с дървени плоскости стена зад главата му се простира редица от портрети на предишни дожове. Бащата на Роберто, Алфонсо, настоящият дож, е последен. Древните лица, които гледат надолу към мен, са строги и неумолими, в ъглите на една от картините се мяркат тъмни сенки, в друга жесток пес седи в краката на господаря си. Един ден и портретът на Роберто ще виси тук, но не мога да си го представя да гледа отвисоко и с подобна жестокост към Венеция.

Роберто съблича ризата си и се избърсва с кърпа. Докато се движи, мускулите на корема му се стягат и отпускат. Белегът върху гърдите му сякаш се извива по кожата му. Той винаги ще ни напомня колко опасен може да бъде животът във Венеция. Раната, която е получил още докато е бил малко момче, отдавна е заздравяла, но преди няколко месеца същата кръвна вражда за малко не беше застрашила живота му отново. Единствено благодарение на намесата на Сегретата цикълът на жестокостта беше прекратен и Роберто — спасен.

Сегретата. Тайните жени. Дамският баланс на бруталната сила и власт на дожа. Дълга всичко на тях. Те ме приютиха до своята гръд, когато няхах към кого да се обърна. Спасиха ме от брака с Винченцо, като извадиха на показ престъпленията му и доведоха до изпращането му в изгнание. Сега те са моето семейство. Действаме под прикритие, задкулисно, скрити кукловоди, които се грижат за победата на справедливостта в един омърсен от корупция град.

— За какво мислиш? — пита ме Роберто, забелязал внезапната промяна в изражението ми.

Поклащам глава.

— Току-що си спомних! — отвърщам. — Брат ми ще пристигне всеки момент от Болоня. Нямам търпение да се запознаеш с моя Лизандър.

Роберто хвърля ризата си на пода и си сипва още една чаша вода.

— Но дали Антонио ще одобри синът му да се сближи с такъв разбойник като мен? — вдига тост с чашата си, после отпива жадно.

Смея се.

— Спомняш ли си как татко беше заплашил, че ще пусне кучетата след теб, презрения художник?

Роберто извърща очи нагоре.

— О, да. Онези измислени кучета.

Той също се смее. Баща ми отказваше да държи кучета в къщата, откакто, когато бях малка, един мастиф, мой любимец, беше прогризал дупка в най-скъпия ни килим.

Някакъв приглушен шум зад високите от пода до тавана врати кара и двама ни бързо да замлъкнем. Роберто притиска пръст към устните си, докато се вслушваме в гласовете; после едното крило на вратата се отваря и в стаята нахлува някаква фигура, изблъсквайки слугите.

— Аз съм придворна дама! — изписква високо тя, преди да се закове на място. Лицето на Фаустина става пурпурночервено, когато погледът ѝ обгръща Роберто и мен. Изведнъж си давам сметка за голотата на Роберто и за моята тънка риза.

— Никога не съм допускала, че ще доживея да видя подобно нещо — измърморва старата ми дойка. Завърта се, обръщайки ни гръб. — Спазвай приличие, за бога!

Един слуга надниква през отворената врата и тя му изкрещява:

— Излизай! Напусни! — Старата жена размахва юмрук и главата бързо изчезва от полезрението.

Двамата с Роберто навличаме дрехите си. Заставам до личната си прислужница. Нека се нарича „придворна дама“, щом иска, аз не възразявам. Някога моя дойка, Фаустина винаги е била най-близката ми приятелка. Скъпата ми Фаустина, чиито меки гънки и нежни прегръдки са ме успокоявали след многобройни беди.

Очите ѝ отскачат към мен, за да проверят дали съм се намъкнала обратно в синята си рокля.

— Имаме уговорка, забрави ли?

Не бях забравила — как бих могла?

— Ще ми помогнеш ли с корсета? — Докато тя затяга връзките му, погледът ѝ отскача към Роберто.

— Изчакай ме отвън — казвам ѝ мило и я целувам по бузата. — Ще дойда след миг.

— Не го оставяй да те разхайтва — прошепва високо възрастната жена, докато тътри крака към отворената врата. Ръката ѝ се стрелва навън и плесва зад врата едно от момчетата прислужници, навъртащи се наблизо. — Стига си шпионирал!

Вратата се затваря зад гърба ѝ.

Когато се обръщам назад, Роберто ме гледа. Усмиваме се един на друг и аз се отпускам в прегръдките му, опирам лице на гърдите му, заслушана в равномерно тупкане на сърцето му. Повдигам лице към него и той хваща брадичката ми, притиска устни към моите.

След малко се отдръпва.

— Трябва да се срещна с Масимо — осведомява ме той. — Адмиралът иска да обсъдим слуховете за евентуална османска заплаха.

Настръхвам от притеснение. Османци или турци — тези дни всички мъже във Венеция говорят само за това. Но запазвам тази

мисъл за себе си.

— Ще се видим скоро — казвам.

— Но не толкова скоро, колкото ми се иска — отвърща Роберто.

Откакто поиска ръката ми преди четири месеца, единствената ни раздяла бе при пътуването му до Константинопол по поръчка на баща му. Онези ужасни дни ни се бяха сторили дълги като години и двамата се бяхме заклели, че никога повече няма да се разделяме за продължително време.

— Лаура! — вика ме нетърпеливият глас на Фаустина от другата страна на вратата и връща мислите ми обратно към настоящето. — Слънцето вече се спуска зад кулите на „Свети Захарий“. Готова ли си?

Засмивам се и целувам Роберто за последен път. После изтичвам от галерията, Фаустина ме чака отвън, скръстила ръце на гърдите си.

— Да тръгваме тогава! — сграбчвам я за ръка и я повличам след себе си.

2

Фаустина пъхти и пъшка в усилията си да не изостава. Отдалечаваме се по една калдъръмена алея — нишка от паяжината, изтъкана от пресичащите Венеция пътеки и пътища. Стъпалата ни поемат към сестьера^[1] „Канареджо“. Докато върви, Фаустина си вее с възлестите си ръце, после бръква в джоба си и изважда изрисувано хартиено ветрило.

— Подарък? — питам я, забавяйки крачка, за да ѝ дам възможност да ме настигне.

— Не ти влиза в работата — отвърща ми тя.

— Трябва да е от някой ухажор — подхвърлям.

Покрай нас минава някакъв мъж, понесъл табла със сардини. Непознатият ни се усмихва и кимва с глава. Вдигам многозначително вежди към старата си дойка.

— Как се осмеляваш! — възкликва тя. Мъжът се стресва и бързо ни отминава, като се отдръпва възможно най-близо до стената. — Твърде стара съм за подобни глупости, както знаеш. — Фаустина хвърля поглед през рамо, докато търговецът завива по една алея. — Макар че едно време... О, няма значение.

— Трябва да ми кажеш! — хващам я за ръката. Вървим една до друга, близостта на телата ни ни носи комфорт.

Фаустина въздъхва драматично и вдига глава към кулите и колоните, издигащи се над нас. Този следобед небето е ясносиньо, макар краищата му да са обагрени от залеза, който скоро ще се спусне над нас. Спираме пред една сергия. Плащам няколко монети за две рап *dei dosi*, курабии с лешници, сушени плодове, лимонова кора, какао и канела. Подавам едната на дойката си и захапвам своята, като вървешком облизвам канелата от устните си.

— Семействата ни се познаваха — започва Фаустина. — Деляхме един и същ вътрешен двор. Той не ме беше забелязвал до мига, в който... — ръката ѝ поляга върху пълния ѝ бюст — ... не пораснах.

Бързо преглъщам и прехапвам устни, за да не се изсмея. Но Фаустина не забелязва. Потънала е в спомените си. Подминаваме фонтан, в центъра, на който се издига фигурата на гол младеж, стиснал в ръце гигантска раковина.

— Беше толкова красив. Като тази статуя.

— Какво стана? — любопитствам, Фаустина никога не се беше омъжвала, беше посветила живота си на грижите за мен, брат ми и сестра ми. Смъртта на единствената ми сестра, Беатриче, за нея беше толкова мъчителна, колкото и за мен самата.

Лицето на старата дейка порозовява.

— Не било писано.

Пристигаме пред арковиден вход от златист пясък. От двете му страни се издигат резбовани колони. Вратата ни отваря младо момиче.

— Насам, моля — казва тихо то.

— Чакаме една приятелка — обяснявам, плъзгайки поглед по калдъръмената уличка. Усмивкам се на прислужницата.

Фаустина внезапно избухва в кашлица и бързо измъква някакъв смачкан лист от деколтето си. Бута бележката в ръката ми. Хартията е влажна от потта ѝ.

— Много съжалявам! — изсвистява тя. — Забравих да ти дам това. Пристигна тази сутрин.

Отварям бележката внимателно и я пригладдам с длан. Очите ми бързо пробягват по написаното. От Паулина е.

Скъпа моя Лаура,

Днес не мога да дойда с вас. Много съжалявам.

Знам, че ще избереш идеалната булчинска рокля!

Паулина

Смачквам листа в длан и пренебрегвайки жегналото ме разочарование, изобразявам усмивка върху лицето си. Паулина знае по-добре от всекиго колко много означава сватбата за мен и колко съм изстрадала, за да стигна до тук. Майка ми и сестра ми са мъртви и днес не могат да бъдат с мен. Очаквах с нетърпение приятелката ми от детинство да ми помогне да избира най-важната рокля в живота си.

Дори не ми е дала свястно обяснение! Изтласквам тежките мисли настрани. Паулина сигурно си има основателна причина.

Фаустина внимателно наблюдава лицето ми, прислужницата почуква с нокти по скръстените си пред гърдите ръце.

— Моля, покажете ни откъде да минем — обръщам се към момичето.

Поемаме след него по мрачното мраморно стълбище към етажа, където шивачката приема посетителките си. Фаустина ни е запазила час няколко седмици по-рано.

На нисък диван седи белокоса жена. Около шията ѝ се вие наниз от корал. Облечена е в проста памучна рокля на цветя и в момента поръбва квадрата от златиста коприна, отпуснат в скута ѝ. На средния пръст на дясната ѝ ръка проблясва сребърен напръстник. Гледката ми напомня за часовете, прекарани в плетене на дантели в манастира, преди да бъда призована обратно у дома заради смъртта на Беатриче. Пронизва ме кратка болка, но тъй като жената поглежда към мен и ми се усмихва, емоцията отшумява.

— Добре дошли — казва тя и става.

Фаустина приближава да я поздрави и махва с ръка към мен.

— Виждаш ли какво имах предвид? Красавица е, нали?

— Да, много очарователна.

Не е нужно шивачката да ми се представя. Името ѝ е известно из цяла Венеция: Габриела да Мосто. Шила е сватбената рокля на майката на Роберто, а години по-късно — и тази на Паулина, когато се омъжи за брата на Роберто, Николо.

Вниманието на жената се насочва към мен. Тя протяга ръка и младото момиче, което ни отвори вратата, се втурва да сложи дървена макара в дланта ѝ. Около макарата е навита тънка ролка промазано зебло, разграфено по дължина.

— Ела тук, скъпа — заповядва ми Габриела. Чувствам се неудобно и непохватна в нейно присъствие. Тя леко хваща ръцете ми и ги вдига настрани.

— Стой така — нарежда ми. После опасва метъра около кръста ми, задържа го пред гърдите ми и сбърчила концентрирано вежди, диктува някакви цифри на момичето, което ги записва в една тетрадка. Оставам на място, докато Габриела се прехвърля от рамото към врата и оттам — към талията ми. Най-накрая отстъпва назад и ме оглежда

преценяващо от глава до пети. — Дория! — Щраква с пръсти, без да се оглежда наоколо. — Наситено розовото.

Двете с Фаустина се споглеждаме и дойката ми се усмихва окуражаващо. Тя бавно се настанява върху кушетката. Един слуга внася две димящи чаши с ментов чай и чиния с мариновани скариди и ги оставя на масата пред нея. Дойката пъха парченце сгърчена крехка плът в устата си, докато момичето се връща, понесло тежък топ с плат върху протегнатите си напред ръце. Прислужницата благоговейно оставя товара си върху лакирана дъбова маса и Габриела пристъпва до нея.

Шивачката хваща розовата коприна и развива топа. Не мога да се сдържа и приближавам. Това е платът, в който ще се омъжа. Докато развива коприната, Габриела говори:

— Ниско деколте, според мен, и тесни ръкави, по испанската мода. Шапчица от зелена мрежа и може би дори кожа от самур. Набор на кръста. Разбира се, копринен конец за шевовете. — Тя пуска плътната материя и коприната се свлича върху масата като цветен водопад.

— Бих искала да ми направите скрит джоб в подплатата на полата — казвам й.

Фаустина започва да кашля от неудобство, а Габриела накланя глава на една страна. Вероятно не е свикнала с подобни желания.

— Скрит джоб — повтарям. — Настоявам.

Сигурна съм, че тази жена ще ми ушие красива рокля. Но аз също искам да взема участие. Това е роклята, която ще ме отведе в моето бъдеще.

По лицето на шивачката се плъзва усмивка.

— При нашите шевове спокойно можеш да скриеш кинжал в полата си и това по никакъв начин няма да промени линията й.

Откъм кушетката долита въздишка на облекчение.

— Благодаря — казвам.

— Сгодена за първородния син на дожа — продължава Габриела. — Това ще е сватбата на годината.

Дошла от Габриела да Мосто, създателката на булчинските рокли на поколения венецианки, това е висока похвала.

— Истински благословена съм — отвръщам.

— Изчакай за момент. — Шивачката се оттегля в покоите си и аз сядам до Фаустина, която се справя добре със скаридите. Отпивам от ментовия си чай. Дория и слугата стоят надвесени над масата, пригладват коприната. До ушите ми долита шепот и ми се струва, че чувам думите „погребението на дожа“, макар да не мога да бъда напълно сигурна.

Усещам как изражението ми замръзва и когато очите ми срещат тези на момичето, то се изчервява и отмества поглед настрана.

Нима дори простите слуги знаят за епилепсията на дожа, заболяването, което поставя живота и репутацията му в непосредствена опасност? И ако е така, откъде са разбрали? Въпреки цялото ми щастие, целия ми късмет, в момента стомахът ми се свива при един спомен от миналото. Болестта на дожа беше тайната, която споделих, за да бъде приета в Сегретата. Беше грешка, предателство, но навремето ми изглеждаше като единствената разменна монета срещу помощта им. Нашето женско общество търгува с тайни, но ако онова, което бях споделила, се е превърнало в обществено достояние... Дождът има много врагове, които само търсят подобно извинение, за да се опитат да го детронират.

Габриела се връща.

— Роклята ти ще е готова за първа проба след три седмици. Дотогава. — Тя кима за довиждане.

Двете с Фаустина се сбогуваме с шивачката и се спускаме по стълбите, за да излезем навън, на избледняващата следобедна светлина. За момент изпитвам умора — лоялността ми към Сегретата ме притиска с тежестта си надолу. Но Фаустина нехае за настроението ми.

— А сега — бижутата! — обявява тя. — Трябва да подхождат на стъклениите мъниста по шапчицата ти.

Дойката ми вече крачи забързано надолу по пътя и аз препускам след нея. Но когато завиваме зад един ъгъл, двете се заковаваме на място. Насреща ни върви малко по-възрастна от мен жена, облечена в черна кадифена рокля на златисти райета. Но погледите ни са привлечени от друг вид райе — струйка кръв, която тръгва от дълбока рана на челото ѝ и се стича през лицето ѝ. Непознатата вдига ръка в опит да се прикрие, но няма как да не забележим синята подутина, от която лявото ѝ око е наполовина затворено.

— Елате — казвам на жената и понечвам да я хвана за ръката. — Какво се е случило? — Тя се опитва да се освободи; усещам, че цялата трепери. — Не бива да се страхувате от нас — уверявам я. — Моля ви. Позволете ми да ви помогна.

— Кой ви е причинил това? — намесва се Фаустина, приближавайки енергично. — Звяр такъв!

Острият вик на старата дойка кара няколко души да погледнат към нас и жената се свива.

— Не се притеснявайте — казва тя, правейки всичко възможно да се извърне настрана от нас. Но аз посягам и нежно я обръщам с лице към нас. Изваждам кърпичка от гънките на роклята си и попивам кръвта от слепоочието ѝ. Жената не се отдръпва.

Забелязвам табуретките под тентата на една чайна.

— Елате — казвам нежно и хващам непознатата за ръка. — Седнете за момент.

Отвеждам я до ракизовите табуретки. Тя сяда с въздишка и отпуска глава върху дланите си. Фаустина поръчва чай и подава чаша на жената. Тя я поема с треперещи ръце. Чакаме мълчаливо да се съвземе, докато отпива на мънички глътки от чая. Накрая ни се усмихва колебливо.

— Благодаря ви.

— Аз съм Лаура. Вие как се казвате?

— Тереза — прошепва.

— Какво ви се е случило?

Тя горчиво се усмихва.

— Мъжът ми. — Започва да се изправя на крака, но внезапно лицето ѝ преbledнява и е принудена отново да седне.

Фаустина гневно възкликва:

— Мъже!

— Върви да купиш смокини — казвам ѝ. Готова съм на всичко, само и само да я отдалеча за момент. — Нещо за нашата приятелка.

Фаустина кимва с готовност, доволна, че има какво да прави. Дойката ми обича да храни хората. Гледам я как се отдалечава към близката сергия.

Привеждам се напред и хващам ръцете на Тереза.

— Не бива да страдате така.

Тя свива рамене.

— Такъв е животът.

Поклащам отрицателно глава.

— Само ако му позволим да се случва по този начин. Мога да ви помогна.

Тереза ме поглежда скептично.

— Не мисля, че можете да бъдете достоен противник на Силвио.

Вероятно не сама, мисля си. Стискам ръката ѝ.

— Нека се срещнем тази вечер в изоставената изба на Понте Сан Поло. Има зелена врата. До входа е поставена насмолена бъчва, а името на собственика, Зенато, е изписано с боя върху вратата.

— Какво можете да сторите? — поглежда ме тя с насълзени очи.

— Доверете ми се — казвам. — Елате, и ще видите.

Тереза поклаща глава.

— Съпругът ми държи вървите на семейната кесия. Няма да мога да платя на гондолиера!

Бръквам в кесийката си и поставям монета в дланта на жената.

— Вземете. Бъдете у Зенато в полунощ. Повярвайте ми — наистина мога да ви помогна.

Дали тази жена е чувала за Сегретата? Дали се досеща какво имам предвид?

Тереза кимва веднъж и става от табуретката точно когато Фаустина се връща с хартиена фуния, пълна с пресни смокини. Една от смокините се е пукнала и семенцата ѝ блестят като дребни златни късчета.

— Забравихте смокините си! — вика Фаустина след свиващата зад един тъмен ъгъл Тереза. Виждам как черният подгъв на роклята ѝ изчезва.

— Къде отива? — пита ме Фаустина, свила рамене и разперила длани. — Надявам се, че не се връща при онзи свой съпруг.

— Всичко ще е наред — казвам на жената, която ме познава толкова добре, но е сляпа за най-дълбоките ми тайни. — Венеция ще се погрижи за нея.

---

[1] Административен район във Венеция. — Бел.ред. ↑

3

Една наета карета ни отвежда обратно към дома по моста „Риалто“. Докато минаваме през портите, си спомням за завръщането си тук след освобождаването ми от манастира. Тогава всичко изглеждаше старо и захабено. Баща ми беше без пукната пара, а сестра ми лежеше в ковчег. Сега татко е член на Великия съвет на Венеция, осъществил най-голямата си амбиция, а Беатриче си е отишла завинаги.

Слизам от каретата, Фаустина въздиша зад мен, спускайки умореното си старо тяло на земята. Пред очите ни се издига домът на Дела Скала. Хладината на коридора ни подмамва. Пресичам мраморния под, някога изпочупен и олющен, сега поправен. Стените светят от пресен слой вар, златистата рамка на огледалото в коридора е боядисана наново.

— Прибрах се! — викам и един глас ми отвърща. Прекалено младежки, за да е на баща ми, но също толкова познат дори след всичките тези години.

— В библиотеката сме!

Втурвам се към стаята в дъното на коридора, вратата ѝ е наполовина скрита под стълбите. Бутвам я и виждам лице, което е почти пълно отражение на моето, но не съвсем. Същата брадичка, само че по-силна. Очи със същия цвят като моите, но косата е къса, гъста и пригладена назад.

— Лизандър! — крещя аз и се хвърлям в ръцете на брат си. Той не е облечен в дрехи на венециански благородник. Предпочита потъмни цветове — това е резултат от дългите години живот в Болоня, където учеше за лекар. От писмата на Беатриче бях научила, че жилището му е в близост до Ботаническите градини, където хората на Болоня отглеждат лечебни билки. Сега го виждам за пръв път от затварянето ми в манастира насам.

— Дай да те огледам — казвам му, като отстъпвам назад. Държа го на ръка разстояние и го завъртам. Лизандър се подчинява през смях.

— Напълнял си — отбелязвам. Смушквам го в корема.

— Хей, хей! Не трябва ли да ми кажеш колко много ме обичаш и колко много съм ти липсвал? На кого му пука за опънатата ми жилетка!

Разбира се, скъпият ми брат е слаб, както винаги. Той погалва бузата ми с opakото на дланта си.

— Станала си красива жена — казва. — Беатриче щеше да се гордее с теб.

Усещам как очите ми почват да парят; сълзите напират, готови да рукнат. Прокарвам бързо длан през лицето си. Лизандър се вглежда в мен, после се усмихва.

— Емоционална, както обикновено. Ела тук.

Колко е далеч от истината. Само да знаеше. Той ме притегля към себе си и едва тогава, хвърляйки поглед през рамото му, забелязвам, че не сме сами.

— Кой е това? — питам и се освобождавам от прегръдката на брат си. Зад гърба му стои жена. Дългите ѝ кестеняви кичури коса се сипят на вълни над едното ѝ рамо, млечнобялата ѝ кожа е посипана с лунички. Когато ми се усмихва, зъбите ѝ блясват, бели като сняг сред яркочервените устни. Тя вдига ръка да ме поздрави и на пръста ѝ проблясва златна халка.

— Жена ми, Емилия — представя ми я Лизандър, обръща се и протяга ръка. Все така усмихната, жената приближава и вплита пръсти в неговите. Около шията ѝ бълбука бежова органза.

— Не знаех! — възкликвам и протягам ръка. Усмихвам се на новата си снаха и след моментно колебание тя поема ръката ми.

— Любовта идва бързо — отвърща тя през смях, подобен на ромолящо поточе.

На прага застава една фигура.

— По-бързо от здравия разум, както изглежда. — Баща ми влиза в библиотеката, подминава препълнените със скъпи книги полици, които само допреди година стояха празни. Дали изобщо е чел някоя от тях? Върху лицето му пада слънчев лъч, хвърля остри сенки върху гънките около очите и извивката на устните му. Изглежда като издялан от камък. — По мое време всички невести носеха зестра — многозначително натъртва той и очите му се втренчват така напрегнато в жената на Лизандър, че страните ѝ пламват.

— Татко — вдървено се намесва Лизандър. — Емилия и аз не се вълнуваме от подобни неща. Двамата се обичаме.

Баща ми изсъсква пренебрежително.

— Сантименти на един млад мъж. Надявам се с възрастта да поумнееш, що се отнася до практичната страна на брака.

Извивам очи към тавана и Лизандър свива рамене.

— Сега вече няма значение. Това не е договор, който имам намерение да променям. — Той нежно потупва дланта на Емилия, която продължава да стои отпусната върху ръката му. Забелязвам, че пръстите ѝ треперят.

По-възрастният глава на семейството ни не спира да кръстосва из стаята. Дъските на пода скърцат под тежестта му.

— Знаеш ли какво ми беше? Знаеш ли? — Той се извъръща, за да впие поглед в Лизандър.

— О, татко, не се оплаквайте толкова — намесвам се. — Семейството ни е добре. Намираме се в много по-благоприятна ситуация, отколкото по това време миналата година.

— Нямах никаква представа — отвръща той, премествайки погледа си върху мен. — Никаква! За напрежението, на което съм подложен, флорентински посланици, на които трябва да се подмазвам, деликатни преговори за маршрутите на османците. Хората говорят за пирати! Една погрешна дума, един лошо преценен разговор — и статусът ми ще бъде изложен на риск. Дожът настоява за дипломатичност, докато на всички от Съвета им е ясно, че е нужно да се предприемат строги мерки. Онзи човек е глупак!

— Това е измяна, татко — напомням му, намигвайки на Лизандър.

Баща ми пребледнява, после забелязва леката ми усмивка. Лицето му просветва.

— Искам да кажа... че се намираме в деликатна ситуация. Нямам нужда към грижите ми да се добавя и тази за един обеднял син!

Въздухът пулсира от напрежение. После ноздрите на Лизандър се издуват и аз осъзнавам, че брат ми едва потиска прозявката си.

— Колко уморително трябва да е за теб — казва Лизандър и лениво махва с ръка, сякаш да пропъди въображаема оса.

Очите на баща ни се разширяват от гняв.

— Ще ти дойде акълът в главата — изсъсква през стиснатите си устни той. Вече излиза от стаята, краищата на сакото му се развяват. — Един лекар не изкарва почти нищо, а един син, който няма пукната пара, би трябвало да уважава баща си. Но той очевидно не уважава и самия себе си, след като се е оженил за... тази!

Вратата се затръшва зад гърба му. Искам да се извиня на Емилия, но Лизандър вече е до нея, целува я по челото.

— Не му обръщай внимание — чувам го да й шепне.

Емилия улавя погледа ми и ми се усмихва изкуствено. Приближавам и я хващам за ръката, повеждам я към прозорците на библиотеката, за да се наслади на венецианската панорама, осветена от почти пълната луна, висеща в лятното небе.

— Ще ти покажа дома ни — казвам ѝ, — където отраснахме Лизандър, Беатриче и аз.

— Благодаря — кимва снаха ми. Стиска ръката ми, а Лизандър идва и застава зад нас.

— Станал е още по-зле — роптае той.

— Не се притеснявай за татко — успокоявам го. — Нищо не го прави по-щастлив от известна доза нещастие, а откакто постигна мечтата си да влезе във Великия съвет, му е трудно да намери от какво да се оплаче.

Но Лизандър отказва да се засмее.

— Ако може да се съди по пристанището, Великият съвет има доста работа. Мерките за сигурност са по-затегнати от всякога. Трябваше да опразним сандъците си, за да бъдат претърсени.

Емилия нервно се засмива.

— Стражите почти изпуснаха роклята ми за бала на посланиците във водата!

— О, радвам се, че ще сте тук — възкликвам. — Това ще е една много важна вечер за Венеция.

Фаустина пристъпва в стаята, понесла чиния с маслини и хляб.

— Можете да благодарите на дожа за претърсванията — подхвърля тя, оставяйки таблата на една малка масичка. Поглежда назад през едното си рамо, после — през другото, сякаш да се увери, че няма външни лица, после доближава лице до нашите. — Шпиони! Притеснява се от шпиони.

Лицето на Емилия пребледнява и тя хвърля на брат ми поглед, който сякаш пита: „На какво място си ме докарал?“.

По-късно вечеряме с баща ни. Успехът не е успял да намали желанието му да пие. Наблюдаваме в неудобно мълчание как си сипва чаша след чаша. Един слуга поднася лешниковия пудинг, но аз се опасявам, че ще закъснея за срещата си.

— Ще се оттегля — обявявам. Избутвам стола си назад и краката му грубо изскърцват по пода.

— Вече? — пита баща ми, заваляйки думите. Но клепачите му се затварят и съм сигурна, че до един час моят родител ще е потънал в дълбок сън и изобщо няма да го е грижа за нищо.

— Имам нужда да си легна — лъжа. — Денят беше дълъг.

Емилия съчувствено ме поглежда, Лизандър целува ръката ми. Татко посяга към виното. Излизам от стаята.

Докато градът заспива, трябва да се погрижа за своята работа.

4

Пристъпвам навън, в хладната нощ, стиснала маската си в ръка. От близката часовникова кула разбирам, че скоро ще настъпи полунощ — трябва да побързам. Тичам по алеята и се озовавам на улиците на Венеция, следвам извивките и завоите им. Оглеждам се за карета под наем. Движа се изключително тихо, като една от стотиците тайни, пътуващи из този град. Сегретата търгува с истории, които никой не иска да споделя; ето това дава на жените от Венеция властта, с която разполагат. Скоро ще бъда с маскираните си приятелки. Надявам се Тереза също да се появи — знам, че Сегретата ще стори всичко по силите си, за да ѝ помогне.

Каретата спира пред Бинарната на Зенато. Пристъпвам към вратата и почуквам по тайния ни начин — не на самата врата, а на рамката, където дървото издава по-приглушен звук, за да не бъде чуто от случайни минувачи или заспали съседни. Вратата се отваря безшумно на смазаните си панти; зървам проблясването на очи зад една маска. Шмугвам се вътре и се спускам тичешком по каменните стъпала към мазето. Свещите примигват като танцуващи дяволски очи. Жените са се събрали в очертан от светлината на свещите кръг.

Все още изпитвам радостно вълнение, когато Сегретата ме посреща. В началото се ужасявах, но тогава бях различно момиче — изправено пред дилемата да се подчиня и да се омъжа за жестокия Винченцо или да се доверя на тези жени, които биха могли да ме освободят. Бях направила правилния избор. В рамките на часове покровителките ми бяха успели да извадят на показ корумпираността на Винченцо и годежът беше развален.

— Добре дошла — прозвучава глас иззад една от маските. Веднага разпознавам жената — както по котешкия дизайн на маската, така и по приглушения тон. Грация де Ферара. Простичкият сребърен пръстен на средния ѝ пръст може да изглежда като евтина дрънкулка

от пазара, но за онези от нас, които сме част от редиците на Сегретата, той е знак за принадлежност към по-висшите ешелони на най-изключителния и труднодостъпен клуб във Венеция. Прост, скромен — но символ на огромна власт. Надявам се един ден и аз да се сдобия с подобен, но засега съм в по-долните слоеве на нашето тайно общество. До Грация стои жената, която ни води — с посребрена коса и остри зелени очи. Алегрета ди Роко. Алегрета стиска в ръката си маска. Дупките за очите са обрамчени със скъпоценни камъни и дантела, поръбена е с блестящи златисти пера. Върху пръстена на Алегрета, изработен от един от най-добрите бижутери в града, е монтиран дребен рубин. Само да знаеше този майстор какво му беше поръчала Алегрета!

— Надявам се, че сте добре — казвам на Грация.

Тя сваля маската от лицето си и очите ѝ, както често, са бдителни и тъжни. Грация, Алегрета и аз сме свързани с тайна, неизвестна дори за останалите членки на Сегретата: дъщерята на Грация, Карина, бе загинала във водите на Венеция. Именно тя беше убила Беатриче, обзета от злоба, породена от изкривена любов. Когато разкрих онова, което знаех, Карина се опита да убие и мен, но вместо това загина тя самата. Споменът за писъците ѝ и гърчещото ѝ се от болка насред пламъците на горящата лодка тяло никога няма да ме напуснат.

— Стари приятелки! — вика ни тихичко един глас. Разпознавам леко задъхания шепот на Паулина.

— Толкова се радвам, че най-после те виждам — казвам ѝ.

Тя слага длан върху ръката ми.

— Много съжалявам! Братовчедите ми дойдоха на гости и не успях да се отърва. Пък и ти вече си голямо момиче! Можеш да си избираш рокли и без мен.

Усещам как челото ми се сбръчква, но е трудно човек да се сърди дълго на Паулина.

— Няма значение, Фаустина дойде с мен.

— О, не! — прошепва приятелката ми. — На сватбата си ще си облечена в груб чувал!

Засмивам се и печеля остър поглед от страна на Грация. Работата на Сегретата рядко е весела.

— Скоро ще сме еърви — казвам на Паулина.

— Не остава още много време! — отвърща тя. — Може би ще отделиш някоя малка стаичка за Николо и мен в твоя дворец.

Докато говори, се усмихва и очите ѝ проблясват като разтопено злато на светлината на свещите. Казва го не за първи път и се чудя дали повторението ѝ е умишлено. Имам чувството, че всеки път, когато се срещнем, не пропуска да подхвърли някой коментар за това как щяла да бъде обезнаследена или да изпадне в бедност. Вярно е, че откакто Роберто престана да се крие, Николо вече не е наследник на баща си, но злъчните шегички на Паулина ме карат да се чувствам неудобно. Не че някога ще бъде бедна, а приятелството ни е по-скъпо от всичките пари на света. Поне за мен.

— Знаеш, че винаги ще сте добре дошли у нас, нали? — питам я.

— Разбира се! — отвърща тя, но продължава да избягва погледа ми.

Алегреза застава в центъра на групата и всички ние, посветени, заклели се във вярност към Обществото, оформяме стегнат кръг около нея. Чудя се дали Тереза ще се появи в уречения час.

— Трябва да обсъдим един важен въпрос — започва Алегреза. — Получихме тайно послание от сестрите ни зад граница, написано с амониеви соли. Утре вечер тук ще пристигне лодка. Заради повишената охрана на пристанището пратеничката им ще слезе на остров Мурано, за да се срещне с наша представителка. — Тя се оглежда из стаята. — Трябва ми доброволка.

Преди да съм отворила уста, Паулина пристъпва напред.

— Аз ще отида.

Но Алегреза поклаща глава.

— Прекадено си неопитна. — Страните на приятелката ми пламват и тя отстъпва назад в кръга. Гласът на Алегреза омеква: — Не бихме искали да пострадаш по какъвто и да било начин.

Погледът на водачката ни се отмества към мен.

— Лаура — казва тя. — Струва ми се, че искаш да кажеш нещо?

Осъзнавам, че пристъпвам напред.

— Мога да помогна, ако искате.

В мига, в който думите излизат от устата ми, си спомням за големия бал с маски, който ще се състои утре вечер из улиците около „Сан Марко“. Нищо чудно, че останалите от групата мълчат — всички искат да танцуват и да се наслаждават на карнавала.

Алегреза кимва одобрително с глава.

— Благодаря ти, Лаура — казва тя. И въпросът е приключен. Когато се обръщам към Паулина, приятелката ми се отдалечава от мен.

Откъм входната врата се разнася приглушено почукване, до нас долита струя хладен въздух. После — звук от стъпки по стълбището и в стаята се появява Тереза. Малко е подранила.

Всички бързо нахлуват маските пред лицата си. Алегреза се превръща в бухал, Грация се трансформира в хитра черна котка. Аз дръпвам своята маска надолу, за да се скрия зад нея, лебедовите пера гъделичкат страните ми, докато завързвам копринените панделки зад главата си. Когато Тереза се оглежда наоколо, установява, че е заобиколена от лица, скрити зад маски.

— Коя си ти и какво те води насам? — пита строго Алегреза.

Тереза се покашля. Синината около окото ѝ е потъмняла като зряло черно грозде.

— Казвам се Тереза — започва тя с разтреперан глас. — Бях поканена тук.

Из стаята започват да се стрелкат погледи, но аз замълчавам. Сега не е моментът.

— Мъжът ми е войник — продължава жената. — Но обича юмруците си прекадено много. — Ръката ѝ отскача към раните върху лицето ѝ. — Казаха ми, че тази вечер може да намеря помощ тук.

— Зависи — отвръща Алегреза.

Останалите жени стоят неподвижно като статуи. Спомням си какво е чувството да бъдеш критично оглеждана от Сегретата.

— Разменяме услуги срещу тайни — обяснява Алегреза. — Имаш ли тайна, която да споделиш?

— Какво имате предвид? — пита Тереза.

Алегреза разперва ръце, гласът ѝ е мек:

— Имаме предвид, че ще ти помогнем, но срещу определена цена.

Тереза бавно поклаща глава:

— Нямам тайни.

Думите ѝ предизвикват кикот из стаята, дори аз се присъединявам към общия смях. Очите на Алегреза се присвиват зад маската.

— Всеки има тайни. Искаш ли да помислиш за момент?

Тереза не откъсва поглед от пода, очевидно се опитва да сдържи емоциите си.

Пристъпвам напред и слагам длан върху ръката ѝ.

— Аз съм тази, която те покани тук — казвам ѝ нежно. — Искам да направя живота ти по-лек, но първо трябва да сториш това за нас. Тайните са навсякъде и онова, което на теб може да ти се струва незначително, е възможно да се окаже въпрос на живот и смърт за някого другиго. Помисли внимателно.

Когато Тереза вдига поглед обратно към нас, сълзите най-накрая рукват от очите ѝ.

— Барут — казва тя.

От устните на жените се откъсват съскане и шепот, изпълват въздуха над главите ни, подобно на ято птици.

— Тишина — нарежда Алегреза. Очите ѝ не се откъсват от жената. — Продължавай.

— Помня, че мъжът ми говореше за муниции, складирани в... мисля, че спомена Арсенала. — Тереза кърши ръце. Знае, че думите ѝ поставят живота ѝ в опасност. Съдържанието на Арсенала е строго пазена тайна.

— И какво по-точно е казал мъжът ти? — питам я.

— Каза, че запасите с барут са пострадали при последното наводнение. Сега почти всичкият е неизползваем. Цели варели. Адмирал Масимо е бесен и е предупредил мъжа ми да не казва на никого. Но когато си пийне, езикът на моя хубостник се развързва също както юмруците му.

Това наистина е много интересно. Барутът е източникът на нашата власт по море. Ако враговете ни разберат за това, целият град ще бъде в опасност.

— Много добре — кимва Алегреза и приближава, за да сложи ръка върху тази на жената. — Заслужи си безопасността. В замяна на твоята тайна ще те приемем в нашата група. — Тя отмята ръка и от ръкава ѝ изскача малък кинжал. Острието проблясва.

Тереза отстъпва назад.

— Какво възнамерявате да правите?

Алегреза се усмихва и обръща острието към светлината.

— Нищо особено. Мъничко убождане по дланта ти. Ето, подай ми ръката си.

Но Тереза се оттегля назад и се притиска към стената.

— Не искам да ме бодете! Аз съм обикновена жена. — Очите ѝ отчаяно пробягват от лице на лице. — Моля ви, пуснете ми да си ходя.

Алегреза прави едва забележимо движение и кинжалът изчезва.

— Успокой се — казва нежно тя. — Можеш да си тръгнеш. Ще решим проблема ти.

От гърдите на Тереза се изтръгва ридание, очите ѝ отскачат към вратата, подобно на очи на хванато в капан животно.

— Благодаря ви, благодаря ви.

Тя се извъръща и тръгва нагоре по стъпалата, извеждащи от избата. Сигнала е до последното, когато Алегреза ѝ вика:

— Запомни, Тереза, не споменавай нищо за това, което видя тук.

Тереза изчезва в нощта. Не всички са създадени да бъдат членове на Сегретата. Чудя се дали някога ще я видя повторно.

Възцарява се кратка пауза.

— Ако онова, което чухме, е вярно — започвам, — корабите ни са като кучета пазачи без зъби.

— И Масимо е в беда — казва една от жените, имайки предвид адмирала. — Ако това излезе наяве, вината ще падне върху него. Сигурно именно поради тази причина го пази в тайна — щяхме да разберем, ако беше връчил официален доклад на дожа.

— Но как бихме могли да използваме тази информация — чуди се Алегреза.

Помежду ни се спуска мълчание. Не ми хрумва никаква разумна теория, която да изложи пред останалите. Паулина въздъхва раздражено:

— Тайната на тази жена не означава нищо! — Очите ѝ са разширени зад обрамчената с тюркоази маска.

Но Грация пристъпва в центъра на кръга.

— Не прибързвай толкова със заключенията, девойко — смъмря я тя. Колко ли тайни е узнала Грация? Колко ли години е членувала в Обществото? Готова съм да се закълна, че е от времето, преди аз да се родя. — Никоя информация не е без стойност. Тази жена е омъжена за войник — част от свят, към който рядко имаме възможност да надникнем. Трябва да изчакаме и да наблюдаваме нашите шахматни фигури. Когато настъпи подходящият момент, ще знаем какъв ход да предприемем.

Алегреза бавно кима.

— В думите ти има мъдрост, сестро. Дори една най-обикновена пионка може да постигне шах и мат. Междувременно трябва да видим как да решим проблема на Тереза. Това трябва да е по-лесно.

— Съгласни сме — изричаме в хор. Една по една изкачваме стълбите, за да поемем към домовете си. Тази вечер е споделена поредната тайна. Поредната загадка чака.

Над главите ни пристъпва момиче в ален чорапогашник. Двете с Емилия протягаме вратове, за да видим как балансира на въже, опънато между две забити високо в стените куки. Момичето протяга ръце встрани над твърдата си тюлена пола, докато сатенените му пантофки, в същия цвят като чорапите, се извиват опасно около въжето.

— Не скачай! — вика някакъв шумен мъжага и приятелите му избухват в смях, когато момичето преминава над главите им. Погледите им жадно се впиват в дългите, обути в коприна, крака.

— Невероятно! — възкликва Емилия. Пред нас минава група свирачи на лютня, последвани от акробат в познатата униформа от туника и чорапогашник на разноцветни парчета. Той подскача леко, прави циганско колело и двете сме принудени да отскочим със смях встрани от пътя му.

Бузите на Емилия пламтят от горещината в балната зала, ръцете ѝ са отпуснати встрани. Облечена е в бродирана рокля с накъдрена яка, спускаща се към гърдите. Шията ѝ е бяла като алабастър, а в косата ѝ проблясват златисти панделки, опънали къдрите ѝ назад. Наоколо се движат мъже и жени, скрили лица зад пищни маски, обсипани с пера и пайети, дантела и коприна. Изобилства от зловещо извити клюнове, ухилени клоунски лица, шапки с пера. Панделките бързо се разхлабват, а топлината в помещението принуждава хората да свалят маските си и да ги оставят виснали на гърдите си.

— Добър вечер, Лаура! — поздравява ме гласът на един приятел на баща ми. Хората танцуват с драматични движения, бокалите бързо биват пресушавани, платата със студено месо се опразват.

— Е, как ти се струва? — питам Емилия, като вземам две чаши с вино от таблата на минаващ край нас сервитьор.

— Не съм виждала нищо подобно през живота си — отвърща тя, стиснала столчето на чашата си. — Някога свиква ли се с това? — Очите ѝ блестят от възторг.

— За мен също е ново! — отвръщам. Спомням си как се вслушах в шума на тези дълги празнични нощи от килията си в манастира.

— Когато свикнеш с подобни вечери — намесва се Лизандър, — значи е настъпило времето да се оттеглиш в почивка.

Вдигам поглед и забелязвам как малко по-далеч един известен търговец се обляга на отсрещната стена, усмихвайки се на по-млад мъж. Младежът във втален жакет и чорапогащник опира ръка на стената и приближава лице към търговеца. Прошепва нещо в ухото му, после отпуска лице в извивката на врата му. Докато възрастният член на Великия съвет се усмихва, погледът му среща моя през многолюдната тълпа в залата. Ако бяхме навън, на някоя от венецианските улици, през деня, той без съмнение щеше да се отдръпне от приятеля си под любопитния поглед на една непозната. Вместо това сега вдига ръка за поздрав. Отговарям му с реверанс.

По покрития с паркет под се разнася почукването на жезъл и две широки врати се отварят.

— Великият съвет на Венеция и флорентинските посланици! — обявява едно официално лице. В стаята влиза група мъже, облечени в пищни ризи с къдри и пищни роби. Баща ми е един от тях, пристъпва с гордо вдигната брадичка. Върви до някакъв мъж, в когото разпознавам Масимо, адмирала на флота. Наричат го Мечока заради набитата фигура и гъстата му брада. Зад съветниците се виждат нашите гости от Флоренция. Всеки от тях е с наметало, оцветено в кармин и извезано със златен конец. Тази вечер богатството на Флоренция е извадено на показ. Мъжете застават в центъра на залата и се обръщат да поздравят насъбралите се наоколо им жени, чиито поли оформят дъга от цветове. Докато устните докосват върховете на пръстите, човек има усещането, че наблюдава древен и сложен ритуал.

— Кога ще се запозная с годеника ти? — прошепва Емилия в ухото ми. Изправя се на пръсти, за да огледа хубавичко залата.

— Не знам — отвръщам засрамено. Къде е Роберто? Мислех, че ще е с останалите благородници. — Може да е някъде по работа — смотолевим. — Все ще го видим по някое време. — В главата ми просветва кратък спомен. Представям си го как захвърля ризата си на пода, а гърдите му блестят от пот, и ме обзема болезненото желание отново да съм до него.

Една ръка хваща моята и ме връща обратно в настоящето.

— Елате да танцуваме! — Някакъв непознат ме дърпа върху излъскания дъсчен под и аз усещам как велурените ми обувки се плъзгат по него. Завъртам се в очакващите ме ръце на мъж, облечен в жакет с цвят на шафран, и не мога да сдържа смеха си, докато двамата с лекота изпълняваме стъпките на венецианското канарио, потропвайки в унисон с крака по пода. Прехвърлям се от един партньор на друг. Стискащи ме ръце, виещи се тела, гърди, допрени в други гърди. Свещите по стените горят и трепкащите пламъчета се отразяват в очите на партньорите ми. Звуците на лютни и гласове на певци се разнасят из топлия въздух и достигат до нас. Затварям очи, докато се поклащам в прегръдката на музиката.

— Здравей, Лаура — прошепва ми подигравателен женски глас.

Очите ми се отварят светкавично. Въпреки топлината в залата, през тялото ми пробягва ледена тръпка.

— Карина? — произнасям.

— Добре ли сте? — пита ме партньорът ми, свил вежди. Спрели сме и почти спъваме хората зад нас. — Искате ли чаша вода?

Отведена съм настрана. Поглеждам през рамо натам, откъдето бе дошъл гласът.

— Карина? — питам отново, този път по-високо.

Не може да бъде. Карина е мъртва. Последния път, в който я видях, тя се намираше на палубата на горяща потъваща лодка. Удавила се е, ако преди това не е умряла в пламъците.

Дъхът ми се връща на плитки глътки. Внезапно ми се приисква да съм във от тази зала, далеч от развълнуваните лица, които ме заобикалят. Излизам през отворените врати на балкона, облягам се тежко на каменната балюстрада и извивам поглед нагоре към ясното венецианско небе, поръсено със звезди. Отражението им подскача във водата на лагуната. Карина е там, долу, заключена в нейните дълбини.

В това няма никакво съмнение.

Някъде звъни часовник, откъсва ме от размислите ми и ми напомня, че имам работа. Поглеждам през рамо към залата, пълна с облягащи се на мъжете жени и целуващи се непознати. Време е да вървя. Притеснявам се за Емилия, но после я забелязвам с Лизандър, ръката му обвива талията ѝ.

Уверявам се, че никой не ми обръща внимание, и се спускам по едно тясно, обвито с бръшлян стълбище. Дори в този късен час откъм градските канали ме посреща задушната топлина на отминаващия ден. Бързо преминавам по улиците, като се стремя да остана скрита в сенките, стрелвам се от малки алеи в закрити пасажи. Изненадващо лесно е да се придвижваш незабелязано. И други са излезли навън, но извърщат лицата си настрана, крият свои собствени тайни. Зървам жълтия шал на проститутка под една тента, двама мъже разговарят напрегнато един с друг в очертанията на прозорец. Когато подминавам, те затръшват капациите, за да се скрият от погледа ми.

Накрая стигам до закътан кей. Ако Сегретата не беше ми казала как да открия това място, никога нямаше да допусна, че тук спират лодки. Входът е скрит зад тежки кожени завеси, опръскани с кръв и мазнина. Прилича на месарски склад, където на големи куки виси дивеч или прасета, а плясъкът на вълните е приглушен от пеенето, разнасящо се откъм близкия бар. Някой беше вложил много мисъл и старание, за да поддържа това място скрито от погледа.

Промушвам се между кожените завеси, като внимателно прибирам полите на роклята си, и тръгвам по кея. В канала се вижда скелетът на лодка, изоставен от майсторите строители за през нощта. Във водата се разнася внезапен плясък. Когато се обръщам, виждам, че някой е приближил с ниска лодка до самия кей. На носа личи избелелият знак на Сегретата — изрисуван ключ. Жената зад веслата вдига втренчен поглед към мен и двете рязко кимваме. Не си разменяме нито дума, докато не се спускам надолу по няколкото хлъзгави стъпала и не се озовавам в лодката. Сядам на пейката срещу

непознатата, държа се за двете страни, за да запазя равновесие, тъй като лодката се клати от течението.

— Знаете ли къде отиваме? — прошепвам.

— Да.

Жената наглася шала пред лицето си и лодката започва да пори водата. Докато гребе, раменете на непознатата се движат енергично, краката ѝ са опрени стабилно в пода. Нямам никакво съмнение, че може да ме отведе до крайната ми цел по-бързо, от който и да е платен гондолиер.

Мислех, че няма да искам да си тръгна от бала, но съм доволна, че в момента се намирам сред водата, далеч от гласовете от миналото. Пресичаме развълнуваната лагуна в мълчание, напредвайки в тъмнината. След малко пред очите ни се извисяват високите силуети на работилниците за стъкло в Мурано. Мнозина от богатшите на Венеция притежават ателиета или дялове във фабриките тук. Островът е друго място на тайни — на местните майстори им е забранено да издават подробности около занаята си. Стъклата на прозорците са матирани и никой не може да гледа навън — или навътре. Идеални за нашата цел тази нощ. Защо тогава поглеждам назад през рамо, а нервите ми са обтегнати?

Изкачвам се по някакви стъпала и жената изтегля веслата си в лодката, докато безшумно я прекарва под един дъсчен мостик.

— Ще се върна — прошепвам.

Обръщам гръб на малкия кей и влизам в най-близката стъкларска работилница. Собственост е на Юлиус, съпруга на Грация, който изобщо не подозира за тайната ми задача. По план, някой е оставил вратата отключена. Докато минавам покрай работните пейки, стъпките ми скърцат по ситния чакъл на пода. Тънък слой от стъклен прах покрива всичко наоколо и аз не смея да докосна нищо от страх да не оставя следи. По средата на стаята, върху един пиедестал, стои недовършена урна. Върху нея е скицирана половината от галопиращ кон; предните крака все още не са нарисувани. До урната лежат малка медна бургия, шишенце ленено масло и бутилка с полираща течност. Маслото проблясва на лунната светлина.

Внезапен шум от един ъгъл на ателието ме кара да се шмугна зад някакъв шкаф, но след това чувам плясък на криле и виждам как един гълъб каца на стряхата.

Силните удари на сърцето ми се забавят. *Успокой се*, казвам си. И преди съм изпълнявала тайни поръчения; мога да се справя. Намирам ниско дървено столче, събирам полите си, сядам и чакам. Облягам лакти на коленете си, опирам брадичка върху дланите си и впивам поглед във вратата, водеща към кея. Когато посетителката пристигне, ще я видя веднага. Тялото ми тръпне от вълнение. Истинска чест е, че Сегретата е избрала именно мен за тази задача, но сега нямам търпение да разбера каква е най-новата тайна. Кой ще е този човек?

Трудно ми е да определя колко време съм чакала, но знам, че са минали часове.

Гърбът ме боли, краката ми са изтръпнали. Ставам и протягам ръце над главата си, за да раздвижа кръвта в крайниците си. Грация не ми беше казала колко да чакам, но имам чувството, че съм тук от цяла вечност.

Минава поне още половин час. Поемам обратно към чакащата ме лодка. Но докато минавам под покрива на студиото, чувам нов шум — този път не от птица, сигурна съм. Накъсано поемане на въздух.

— Кой е там? — извиквам. Опитвам се да звуча спокойно, но сама чувам уплахата в гласа си. Следва друг звук — стърженето на някакъв предмет по пода, после една сянка се стрелва покрай мен. Жена! Силуетът ѝ хуква напред. Повдигам полите си и тичам след нея. Сянката се обръща. Две ръце ме удрят силно в гърдите. Залитам, губя равновесие и падам на земята. Скачам веднага, но жената вече е далеч. Не тича към кея, а към някаква скрита врата, която забелязвам зад полиците с чинии и вази едва сега. Чувам превъртане на ключ в ключалка и жената изчезва.

— Върнете се! — викам. — Тук съм, за да помогна!

Излизам навън, в открития двор в задната част на стъklarската работилница. Стъпките на непознатата отекват по калдъръма, докато притичват под арката в една ниска стена. Хуквам нататък, стиснала полите си в юмрук. Толкова е тъмно, че не виждам почти нищо пред себе си. Мога само да се надявам, че няма разместени камъни, на които човек да се спъне и да си изкълчи глезена.

Когато излизам изпод арката, забелязвам дузини полици, натъпкани с щайги и стъклени продукти. Иззад две от тях ме наблюдават блеснали очи.

— Аз съм приятелка — казвам и пристъпвам напред. Жената се отдръпва и полицата изведнъж започва да се накланя към мен. Отскачам назад в мига, в който цялата кула се стоварва с мощен трясък на сантиметри от краката ми. Ушите ми се изпълват със звук на счупено стъкло.

Обзема ме паника. Дишането ми се учестява. Заобикалям стъклените парчета, оглеждайки се за момичето. Нащрек съм за нови опасности. Девойката не се вижда никъде и след още няколко минути трябва да се призная за победена.

Избягала е.

Отмятам косата от лицето си, с препъване излизам от фабриката и заставам на кея. Провалих се. Онова, което Алегреза ме беше пратила да разбере, си остава тайна.

Изтупвам полите си и докато се качвам в лодката, виждам как жената с греблата повдига вежди.

— Много дълго ви нямаше — отбелязва тя. — Какъв беше този шум?

Поклащам глава и сядам на пейката.

— Да вървим — казвам.

Когато се връщам на бала, заварвам нещата много променени. Блясъкът от преди няколко часа е изчезнал. Сега празните плато са отместени встрани, виното в каните е пресушено. Малцината останали танцьори се отпускат тежко едни на други, глави почиват на рамене, клепачи се затварят. Излизам на белия мраморен балкон с гравирани колони. Зад балюстрадата, върху въображаемо платно, се простира венецианският пейзаж. От саксията с цъфнало портокалово дръвче до една пейка се носи сладък аромат. На пейката седят брат ми и жена му.

— Лаура — казва Лизандър и ми се усмихва лениво. Емилия спи, облегната на него, подпряла брадичката си с ръка. Къдриците ѝ са разпуснати, панделките от косата ѝ висят.

— Изглежда изтощена — отбелязвам.

— Роберто беше тук, търсеше те — информира ме брат ми и гали жена си по бузата. Емилия леко се размърдва в съня си и после пак застива. — Ти къде беше?

Свивам рамене и поглеждам към Венеция. Сутрешната мъгла се вие над каналите.

— Имах нужда от малко свеж въздух — казвам. — По това време улиците винаги са интересни.

— Бас държа, че е така — кимва Лизандър, — но не съм сигурен, че са подходящото място за млада дама без придружител.

— Ш-шт — прекъсвам го. — Навремето, когато като деца играехме на жмичка из моряшките квартали, изобщо не възразяваше.

Той се усмихва малко тъжно, знам, че също си мисли за Беатриче. Тя играеше ролята на изпадналата в беда благородна девица, а ние с Лизандър бяхме храбрите войници, които идваха да я спасят.

— Слушай — казва брат ми, прекъсвайки мислите ми, — Роберто трябваше да си тръгне. — Челото му е смръщено. — Стори ми се малко... не на себе си?

— Искаш да кажеш пиян?

— Ти го каза, Лаура, не аз.

Усмивам се.

— Не е в стила на Роберто да търси себе си на дъното на чашата. Но с всичкото това вино наоколо не съм изненадана, че хората са замаяни.

— Той беше истински замаян — отвърща Лизандър. Поглежда към Емилия и я целува по главата. — Ела, скъпа. Време е да те приберем у дома.

Снаха ми тихо измърморва и се усмива на някакъв скрит детайл от съня си.

— Хайде. — Лизандър плъзва едната си ръка около кръста ѝ, другата — под краката ѝ, и с едно-единствено движение я вдига. Сивата коприна на полите ѝ шумоли по каменните плочи.

— Идваш ли с нас? — пита ме брат ми.

— Може би вместо това ще изненадам някого.

Лизандър поклаща глава в знак на престорено неодобрение.

— Не се притеснявай. Няма да кажа на татко, нито на Фаустина. — Той намества спящото тяло на Емилия в ръцете си. — Ще се видим сутринта.

Махам му, докато отнася жена си надолу по стълбището и приближава до една карета. Но не мога да пренебрегна тревожното настръхване на тялото си. Откакто познавам Роберто, никога не съм го виждала пиан.

Не е трудно да намеря карета, която да ме закара до дома на годеника ми — пред палацото се вие цяла върволица в очакване да отведе уморените гости до леглата им. Прошепвам адреса — един простичък пансион в занаятчийския квартал, който Роберто пази в тайна и където отсяда, въпреки че би могъл да живее сред лукса на бащиния си дворец. Когато спираме отвън, се измъквам от каретата и тя проскърцва. Подавам няколко монети на кочияша.

— Искате ли да ви изчакам? — пита ме той. — Мога да бъда много дискретен.

Увивам се още по-плътно в пелерината си.

— Не, благодаря. Това е всичко — отвърщам хладно, въпреки че едва ли бих могла да го обвинявам. Тайните срещи между неженени двойки вероятно му носят половината от печалбата през това време на нощта, Фаустина ще получи удар, ако разбере къде съм.

Завивам към дървената врата, която води към апартамента на Роберто, и веднага чувам жестоките ругатни, носещи се надолу по стълбището. Забелязвам, че вратата е леко открехната. Пристъпвам вътре.

— Роберто? — викам.

— Кой е? — чувам гласа на годеника си. Тонът му е уплашен и враждебен.

— Аз съм — отвърщам напрегнато.

— Не влизай! — провиква се той.

Обзема ме неконтролируем импулс. Хуквам нагоре по стълбите.

— Няма да позволя да ме оставят да стърча на улицата — изричам гневно. Роберто се спуска да застане на стълбищната площадка, забил непоклонливо стъпала в пода, но аз се стрелвам покрай него и се препъвам в почти пълната тъмнина.

Пред очите ми се мярка неочаквана гледка: тяло на жена. Поглеждам към годеника си. Лицето му е сгърчено от агонизираща болка.

Поглеждам отново към тялото на пода. Кожата на мъртвата носи бледосиния отпечатък на смъртта. Цвят, който познавам твърде добре — за пръв път го бях видяла върху лицето на положената ми в ковчег сестра. Но тази жена не лежи със скръстени на гърдите ръце, тялото ѝ не е обвито в сатенен саван. Тъмните ѝ крайници стърчат под странен ъгъл. Лицето ѝ е притиснато към дъсчения под. От ъгълчето на устните ѝ се стича струйка кръв, на корсета ѝ е цъфнала голяма рана. Очите ѝ гледат право към мен, разширени и обвиняващи.

В гърлото ми се надига писък и аз притискам длани към устата си, отмествайки поглед от мъртвата към Роберто.

В мрака забелязвам, че е стигнал сабя в юмрук. Острието виси надолу, а от него капе кръв. Годеникът ми прилича на касапин. Ризата му е широко отворена, по белия памучен плат са разцъфтели алени макове. Бричовете му са опръскани с кръв.

Намирам сили да проговоря, отстъпвайки обратно към вратата.

— Какво си направил? — прошепвам.

Роберто поклаща глава, отново и отново. Не спира. Лицето му е преbledняло, ръцете му треперят.

— Не знам — ридае той. Пристъпва към мен и аз осъзнавам, че се отдръпвам още повече. — Нищо не съм направил! — вече крещи.

Думите му са прекъснати от изпищяването на свирка; после се чува вик:

— Тук е!

Откъм улицата се разнася тропотът на грубо подковани ботуши. Двамата с Роберто се гледаме втренчено, неспособни да помръднем или да продумахме. През съзнанието ми преминава една мисъл: всичко беше прекалено хубаво, за да е вярно. Щастieto ми е приключило.

Роберто се спуска към мен, сграбчва ръцете ми толкова силно, че ме заболява.

— Върви, бързо! Ако те открият тук... — Той хвърля тревожен поглед към тялото на пода. Няма нужда да казва нищо повече. Избутва ме бързо към един прозорец в дъното на стаята. Малко по-широк е от полите на роклята ми, но аз се покатервам на един стол и се промъквам през тесния отвор.

Откъм стълбището долитат гневни викове. Скачам на калдъръма на няколко стъпки под краката ми. Нисък храст бугенвилia омокотява падането ми. Претъркулвам се на камъните под прозореца. Последното нещо, което виждам, е ужасеното лице на Роберто в рамката на прозореца.

— Убиец! — крещи изпълнен с отвращение глас. Очите на Роберто се разширяват, когато една ръка го сграбчва за гърлото и го дръпва назад. Поклащам тяло, пхнала юмрук в уста, за да не изплача и да се издам. Приклепнала на земята между ароматните цветове, гледам втренчено към луната, застинала високо в небето над Венеция. Цялото ми тяло се тресе, докато слушам гневните гласове отгоре. Чувам затръшването на врата, после всичко притихва отново. Самотен музикант свири на лютня в нощта. Но аз не следя мелодията. Вместо това усещам как сърцето ми се пръска на парчета.

Не наемам карета за вкъщи. Така, както се чувствам, не бих могла да погледна кочияш или когото и да било в очите. Тичам по моста „Риалто“ към най-богатата част на Венеция. Почти не забелязвам широките арки на моста или сергиите по пазара, банките и часовниковите кули. Главата ми е заета с една-единствена мисъл.

Когато се втурвам нагоре по мраморните стълби пред дома на Алегреза, заварвам големите дъбови врати плътно затворени. Хвърлям се върху тях, удрям с юмруци по лакираното дърво и крещя. Не ме е грижа кой ще ме чуе.

— Помощ — пуснете ме да вляза!

Дали благородната дама ще чуе гласа ми през един от многото прозорци с формата на арка с изглед към канала? Сграбчвам чукчето за врата във формата на виеща се морска змия и удрям с него, отново и отново. Но сутрешният въздух сякаш заглушава звука и аз се свличам с отчаяна въздишка на площадката наред издутите като меки облаци поли на роклята ми. Скривам лицето си в ръце и започвам да ридая, коленичила на стълбите на най-величествения дом в целия окръг.

— Стани, дете!

Поглеждам през пръсти към сбръчканото от времето лице на една старица, препасана с огромна бяла престилка. Прислужницата стои на вратата, отпуснала ръка върху резето, готова всеки момент да я захлопне отново.

— Моля ви — произнасям, докато се изправям на крака. — Моля ви, пуснете ме да вляза. Алегреза ме познава. Трябва да я видя!

Мустакалото лице на жената се изопва.

— По-скоро Венеция ще потъне под водата, преди да те пусна вътре в този час. — Тя прокарва ръка през уморените си подпухнали очи. — Събуди половината къща. Как се осмеляваш да проявяваш подобно...

— Достатъчно — прозвучава глас.

Очите на слугинята се разширяват и докато гледам как жената се обръща, в душата ми пламва лека искрица надежда. Сега вече виждам коридора. В него стои Алегрета.

— Влизай — казва ми тя, хвърляйки поглед към уплашената старица, забила очи в плочите на пода. — Можеш да се оттеглиш. Кажи на Ефи да донесе на гостенката ни гореща напитка. Ще бъдем в салона.

— Но камините още не са запалени... — възразява прислужницата. Алегрета вдига ръка, за да ѝ даде знак да замълчи. — Разбира се, господарке — смотолевя възрастната жена. — Веднага.

Пристъпвам вътре и двете с Алегрета изчакваме слугинята да излезе. Изведнъж си давам сметка за външния си вид — роклята ми е изцапана от криене из улиците, кичури от косата ми стърчат, измъкнати от фибите, очите ми със сигурност са зачервени от плач. Опитвам се да пригладя полата си, но Алегрета ми протяга ръка.

— Ела.

Отваря висока махагонова врата и двете влизаме в салона. По пода са пръснати килими, през гладката коприна на завесите разпуква светлината на идващия ден. Алегрета приближава до един прозорец и го отваря. Стаята се изпълва със свеж хладен въздух, който изсушава сълзите по страните ми.

Водачът на Сегретата се обръща да ме погледне. Изглежда величествена дори по нощница. Посивялата ѝ коса блести като сребро на слабата утринна светлина. Облечена е в ленена нощна риза, но върху нея е наметнала кадифен шал, бродиран с тюркоазен конец и украсен с тежки пискюли. Краката ѝ са обути в леки пантофки от ярешка кожа. Забелязва, че гледам към шала ѝ, и слага ръка върху него.

— Имаме си жена, която бродира. Изработката на този шал ѝ отне две години. — Зелените ѝ очи блестят. — Но не допускам, че си дошла тук да си говорим за дрехи. Изтрий мръсотията от страните си. Трябва да се държим на положение. Мисля, че прислугата ми е лоялна, но не бих заложила живота си на това.

Бързо прокарам длани по лицето си. Когато ги махам, Алегрета ми кимва кратко в знак на одобрение. Отвежда ме до нисък диван и двете сядаме на него.

— Ще поговорим след момент. — После, с по-висок глас: — А, Ефи ти е донесла горещ шоколад.

В стаята влиза млада слугиня, понесла сребърна табла в ръце. Наблюдавам я как взема сребърната каничка и налива димящо мляко през муселинена цедка с ванилови семенца. После добавя кафяви гранули какао и захар, енергично разбърква напитката и накрая ми подава топлата чаша. Повдигам кремообразната течност към устните си и отпивам. Дъхът ми секва от сладостта ѝ, но веднага се усещам по-спокойна.

Алегреза внимателно ме наблюдава. После заповядва на момичето да излезе и се обляга назад на дивана.

— Така, предполагам, че си тук, за да ми разкажеш за срещата от снощи. Така ли е, Лаура? Не мога да се сетя за нищо друго — нищо! — което да е достатъчно важно, че да ме притесняваш по това време в собствения ми дом.

Гласът ѝ звучи опасно ниско. Това не е покана да говоря, а заповед.

— Никой не дойде — казвам. — Или по-точно, имаше една жена, но избяга. Чаках цяла вечност.

Лицето на Алегреза помръква.

— Какво искаш да кажеш с това, че е избягала? Защо би...

— Отведоха Роберто, обвиниха го в убийство!

Обикновено не бих си позволила да прекъсна Алегреза, но повече не мога да се сдържам. На кого му пука за Мурано в този момент?

— Отидох в квартирата му и на пода лежеше тялото на жена. — Думите ми се сипят забързано. — Не знам какво да правя. Не е възможно това да се случва, не е възможно! — Сграбчвам ръцете на Алегреза в своите и ги притискам към гърдите си. — Простете ми — прошепвам. — Нямам към кого другото да се обърна.

— Чакай да си изясня нещата — казва Алегреза, а очите ѝ отскачат към вратата на салона. Привежда глава към моята. — Снощи нашата непозната ти е избягала, а часове по-късно си открила женски труп в апартамента на Роберто.

Кимам.

Алегреза става от мястото си и започва да крачи по тъкания килим. Кръстосва ръце на гърдите си, барабани с пръсти. После спира и се извързва да ме погледне. Шалът се изхлузва от раменете ѝ с развети пискюли.

— Разкажи ми всичко, което си спомняш за мъртвата жена.

Умът ми се връща назад. Тъмна стая, кръв по пода, лицето на Роберто... Всичко се слива в едно.

— Не знам. Почти не мога да мисля...

— По-добре да започнеш. — Кръвта се е качила в шията и лицето на Алегреза, покрива кожата ѝ с червени петна.

Сякаш са ме зашлевили. Но гневът на Алегреза кара нещо в мозъка ми да се раздвижи. Пред очите ми просветва спомен.

— Беше облечена в скромна рокля без ръкави в блед цвят. Беше скъсана на рамото и... — Преглъщам ужаса, надигащ се в гърлото ми. — И изцапана с кръв. Кожата ѝ беше тъмна, това си го спомням.

— Добре, добре. Сега, Лаура, това е най-важният от всички въпроси, затова ми отговори честно. — Алегреза застава пред мен. — Каза ли на някого за своята мисия в Мурано? И наистина имам предвид, когото и да било. Каза ли на Роберто?

Поклащам глава и ставам, за да погледна Алегреза в очите.

— Не — отвърщам твърдо. — Никога не бих го направила. Защо питате?

Без да отговори на въпроса ми, Алегреза се обръща, отива до отворения прозорец и зарейва поглед над канала.

— В такъв случай в Сегретата има предател — казва тя, обърната с гръб към мен. — Ако мъртвата жена, която си видяла, е тази, която предполагам, последствията ще са жестоки. Тя беше част от... — Очите ѝ отскачат към мен; после свива устни, сякаш е взела решение. — Част от бъдещ план за разпространение на движението ни извън пределите на този град. Бяхме съвсем близо до създаването на нов клон.

Прехапвам устни.

— Още като нас? Зад граница?

Алегреза се обръща с лице към мен.

— Да. Не разбираш ли? Някой е твърдо решен да провали плановете ни. Нима смяташ за чиста случайност това, че в Мурано не си се срещнала с никого, а после на пода на Роберто се е озовал труп? На жена, която ни се е доверила?

— Коя е тя?

Някъде откъм вътрешността на къщата се разнася звън на звънец.

— Това няма да ти кажа — отвърща Алегреза, отправяйки се към вратата. — Първо трябва да съм напълно сигурна.

Разбирам, че разговорът ни е приключил.

— Трябва да съберам Сегретата при първа възможност. — Алегреза вече говори на себе си, планира. Отваря вратата и докато излизам навън, осъзнавам, че сега е последният ми шанс да отправя молбата си към нея.

— Ще ми помогнете ли за Роберто? — Забивам поглед в земята. — Ще ви бъда вечно задължена.

— Всяко нещо с времето си. — Гласът ѝ внезапно омеква. — Колелата се въртят със своя собствена скорост. Имай търпение.

Тези няколко думи трябва да са достатъчни засега. Не се осмелявам да покажа никаква неблагодарност.

— Върви си у дома и поспи малко. — Алегреза взема един шал от страничната облегалка на дивана и го мята на раменете ми, за да скрие изцапаната ми рокля. — Трябва да събереш сили — ще ти трябват.

Вратата на салона се затваря зад гърба ми. Старата прислужница ме чака, за да ме изпроводи навън. Усмихва се победоносно — времето ми в къщата е приключило.

Когато се озовавам на улиците на Венеция, търговците вече подреждат сергиите си. Започнал е нов ден.

Лутам се из улиците. Едва долавям разговорите, които се водят между сергиите. Продавачка на дантела изважда ролки с бежов конец; мъж, понесъл плетена кошница със сардини, я подкача.

— От това ще излезе чудесен бордюр за булчинска рокля — подхвърля той, посочвайки към навитата дантела. Намигва ѝ многозначително. Жената ми хвърля една усмивка и извърща престорено очи нагоре, но аз навеждам глава и бързо отминавам. Дразня се, че говорят за сватби, когато перспективата за моята е изчезнала за един миг.

Пристигам у дома. До ушите ми долита грубо пеене, примесено със сутрешния хор на птичките. Нима все още има будни? Стомахът ми се свива от притеснение, но после се сещам, че баща ми няма да ме пита къде съм била. Ще е твърде пиян.

Намирам ги в трапезарията. Татко е завлякъл Лизандър със себе си, за да продължат след приключването на бала. Двамата седят надвесени над бутилка вино и две малки чаши, поставени върху сребърна табла. Баща ми пее прочувствено стара моряшка песен, сякаш си спомня разгулната си младост по море, която никога не е имал. Отмята глава назад с широко разперени ръце и използва език, който не е за ушите на една дъщеря.

Заставам на прага и чакам. На последната строфа татко ме забелязва.

— Господарката на домакинството се присъединява към нас — отбелязва той. — Къде, по дяволите, беше?

— Лаура! — вика Лизандър. — Остави я на мира, татко. Тя е млада и влюбена. — Усмива се разбиращо, макар че представите му за онова, което ми се е случило през последните няколко часа, не биха могли да бъдат по-далеч от истината. Махва ми да вляза.

Очевидно е, че брат ми също е пил. Е, поне двамата с татко вече не се карат.

— Станала е моряк! — крещи баща ми и избухва в смях при собствената си духовитост. Лизандър и аз се споглеждаме.

— Което е повече, отколкото можем да кажем за вас самия — отвърщам. Не бива да позволявам на никого от двамата да разбере какво съм видяла тази нощ. Трябва да се усмихвам и да се преструвам.

Смехът на баща ми секва.

— Моля? Аз съм член на Великия съвет. Ще те помоля да не го забравяш.

— Да, но никога през живота си не си се катерил по въже — подкача го добродушно Лизандър, имитирайки треперещите ръце на моряк зад гърба му. — Хващаш морска болест дори в гондола.

Баща ми поглежда назад и Лизандър бързо отпуска ръце, приемайки невинно изражение.

— Вие двамата! — чува се нежен глас откъм коридора. — Престанете да дразните един старец.

В стаята се появява Емилия. Сигурно е спала облечена. Коприната на роклята ѝ е измачкана, по бузата ѝ личат отпечатъците от възглавница. Няма значение — все така красива е.

— Скъпа моя — вика Лизандър и махва преувеличено — драматично с ръка. — Ела при мъжа си!

Емилия не му обръща внимание. Приближава към мен, за да ме целуне по слепоочието.

— Старец! — протестира баща ми. — Не съм стар!

Снаха ми сигурно е забелязала изражението ми, защото челото ѝ се сбръчква загрижено.

— Какво има, сестро?

Чувствам се привилегирована, че Емилия вече ме усеща достатъчно близка, за да използва това обръщение. Напрежението от вечерта ме смазва и изведнъж цялото ми тяло се разтреперва.

Емилия ме придърпва към себе си.

— Ш-шт, успокой се...

— Какво има? Какво се е случило? — Лизандър посяга през масата, за да ме хване за ръката. Баща ми си сипва още вино.

— Нищо. Просто вълнението ми дойде в повече. — Махвам небрежно с ръка. — Уморена съм, това е всичко. — Изтривам очи с крайчеца на ръкава си.

Чува се високо неодобрително цъкане. След секунда в трапезарията се втурва Фаустина и започва да бърше разлятото по масата вино.

— Всички трябва да си легнете — мъмри ни тя. — Слугите скоро ще станат и ще се захванат със задълженията си. Нима искате да ви видят в този вид? — Старата дойка ми хвърля многозначителен поглед, с който сякаш иска да ме пита: „Какво те измъчва, дете?“. Но не мога да отговарям на повече въпроси и покорна като агне, позволявам на Емилия да ме поведе нагоре към моята стая, като внимавам да придържам шала на Алегреса, скриващ петната по дрехата ми, плътно около раменете си. Ще трябва да скрия роклята си и да се отърва от нея при първа възможност.

Заспала дълбоко, сънувам Карина. Коленичила съм на самия край на брега и се вглеждам в отражението си във водата, което подскача и се разкривява при движението на леките вълни. Колкото и да се опитвам, не мога да отместя поглед встрани. После водата се разделя на две и една ръка се протяга към мен, пръстите ѝ сграбчват въздуха.

— Махай се! — опитвам се да извикам, но от устата ми не излиза никакъв звук. После ръката се увива около гърлото ми, хваща ме за яката и се опитва да ме повлече във водата. Съпротивлявам се и се боря, но тялото ми се прекатурва... Рязко поемам въздух. Сядам в леглото. Отмятам завивките и се облягам на възглавниците. Оглеждам се наоколо. В първия момент не разпознавам стаята си, после осъзнавам, че всичко е било само лош сън. Нощницата ми е мокра от пот.

— Просто сън — казвам си. — Просто сън.

Изчаквам дишането ми да се успокои; после ставам от леглото. Откъм двора долитат гласове. Бързо се обличам. Спала съм до късно. После грозната действителност от снощи ме удря в стомаха. Роберто. Мъртвото момиче. Не може да е така, както изглежда.

Излизам навън и на стълбите попадам на нашата слугиня Бианка, която плете висяща градинска декорация от слама. Лизандър седи с баща ни. Двамата са пребледнели, а косата на брат ми не е прилежно сресана, както обикновено.

— Изпий го — казва той на татко и му тика някаква чаша в ръката.

— Какво е това? — питам, като приближавам към тях.

Лизандър ми се усмихва.

— Добро утро, сестричке!

— Не бъди толкова весел — изръмжава баща ни, пресушава чашата и прави гримаса.

— Смес от мляко, мед и лавандула — обяснява Лизандър и стрива втора доза лавандула между дланите си. — В състояние е да успокои душата дори на самия дявол. — Татко е твърде зает да разтрива слепоочията си, за да схване шегата.

В двора се втурва момче и вдига длан да засенчи очите си от силната слънчева светлина. Очевидно не ни вижда събрани на куп под маслиновото дърво, защото тръгва към стълбището, където седи Бианка. Тя отмества творението си настрани и му се усмихва.

— Чухте ли? — пита момчето. Сетивата ми веднага се изострят и аз напрегам слух. Лизандър също е смълчан.

— Какво, глупаво момче? — пита го Бианка. Дори не ѝ минава през ум да го предупреди, че господарите на дома са толкова близо.

— Убийство! — възкликва момчето.

Силно стискам очи и слагам ръка на кръста си. Няма да понеса онова, което ще последва.

— Убита е една жена. Говори се, че е бил... че е бил... Роберто, синът на дожа!

Бианка става и грубо избутва момчето навън.

— Млъквай! — съска тя.

— Какво? — объркано пита то. — Какво има?

Татко скача на крака, сграбчва една глинена кана и я праща след момчето, което се навежда точно навреме, за да избегне удара.

— Изчезвай от тази къща с твоите жлъчни думи! — крещи той след него. Бианка ни гледа, а очите ѝ се наливат със сълзи. Слугините, загубили работата си, могат да умрат от глад из улиците на този град.

— А ти, Бианка — казва баща ми с рязък тон, — никога повече не говори с това момче.

— Много съжалявам — смотолевя тя. — Нямам представа за какво говореше. — Младата прислужничка изчезва в мрака на къщата, а въздухът донася до ушите ни нейните ридания.

Отпускам се на пейката до маслиненото дърво. И така, мълвата вече е тръгнала. Но не е просто мълва, а злобна, изкривена история. Усещам очите на брат ми и баща ми върху себе си, но не мога да изтрия притеснението, което знам, че сбръчква челото ми.

— Това е лъжа — казва татко. — Нали, Лаура?

— Лаура? — тихо ме пита Лизандър.

— Разбира се, че е! Роберто никога не би наранил някого.

— Слуховете винаги са обикаляли из улиците на Венеция — високо и яростно произнася баща ми. — Половината от тях са глупости.

Татко пада на колене пред мен и ме хваща за ръцете.

— Нямам предвид онова, което момчето току-що повтори. Но Роберто и онази мъртва жена — знаеш ли нещо? Снощи ти...

Издърпвам ръцете си.

— Не можете да ми задавате подобни въпроси — прошепвам.

Баща ми поклаща отвратно глава и се извъръща.

— Не мога да позволя репутацията на семейството ми да бъде опетнена по такъв начин. Да бъдем свързани с убийство!

— Ще отида да върна онова момче — заявява Лизандър и хуква навън. — Ще разберем истината!

Изтичвам след него в сенките и застанала на главния вход, гледам как брат ми търчи по алеята след момчето. Хваща го за рамото и го повлича обратно, за да го изправи пред мен. Момчето не вдига поглед от краката си.

— Какво си чул? — пита Лизандър. — Кажи ни.

Момчето поклаща глава, но Лизандър силно го плесва по ухото.

— Кажи ни!

Момчето се разплаква, но започва да разказва. Докато говори, долавям движение зад гърба си. Една хладна ръка се плъзва в моята. Емилия. Усмивам ѝ се с благодарност, докато ме прегръща през раменете. Слушаме. Момчето ни предава слуховите за изцапаните с кръв ръце на Роберто, за трупа на пода му, за тичащите стъпки на стражите и виковете на ужас, разнесли се от отворената врата на Роберто. Слава богу, не се споменава нищо за скочила през прозореца на първия етаж жена.

Когато момчето млъква, се облягам тежко на рамката на вратата. Лицето на брат ми е сериозно и дори Емилия изглежда притеснена. От

вътрешността на къщата се разнасят крясъците на баща ни.

Лизандър пъха няколко монети в ръката на момчето и го отправя.

— Той е просто дете — казва Емилия. — Най-вероятно си е измислил всичко. — Опитва се да звучи ведро, но не успява да ме излъже.

— Благодаря ти — прошепвам.

Брат ми поклаща глава.

— Не, не е възможно. Знае твърде много детайли, за да си измисля.

Татко излиза и застава зад нас.

— Семейството ми отново ли е съсипано? — мрачно пита той.

Лизандър свива рамене и прави опит да се усмихне.

— Ако Роберто е невинен, сигурен съм, че ще се намери обяснение... — започва.

— Но дотогава ще продължите да вярвате в най-лошото? Така ли? — питам.

Брат ми посяга да ме хване за ръката, но аз се дръпвам и тръгвам обратно към къщата.

Обличам се бързо, а Фаустина се суети около мен и ми задава въпрос след въпрос.

— Какво е станало, скъпата ми? — нежно ме пита тя, докато стяга връзките на корсета ми. — Слугите си шушнат най-скандални неща. — Още по-силно дръпване. — Като си помисли човек, че Роберто е стигнал до тук!

— Роберто не е стигнал до никъде — отвърщам — Всичко това са глупави клюки. *Ще* видя Роберто и *ще* откроя какво лежи в дъното на цялата тази работа.

След напускането на манастира съм станала много по-смела, но това е ново изпитание, срещу каквото никога не съм предполагала, че ще се изправя. *Трябва да съм силна заради Роберто.* Трябва.

Само един човек може да сподели истината с мен — самият Роберто. А за да стигна до него, трябва да си осигуря аудиенция при дожа. Лакирана гондола в златисто и черно ме отвежда до двореца му. Плащам с няколко монети и стъпвам на широкия тротоар. На същото това място някога бях видяла един художник. Точно бях излязла от манастира и бях все още невинна и наивна, както всички онези момичета, отгледани от монахините. Мъжът скицираше лагуната, простите му дрехи бяха протрити от носене. Представи ми се като Джакомо. Тогава нямах представа, че истинското му име е Роберто. По него време той беше принц под прикритието на художник. Колко далеч бяхме стигнали и двамата — аз бях станала членка на Сегретата, а Роберто... Не ми се мисли. Толкова наскоро беше престанал да се крие, а ето че сега го обвиняват в убийство. Не може да е вярно. Просто не може!

Дворецът се извисява над мен с мозаечните си плочи, с бледите си статуи и балкони. На върха му стои каменната фигура на жена,

стиснала в ръката си меч, и преди да вляза вътре, се моля да се сдобия с поне половината от нейната сила.

Покритият вътрешен двор е заобиколен допълнително от балкони. Насреща ми веднага изниква човек на средна възраст в изискани дрехи, идва да ме посрещне. Познавам го от посещенията си при Роберто, но лицето му е застинало, не изразява никаква емоция.

— Мога ли да ви помогна? — пита ме той. Сякаш никога не сме се виждали.

— Познавате ме — напомням му, опитвайки се да запазя спокойствие. Ако покажа прекадено много емоции, аудиенцията със сигурност ще ми бъде отказана. — Сгодена съм за сина на дожа, Роберто. — Когато произнасям името му, мъжът трепва. Изправям рамене и не мога да предотвратя остротата в тона си, когато казвам: — Бих искала да се видя с дожа.

Мъжът отстъпва назад и се отдалечава със сервилни поклони.

— Ще говоря с началниците си — казва той. — Моля, изчакайте тук.

Когато изчезва, покрай мен минават още мъже, мятат ми любопитни погледи. Облечени са в мантиите и чорапогащниците, типични за хората от висшите класи — сигурно са главните съветници на дожа, членовете на Великия съвет. Вероятно се събират, за да решат кой е най-добрият начин да се изчисти името на Роберто. Може би, в крайна сметка, няма защо да се поддавам на паниката.

После по мраморното стълбище слиза самият дож. Познавам лицето му много добре — за пръв път го бях зърнала в манастирската лечебница. Именно аз бях сипала отвара от корени на божур в ръмжащата му паст; аз бях отпуснала цялата си тежест върху него, за да спра неконтролируемото мятане на крайниците му. Той не ме помни от периода на своето лечение — пък и защо ли? Ако съперническите сили в Европа или дори във Венеция разберат, че този мъж е слаб, градът ни ще загуби лидера си и ще потъне в хаос.

Но сега аз съм тази, която има нужда от помощта на най-влиятелния човек във Венеция. Докато дожът върви към мен, падам на колене и протягам ръцете си напред, готова да целуна пръстена на пръста му. Но той ме подминава, замитайки полите на робата си, и излиза през една врата при останалите мъже. Вратата се затваря с тъп звук. Озовавам се сама в ехтящата зала.

Слугата се появява отново.

— Херцогиня Бесина ще ви приеме — хладно изрича той, докато ме чака да се изправа. Майката на Роберто! Може би така е по-добре — една жена ще отпрати молбата си към друга.

— Заведи ме при нея — казвам. Мъжът се завърта на пета и поема нагоре по голямото стълбище. Повдигам полите си и тръгвам след него. Движа се под картини, а позлатената замазка по тавана проблясва над главата ми.

Най-накрая стигаме до вратата към личните покои на дожа.

— Тук — казва мъжът и безразлично махва с ръка, след което изчезва. Събирам смелост и влизам.

Жената на дожа ме чака, седнала на тапицирана с брокат пейка от палисандър. Облечена е в червена роба с нежна дантела покрай яката и е наметната с мантия, бродирана с цветя. Две големи перли в златен обков украсяват ушите ѝ. Откакто станах годеница на Роберто, двете сме се срещали няколко пъти, но само по официални поводи. В очите ѝ винаги са танцували любопитство и щастие, но до момента не сме имали възможността да споделяме една с друга.

Бързо прекосявам стаята. Херцогиня Бесина хваща ръцете ми. Пръстите ѝ треперят. Когато поглеждам към лицето ѝ, ми става ясно, че споделя моята болка. Очите ѝ са зачервени.

— Значи сте чули? — прошепвам.

Херцогинята сгърчва лице.

— Началникът на стражата ни донесе новината — казва тя. — Синът ми е хвърлен в затвора и гражданите го наричат убиец. Как се осмеляват да ни предават по този начин? — Тя извързва глава настрана и за първи път ми изглежда стара.

Сядам до нея на пейката.

— Трябва да видя Роберто — казвам.

— Знаеш ли къде е?

Поклащам отрицателно глава. Не смея да ѝ кажа, че съм гледала как го влачат по улицата.

— В Пиомби — отвръща тя. Гласът ѝ заглъхва при произнасянето на думата. Потръпвам. Всички във Венеция знаят за този затвор — мястото, където гният най-жестоките престъпници. Поръчан от предишен дож, входът на затвора е на два метра от

двореца, но килиите се простират над самия дворец, точно под покрития с оловни плочи покрив.

— Защо? — ахвам. — Той със сигурност не заслужава подобна участ. Нищо не е доказано!

— Дожът казва, че не може да се намеси. Съдът трябва да мине през всички стандартни процедури, а и между другото... — Устните ѝ се изкривяват в горчива усмивка. — Той води преговори с флорентинския посланик и се подготвя за идването на турците след ден-два. Заради това не можа да те приеме. Преговорите са в решителен етап и съпругът ми не може да си позволи да се намесва в законите на нашия град. — Очите ѝ пробягват из стаята — по златото и мрамора, по безбройните маслени платна и лакирани повърхности. Междувременно аз седя в позлатената си клетка и бавно полудявам. Погледът ѝ внезапно се обръща към мен и лицето ѝ пламва страстно.

— Но ти! Ти можеш да отидеш и да видиш сина ми. Да го успокоиш. Ако ти уредя достъп, обещавай ми като на майка, че ще го направиш! — Тя придърпва дланите ми към лицето си и опира страните си в тях.

— Обещавам — казвам. — Ще направя всичко по силите си. Обичам Роберто.

Очите на херцогинята се наливат със сълзи.

— Аз също. Предай му го от мен.

Ставам и питам дали е възможно някой слуга да ми поръча карета. Входът на затвора не е далеч от тук, но е по-добре да бъде дискретна.

— О, мисля, че можем да направим нещо по-добро — възкликва херцогинята, а светлината се е върнала в очите ѝ. — Ела с мен.

Повежда ме по лабиринт от коридори с облицовани с дървени плоскости стени. Зървам готвачи и слугини, официални лица и стражи, които се спират наред с заниманията си, за да се поклонят или да кимнат с глава, докато ги подминаваме. Разбирам, че прекосяваме двореца по цялата му дължина. Само веднъж пресичаме един открит двор на път за онази част от двореца, която, изглежда, е в реконструкция. Влизаме в по-спартанска част от сградата, наполовина обзаведена и необитаема. Изкачваме няколко нестабилни редици

стълби. Венецианската архитектура е абсолютно непредвидима; имам чувството, че сме се движили в кръг. В един от прашните коридори мирише на умрял плъх. Колкото по-високо се изкачваме, толкова по-горещо става. Най-накрая херцогинята спира пред една наполовина скрита в сенките врата. Опирам длан на нея. Повърхността е хладна — направена е от метал.

— Пиомби — прошепвам. Оловният затвор. Виждам друг вход. Усещам жестоката ирония в положението на Роберто — затворен в килия под собствения си покрив.

— Не мога да продължа по-нататък — обяснява херцогинята. — Ако го сторя, ще въвлека дожа в скандал. Ето. — Подава ми херцогския печат, излят от восък. — Покажи това и пазачът ще те пусне. — Погледът ѝ отскача към тайната врата. — Като си помисля, че синът ми е някъде там, от другата ѝ страна, а аз дори не мога... — Тя извързва лице настрани, за да скрие чувствата си, после тръгва обратно по коридора. Оставам сама.

Когато почуквам на вратата, тя отеква металически, после се отваря. Някакъв мъж ми се хили с похотлива беззъба усмивка. Лицето му е зачервено и мазно.

— Перла в свинската кочина — подхвърля той. — Какво те води насам?

Под мишниците ми избива пот.

— Тук съм, за да видя Роберто, сина на дожа.

Пазачът се смее и се изплюва на покрития с влага и гниеща слама под.

— О, при него! — отбелязва той. — Да, изглежда достатъчно хубав за подобна награда. Но не мисля, че трябва да му се позволява да те вижда.

Показвам му печата и той замислено кима, преди да ми обърне гръб.

— Последвай ме.

Смрадта веднага ме удря в лицето. Вони на пот и мръсотия, на екскременти и кръв, но има и нещо повече — подушвам мириса на отчаянието.

Това е, значи. Трябва да вървя.

Докато се изкачваме по едни стъпала, жегата се засилва. Скоро си давам сметка, че роклята ми е на потни петна. Под краката ни се

виждат редиците килии без тавани, върху мръсния под, на които лежат или клечат мъже. Очите им блестят на мръсните им лица, подобни на бели полумесеци, докато ме наблюдават. Дрипите едва покриват телата. Един почти напълно гол мъж, ако изключим тясната препаска през слабините, се гърчи от болка, докато се мята из килията с пяна на устата.

— Онзи човек там! — Слагам ръка на рамото на пазача, за да го накарам да спре. — Има нужда от помощ.

Водачът ми хвърля поглед надолу.

— Този мъж няма нужда от нищо. Разглезен е от вниманието. Скоро отново ще бъде добре. — Принудена съм да продължа, докато отчаяните викове на нещастника изпълват въздуха, а един негов ритник завърта купата с рядка каша около оста ѝ.

Почти ми се приисква да бях приела кърпичката от мъжа; горещината и вонята са неописуеми. Повдига ми се и ми се струва, че ще повърна. Усещането отминава. Избърсвам потта от лицето си и продължавам да се изкачвам по-високо под оловния покрив, който е дал името си на затвора. Металът поема жегата и я удвоява. Не смея да си помисля какво ще открия, когато най-сетне стигнем до Роберто.

Накрая преставаме да се катерим. Пазачът посочва с брадичка към една килия в дъното и тръгва обратно по стълбите.

— Само няколко минути — изревава той.

Пресичам дъсчения под, сивият покрив виси ниско над главата ми. Сега вече горещината е непоносима. Когато заставам пред килията, зървам някакъв свлечен до задната стена силует. В началото го вземам за изоставен чувал, но после зървам движение и бялото на чифт очи просветва в тъмнината.

— Роберто? — прошепвам, хвърлям се напред и стисвам решетките на килията.

Една глава се вдига и по лицето на моя любим плъзва усмивка. Той се изправя вдървено на крака и докато пресича, залитайки, килията, за да дойде при мен, виждам, че всяко движение му причинява болка.

— Какво правиш тук? Как...?

Усмивам се.

— Майка ти ми помогна. Помоли ме да ти кажа, че много те обича.

Лицето му се сгърчва от отчаяние, но после Роберто се овладява и прокарва длан по челото си. Когато отпуска ръка, отново се усмихва храбро.

— Какво стана? — питам го, посягайки през решетките да повдигна туниката му. Той бързо, но нежно ме отблъсква. Косата му виси на влажни кичури около лицето, лявата му буза е насинена. Кожата е сцепена и по нея се виждат следи от съсирена кръв.

— Дребна работа — отвръща той. — О, скъпа. — Протяга ръце през решетките и ме привлича към себе си. Опитвам се да не трепна при миризмата, която се разнася от него, и притискам устни към неговите. Горят от треска.

— Разкажи ми какво стана — прошепвам, хвърляйки поглед назад през рамото си. — Как онази жена...

Роберто прокарва пръсти през косата си, поклаща глава.

— Не знам — отвръща и се отдръпва от мен. — Не спирам да превъртам цялата случка през главата си, опитвам се да си спомня. На бала се почувствах зле... тръгнах към къщи. После нищо не помня. Следващото, за което се сецям, е, че ти удряше по вратата и че на пода на стаята ми лежеше онази жена, окъпана в кръв! Знаеш, че обвиненията не са верни, нали, Лаура? Каж ми, че знаеш!

Той спира да кръстосва из килията и се обръща към мен. Не искам да си го призная, но изразът на лицето му ме плаши. Гневен, отчаян. Но дали в него не прозира и намек за вина?

— Разбира се, че знам. Но ако ще ти помагам, трябва да ти задавам въпроси. Как се стигна до тук, Роберто?

— Ще ти кажа как! — почти крещи той. — Някой ме е натопил. Онези стражи се появиха точно в подходящия момент. Съвпадение? Само глупак би повярвал в това! Всичко е било планирано.

Роберто сигурно е прав. Онези мъже, които нахлуха в жилището му, се бяха появили едва няколко секунди след мен.

Една ръка тежко се отпуска на рамото ми.

— Казах само няколко минути — напомня ми пазачът и дъхът му пари ухото ми. Стисвам по-силно решетките на килията.

— Още минутка — казвам, опитвайки се да звуча ведро, с намек за лек флирт. Ръката се премества и ме сграбчва за китката, завърта ме. Озовавам се притисната към една стена.

Роберто крещи:

— Остави я на мира! — Но пазачът е приближил лице до моето. Забелязвам слюнката, насъбрала се в ъгълчетата на устата му.

— Сега прави това, което ти казвам — изръмжава мъжът. Повлича ме надолу по стълбите и единственото, което мога да сторя, е да внимавам да не се спъна в полите на роклята си, за да не се прекатуря с бясна скорост надолу и да намеря смъртта си на това място.

— Ще направя всичко за теб! — викам към Роберто.

— Не! — Гласът на годеника ми е дрезгав от паника. — Не се замесвай. Властите ще разберат грешката си. Всичко ще е наред!

Това са последните думи, които чувам, докато пазачът отваря главния вход на затвора и ме изхвърля на улицата. Слънчевата светлина пронизва болезнено очите ми и аз вдигам ръка пред лицето си. Покрай мен минават майка и дъщеря. Майката ми хвърля нервен поглед, после, докато отминават, придърпва момичето по-близо до себе си. В края на краищата току-що е видяла да ме изхвърлят от най-известния затвор в града. Приглаждам полите си, оправям косата си и изтривам потта от шията си. После тръгвам, без да поглеждам назад. Последните думи на Роберто карат сърцето ми да тупти по-силно. *Всичко ще е наред...*

— Ще бъде, любов моя — прошепвам. — Ще се погрижа за това.

В ръката си държа букет от лилии и бели макове, вързан с пурпурна кордела. Откъм водата долита свеж бриз и заплашва да измъкне косата ми от фибите. Мисля си за Роберто, сам във вонящата килия, и пръстите ми се стягат около стеблата. Какво правя тук, докато той живее в кошмар?

Заставам в редицата жени, загледани от залива на Сан Марко към пристанището. От едната ми страна стои Емилия, зад гърба ми — Фаустина. Облечени сме в най-хубавите си рокли по случай официалното посрещане на османците. Изпратили са посланик, който да се присъедини към преговорите с дожа, и като член на Великия съвет татко настоява за присъствието на всички от семейството.

— Когато турците пристигнат, дъщерите на Венеция ще са там — обясни той. — И ти ще си сред тях. Разбра ли?

Опитах се да му обясня, че скръбта ми по Роберто прави публичната ми поява невъзможна, но как изобщо можех да очаквам, че баща ми ще разбере?

— Роберто навлече срам върху семейството ни. От теб зависи да защитиш нашата чест. Ще бъдеш там — каза той заплашително.

И така, сега стоя тук. Фаустина внимателно обмисляше въпроса за тоалета ми. Накрая тази сутрин се спряхме на бежовата сатенена рокля, бродирана със златни лилии, и корсет, който се завързва отпред. Сплетената ми на плитка коса е увита на главата ми, а от шията ми виси наниз от лъскави раковини. Емилия извади най-хубавата рокля от багажа си и Фаустина дълго глади синьо-зелената коприна, докато не премахна и последната гънка по нея. Отне ѝ по-голямата част от деня, за да я подготви.

Откъм водата долита нов полъх. Платната плющят, венецианският флаг се вее над главите ни. Пристанището е оживяло от звуци — бърбенето на хората, шепотът на благородниците. Зад гърба ни се чуват тромпетите, кларнетите и барабаните на музикантите. Пред нас е турската галера, заобиколена от по-малки плавателни съдове.

Османската империя разполага с огромен флот; всички във Венеция го знаят. Корабостроителницата на Константинопол е легендарна.

Забелязвам, че Масимо, командващият венецианските бойни кораби, леко е подстригал брадата си. Застанал е начело на ескадрон от войници, оформящ ескорта на Великия съвет. Изтъкването на военна мощ едва ли може да се нарече тактично. Изобщо не се съмнявам във важността на тези преговори, тъй като те засягат търговските морски маршрути, по които се внасят коприна, жито и подправки за нашите пазари, и които пълнят кесииите ни с пари. Но привързаността ми към Венеция не може да надделее над любовта ми към Роберто и болката, която подобно на железен корсет стяга гърдите ми все по-плътнo и по-плътнo. Бях помолила Алегреза да се видим отново, за да обсъдим загадъчната жена от Мурано. Сигурна съм, че с нея са свързани много улики. Бях глупачка, като позволих на празните думи на Алегреза за въртящите се колела да ме възпрат от задаването на повече въпроси. Има тайни, които чакат да бъдат изровени, и аз трябва да започна да се ровя в тях.

Но засега нямам друг избор, освен да изпълня ролята си в този спектакъл. Главният кораб на османския флот е тримачтов и тумбест. Представлява внушителен обект, лишен от златистата красота на нашите гондоли. Ако корабите можеха да говорят, този тук щеше да каже: „Не се страхувам от нищо.“

— Нервна ли си? — прошепва ми Емилия, докато вятърът си играе с къдриците на слепоочията ѝ. Очите ѝ не се откъсват от водата, поглъщат сцената.

— Не — отвързвам. Не изпитвам почти нищо. Останалият живот сивее до кошмарното кървавочервено, което бях видяла на пода на Роберто. Затварям очи и се опитвам да изтласкам спомена от ума си, но той е дълбоко запечатан в съзнанието ми.

— Би трябвало да си нервна! — протестира Фаустина зад гърба ми. Не се осмелявам да се обърна и да я погледна; трябва да имам вид на венецианска дама, омагьосана от пристигането на османците. — Чух, че всички турци са жестоки същества с лица на зли духове. Този Халим — техният принц, както го наричат — можел да вкамени хората с грозотата си! Каквото и да става, не го поглеждайте в очите, момичета. Няма да отговарям за онова, което може да се случи.

С периферното си зрение забелязвам как раменете на Емилия се тресат от потиснат смях. По собствените ми устни пряко волята ми заиграва усмивка.

— Говориш глупости — измърморвам през рамо.

— Да не кажете, че не съм ви предупредила! — прави последен опит Фаустина.

Няма време за приказки. Корабът е спрял и моряците плъзват по мачтите, за да смъкнат платната. От едната страна на палубата е спусната дъска. По нея слизат мъже, които се оглеждат наоколо с нескрито любопитство. Чудя се как ли изглежда Венеция за очи, които не са я виждали никога преди; каналите и пиаците, цветните сергии и високите кули.

Разнася се внезапен силен звук на тромпети и тълпата се придвижва още по-напред, когато в края на дъската се появява мъжка фигура. Мъжът е облечен в ослепително бяло, което сякаш проблясва под лъчите на венецианското слънце. Около кръста му е опасан плътен копринен пояс, главата му е украсена с тюрбан, ленените гънки, на който просветват, виещи се като змии над челото му. От всички страни се разнася възторжено ахкане. Чистата простота в облеклото на непознатия е в рязък контраст с луксозните одежди, с които се гледят повечето венецианци. Златистата му кожа блести, широките му рамене се движат, когато вдига ръка за поздрав. Устните му се разтягат в усмивка така, че белите му зъби блясват.

Това не е жесток човек с лице на зъл дух.

Принцът застава на кея и един от членовете на Великия съвет му се представя. Халим го изслушва любезно, но очите му пробягват по официалната редица от венециански дами. Всяка от младите жени прикляка в реверанс, когато погледът му се спира върху нея. Накрая принцът поглежда и мен. Очите му са тъмнокафяви, с наситен кестенов цвят. Свеждам моите и леко прикляквам, повдигайки едва забележимо полите си. Но момичето от ляво не помръдва. Когато се изправам, установявам, че принц Халим продължава да ме гледа. Наоколо се разнася кикот и страните ми пламват, щом разбирам, че съм удостоена със специалното му внимание.

— Не го гледай в очите! — изсъсква Фаустина зад гърба ми.

Накрая, слава богу, дожът пристъпва напред, за да поздрави турския принц, и неловкият момент отминава.

— Още ли не си се превърнала в камък? — шеговито ме подкача Емилия отдясно. Поклащам глава, за да докажа, че теорията на Фаустина е грешна. Но не мога да престана да наблюдавам мъжете, докато членовете на Великия съвет наобикалят османския принц. Един от слугите на принца се е примъкнал наблизо и безсрамно подслушва. Голата му глава лъщи. Забелязвам лекото изкривяване на рамото му. Докато слуша, очите му следят тълпата. Когато погледът му улавя моя, гологлавият се извъръща настрани.

Следва ново изсвирване на тропети, което известява тълпата, че е време да се пръсне. Хората тръгват по улиците, шумно ядат закуски и обсъждат сцената, която току-що се е разиграла пред очите им.

— Много е красив! — възкликва весело една по-възрастна жена. — Съвсем не е такъв, какъвто очаквах.

— Видя ли кораба? — обръща се млад мъж към приятеля си. — Чувал съм, че турските кораби са най-бързите.

— Какво нахалство! — мърмори Фаустина. — Забелязах как му играят очичките.

Баща ми идва при нас.

— Справи се добре — отбелязва той и доволно потрива ръце. — Принц Халим те забеляза. Добро момиче.

Извъръщам лице настрана. Вече е забравил, че докато хората се прехласват покрай госта, Роберто седи в мръсна килия. Татко зърва изражението ми и свива устни.

— Недей да си мислиш, че си прекалено добра за всичко това, защото не си — прошепва ми той. — Беше добра единствено за манастира, докато не умря по-голямата ми дъщеря.

За щастие, Юлиус и Грация де Ферара приближават към нас, преди да съм се самозабравила и да съм отвърнала рязко на баща си пред хората, Фаустина ме държи за ръката и леко я стисва в знак на мълчалива подкрепа.

— А, Юлиус! — възкликва баща ми и кимва на Грация. — Някакви новини за Карина? — Сякаш го е грижа за някой друг, освен за самия него! Забила съм поглед в земята, не смея да срещна погледа на Грация.

Юлиус въздъхва:

— Все още нищо. Винаги е била непредвидима. Но продължаваме да живеем в надежда, че скоро ще се появи. — Опитва

се да се засмее весело, но звукът замира в гърлото му. Сърцето ми се свива от съчувствие към него, бащината му мъка все още е твърде прясна.

— Знам какво е да загубиш дъщеря — отвръща моят баща. — Когато Беатриче умря, помислих, че настъпва краят на света.

— Да, но моята дъщеря не е мъртва. — Юлиус му хвърля гневен поглед и аз вдигам очи нагоре, за да видя как устата на баща ми се отваря и затваря, докато умът му се мъчи да намери някаква тактична забележка.

— Да оставим мъжете да си поговорят, скъпа — казва ми Грация и двете се оттегляме на една страна. Тя извърща лице, за да го скрие от слънцето, и вече ми е невъзможно да видя изражението ѝ. — Секретата се събира тази вечер, за да обсъдим ситуацията с Роберто. Ще присъстваш, разбира се?

— Разбира се! — отвръщам бързо. — Ще е малко трудно да се измъкна при такова кратко предупреждение, но със сигурност ще дойда. Също така искам да науча повече и за онова момиче от Мурано. Знаете ли дали...

Каня се да попитам Грация дали разполага с някаква информация, когато тълпата внезапно се люшва на една страна и аз залитам. Връщайки равновесието си, забелязвам група мъже да тичат към пристанището. Размахват юмруци във въздуха, а един от тях крещи и от устата му хвърчи слюнка:

— Да изгоним чужденците! Вървете си у дома, езичници!

Преди групата мъже да успее да доближи до корабите, войниците се втурват напред по команда и я отблъскват с върховете на мечовете си. Водачът на размирниците стои неподвижно на мястото си, но приятелите му го дръпват назад. Друг е повален на земята. Виждам как коляно се забива в корем, юмруци се стоварват върху черепи. Виковете замират и мъжете са отведени. Принц Халим наблюдава групата със сериозно лице.

— Какво беше това? — питам.

Изражението на Грация е като издялано от камък.

— Омраза. — Тя поклаща глава. — Няма ли да се научи най-после този град? — После леко кимва. — Ще се видим по-късно.

Докато я наблюдавам как се отдалечава по кея с развети поли, в душата ми се разлива облекчение. Тази вечер ще съм със Секретата, на

стъпка по-близо до измъкването на Роберто от смърдящия затвор.

12

Скъпа Лаура,
Откакто говорихме с теб, захвърлих всяка
предпазливост на вятъра. Няма да позволя момчето ми да
изкрее в онзи затвор! Поисках домашен арест за Роберто.
Ще те уведомя в мига, в който бъде освободен от онзи
жесток оловен затвор. Знам, че го обичаш толкова силно,
колкото и аз.

Набързо,

херцогиня Бесина

Намерих бележката при връщането ни във вилата. Бързо счупих
восъчния печат в уединението на новата ни зимна градина. Сега гледам
почерка на херцогинята и се надявам, че импулсивността ѝ няма да
изиграе лоша услуга на Роберто, вместо да му помогне. Никоя друга
жена не би могла да му издейства подобно облекчение, дори да е от
Сегретата.

— Лаура? — вика ме Фаустина. — Лаура!

Бързо пъхвам бележката в джоба си и излизам навън. Старата ми
дойка ме вижда и се спуска към мен, понесла голяма ленена покривка
в ръце.

— Пикник! — вика. — Ела да помогнеш.

Двете с Емилия се качваме в стаите си и бързо се преобличаме в
широки муселинени рокли, за да можем след хранене да поработим в
градината. Не преставам да мисля за бележката и за онова, което тя би
могла да означава за Роберто, но засега трябва да се държа така, сякаш
всичко е нормално. Бързо пъхвам роклята си заедно с бележката в една
ракла за одеяла и тръгвам след Емилия към кухнята.

Рядко ме допускат тук — това не е място за една благородна
дама, — но днес следобед Фаустина е повече от щастлива да ми
позволи да разнасям купи с маслини и да нарежа шунката на тънки

парчета. Емилия изнася навън панер с хляб и дъска с подобрани сирена и скоро всички се настаняваме под маслиненото дърво, за да се насладим на пикник за трима. Лизандър е на гости на един свой приятел от детинство.

Докато слънцето се издига високо в небето, се наслаждаваме на свежите вкусове, късаме зрънца от грозде и хапки хляб, които потапяме в блестящ зехтин. Заради Емилия полагам усилия да съм весела и съм изненадана от апетита си. Говорим за Болоня, където е израсла снаха ми, за красотата на тосканските хълмове и за семейството ѝ. И двете избухваме в смях, когато Фаустина посяга към трето парче торта.

— Бие, момичета, трябва да последвате примера ми и да сложите малко месце върху кокалите си! — Старата дойка хвърля безсрамен поглед към корема на Емилия. — Кой знае, скоро може да ядете за двама. — Страните на снаха ми пламват, а аз укорително възкликвам, после твърдо поклащам глава към Фаустина. Тя свива рамене. — Само казвам...

След като привършваме с яденето, Емилия става и отива да вземе градинската кошница и ножиците от мястото им до пълзящата роза, която танцува по решетката, закрепена за стената.

— Чакай да ти помогна! — викам и скачам да отида при нея. Фаустина мърмори, докато разчиства остатъците от пикника.

— Не ѝ обръщай внимание — казвам на Емилия, докато избирам едно розово клонче, което се нуждае от подрязване.

— Няма значение — отвърща тя.

— Не бива да се притесняваш да кажеш на Фаустина да престане с подкачанията си — обяснявам ѝ. — Сега си част от семейството.

Докато работим една до друга, помежду ни се възцарява приятелско мълчание. Опитвам се да се концентрирам върху отстраняването на изсъхналите розови цветове, но продължавам да мисля за бележката. Позволявам на искрица надежда да пламне в гърдите ми, но няма да допусна тя да се развихри във фантазия. Това няма да е край на кошмара, но все пак е облекчение на ситуацията и може да се окаже първата значима стъпка към очистването на името на Роберто.

Движа се бавно из градината, търся цветове, чието най-хубаво време е отминало. Коленича до една решетка, покрита с пълзящи

растения. Посягам край едно маслинено дръвче и налягам сили да откъсна стрък от дива роза, прекършен в основата. Ръката ми докосва нещо гладко и хладно и когато поглеждам надолу, откривам кама.

Острието ѝ е забито в стъблото на дървото. Настръхвам от страх, защото разпознавам гравираният със седеф дръжка от полиран палисандър, позлатената извивка на предпазителя. Пръстите ми се свиват около камата и я изтеглят от дървото. Острието проблясва на слънчевата светлина.

Това е оръжието на моя враг. С тази кама Карина се беше опитала да ме прободне в сърцето през онази нощ на лодката. Сигурна съм.

— Какво намери? — Фаустина се е озовала зад мен.

— Дамска кама — отвърщам.

Старата жена вика Бианка и момичето пристига тичешком. Хвърлям поглед към Емилия, но тя е погълната от работата си в другия край на градината и не забелязва суматохата.

— Какво е това, глупачке? — пита Фаустина, сочейки към камата. — Да не е твоя или на някой от слугите? Майтап ли сте си правили?

Бианка поклаща глава.

— Нямаме пари за подобни вещи — отвърща тя. — Освен това мразя остриетата. — Тя ме поглежда с широко отворени очи. — Да не би в градината да са влизали непознати? — прошепва.

Усмивам ѝ се успокояващо.

— Не ставай глупава. Трябва да я е изпуснал някой от приятелите на баща ми. — Пъхам камата в една кошница с градинарски инструменти. — Ще разбере на кого е и ще му я върна. Връщай се на работа!

Бианка се покланя и хуква обратно към къщата, Фаустина не откъсва очи от лицето ми.

— Как ще разбереш на кого е? — пита ме тя.

— Откъде да знам? — отвърщам нетърпеливо. — Да забравим за това.

Старата жена свива рамене и тръгва да отнесе съдовете от пикника в кухнята. Емилия ѝ помага, като прибира остатъците от храна в празното панерче за хляб. Но аз оставам нащрек. Не мога да изтрия думите на Бианка от съзнанието си. Дали в градината не са

влизали непознати? Или духове? Има само един човек, който би могъл да остави тази кама тук. Карина, жената, която се опита да ме убие. Но тя е мъртва, представлява единствено фигура от кошмарите ми. Никой не би могъл да избяга от онази потъваща горяща лодка.

Тръсвам глава и тръгвам след Фаустина и Емилия. В рамката на отворената врата се мярка силуетът на слуга със зачервено от напрежение лице.

— Какво има? — питам го.

— Баща ви — обяснява задъхано момчето. — Искате да отидете в двореца на дожа. Веднага!

Двете с Емилия се споглеждаме озадачено.

— Защо? — хвърля строг поглед към момчето Фаустина.

То се поколебава, после изправя рамене, решено да предаде посланието докрай.

— Принц Халим лично е поискал да бъдете сред момичетата, които сервират на масата. Синьор Дела Скала ми каза да ви предам, че ако не се подчините, последствията ще бъдат сериозни.

Фаустина, Емилия и аз се споглеждаме объркани.

— Но защо аз? Не разбирам.

— Много дъщери на благородници също ще бъдат на разположение — обяснява момчето.

— Този принц Халим ще ни донесе само неприятности — мърмори Фаустина. — Казах го още от самото начало. Какво иска от моята скъпа любимка?

Онова, което ме притеснява, не е опасната репутация на принца. Умът ми агонизира, когато осъзнавам, че заповедта на баща ми ще ме принуди да пропусна срещата със Сегретата. Съзаклятничките няма да са щастливи от този факт.

Дръпвам момчето към себе си и го повеждам към библиотеката на баща ми, далеч от ушите на Фаустина и Емилия.

— Можеш ли да занесеш една бележка до Грация де Ферара от мен? — питам, докато нахвърлям набързо посланието си, после го запечатвам с разтопен восък.

Очите на момчето се разширяват.

— Мога, но ще трябва да платите най-високата ми цена.

— Най-високата ти цена! — повтарям, поклащайки глава. Изваждам няколко монети от джоба си и ги пускам в ръката му. Давам

му и бележката.

Момчето хуква надолу по стълбите. Изкрещява последните инструкции за мен през рамо:

— Банкетът е на римска тема! — Няколко секунди по-късно изчезва от поглед, оставило облак прах след себе си. Бързо се обръщам и се втурвам нагоре по стълбите, като спирам за кратко, за да извикам в хола:

— Фаустина, ела да ми помогнеш. По-добре да намеря какво да облека!

Стоя на входа на двореца на дожа, заобиколена от смеещи се млади жени. Всички сме облечени като слугини на римски банкет, независимо от факта, че повечето от нас произхождат от най-богатите семейства във Венеция, Фаустина се е справила добре с тоалета ми. Един чаршаф от шкафа за спално бельо, бял като лебедови пера, е надиплен по дължина и прихванат на едното ми рамо. Ръцете ми са голи. В този маскарад има нещо неприятно. Нима включването на венецианските благороднички в тази унизителна игра е с цел печелене на политически точки? Да не би Великият съвет да иска да заблуди османците, като ги накара да си мислят, че всички във Венеция са глупави и повърхностни?

Оглеждам се наоколо и забелязвам, че останалите жени се забавляват от този маскарад, дори са понесли кошници с плодове или кани с вино. Аз самата добре знам какво е наистина да бъдеш сервилен, след като някога съм прислужвала на игуменката на нашия манастир, търкала съм пода ѝ и съм бродирала украси за олтара, докато пръстите ми не прокървят. Няма нищо привлекателно в това да тичаш да изпълняваш заповедите на някого. Въпреки това трябва да изобразя усмивка върху лицето си и да се преструвам, че и аз като всички останали си прекарвам чудесно.

Опипвам главата си, за да се уверя, че розовите пъпки са все още здраво закрепени сред къдриците ми — Емилия донесе цветята от градината, докато Фаустина ме приготвяше. Единствената украса към простия ми костюм.

Паулина се присъединява към групичката момичета и среща погледа ми. Оглежда дрехата ми и тежката купа с пасти, покрити със захаросани розови листенца, която нося.

— От теб ще излезе добра слугиня — отбелязва приятелката ми. Не мога да преценя дали лекичко ме подкача, или в тона ѝ се прокрадва по-груба нотка.

— Същото ми казваше и игуменката — отвърщам. Усмивката на Паулина угасва.

— Съжалявам за Роберто — казва тя. Този път в гласа ѝ не долавям никаква жестокост.

— Елате, елате, дами! — вика една малко по-възрастна жена, определена за наша ръководителка. Разпознавам в нея Агнесина, жената на един от членовете на Великия съвет, но доколкото знам, тя не принадлежи към Сегретата. — Не забравяйте да обикаляте наоколо и да се погрижите да има ядене за мъжете. Ако забележите някого без партньор, ваше задължение е да отидете при него и да му правите компания.

Агнесина щраква с пръсти и рязко се обръща към вратата, водеща към трапезарията. После тръгва по мраморния коридор. Разменяйки си тайнствени погледи и последни прошепнати коментари, останалите момичета поемат след нея. Аз съм последна на опашката.

Когато влизаме в трапезарията, дори аз потръпвам от възмущение. Никога преди не съм попадала в тази част от двореца. Рисуваният таван се извисява над главите ни, залата е хладна въпреки венецианската жегата от другата страна на прозорците. Стените са украсени с маслени картини в позлатени рамки, по пода са пръснати дебели килими.

Но за римската тема са положени допълнителни усилия. Залата е изпълнена с лежанки. Върху възглавниците на всяка от тях се е отпуснал по един мъж, облечен в подобие на римска тога. Мъжете се пресягат над страничните облегалки, за да си пълнят взаимно бокалите. От полилеите висят тежки чепки грозде, между картините по стените се извиват гирлянди от свежи цветя. В един ъгъл седи момче и подръпва струните на малка арфа. Но най-изключителна от всичко е ледената скулптура на римска богиня (Афродита, струва ми се), поставена в центъра на залата. Ледът се топи в сребърен басейн, в който плуват запалени свещи. В студената вода се охлаждат бутилки с лимонов ликьор.

— Виждала ли си някога нещо подобно? — прошепва ми едно момиче. Още не е забелязала, че мъжът встрани от нас жадно я поглъща с поглед. Той силно се покашля и девойката подскача, после се втурва да напълни чашата, която е протегнал към нея. Докато се

навежда над бокала, очите на мъжа проследяват движението на гърдите ѝ.

Агнесина ме гледа строго. Аз съм единственото момиче, което не се е залепило до някого. Свеждам очи и намествам тежката купа, която държа. Но преценявам баланса погрешно и товарът започва да се изплъзва от ръцете ми, заплашвайки да поръси разкошните килими със захаросани розови листенца. Понечвам да извикам, но почти веднага усещам как едни пръсти ме хващат за китката и една загоряла от слънцето ръка се плъзва под купата, за да я подхване. Когато се съвземам, установявам, че съм вперила поглед в очите не на кого да е, а на самия принц Халим.

— Ето. Позволете ми да я взема — казва той. Очите му наистина са забележителни — като дълбоки езера, почти черни на тази светлина. Все едно да гледаш в кладенец нощно време. Преди да съм възразила, купата е оставена на една ниска масичка и мъжете я наобикалят, за да се почерпят с пасти. Двамата с принц Халим ги наблюдаваме за момент; после усещам как ръката му се отпуска зад талията ми и осъзнавам, че ме насочва към един от отворените прозорци с развети от лекия вятър муселинени завеси, осигуряващ моментно уединение и рядка гледка към частните градини на дожа. Докато се оттегляме към прозореца, забелязвам одобрителното кимване на Агнесина.

— Доста е красиво, нали? — пита принц Халим. Покорно поглеждам през прозореца, но после отново връщам очи към него. Виждам, че изобщо не гледа към градините. Втренчен е право в мен. В погледа му няма нищо агресивно или хищно. Изнервя ме, защото е тъкмо обратното — спокоен, търпелив и енигматичен. Какво ли си мисли? Повече от очевидно е, че ме харесва, но възхищението му от красотата ми е твърде искрено, за да се почувствам засегната от него.

— Благодаря за помощта, Ваше Височество — казвам му. — За малко да се изложя.

Принц Халим се усмихва нежно.

— Половината мъже в тази зала се влюбиха в мига, в който се спънахте. И моля ви, наричайте ме просто Халим.

Започвам да отстъпвам назад, поклащайки глава, но принцът ясно осъзнава, че комплиментът му е бил прекадено екстравагантен, защото вдига ръка.

— Простете ми — казва и навежда глава. — Засрамах ви. Не владея езика ви много добре и думите ми са зле подбрани. — Поглежда обратно към мен. Слънцето се е показало иззад един облак и когато лъчите му проникват през прозореца, забелязвам променящите се цветове в очите на принца. От черни стават тъмнокестеняви, после заприличват на лъскав махагон — и всичко това само за секунда.

— Хей, момиче! — вика ми един от гостите, дебел мъж с петно от вино в предната част на костюма си. — Тези пасти няма да тръгнат да се разнасят сами из стаята!

Останалите гости избухват в смях. Издуващата се завеса е скрила Халим от погледа им и те не разбират, че са прекъснали разговора ни. Въпреки това принцът ми кимва, сякаш ми дава разрешение да се отдалеча от него, после се показва откъм прозореца. Дебелакът задъхано започва да ръси извинения, но Халим махва нехайно с ръка и отива да седне с кръстосани крака върху един килим. Останалите момичета си разменят несигурни погледи.

Вдигам купата и правя обиколка из залата. Внимавам да не установявам зрителен контакт с никой от мъжете и да пристъпвам внимателно между тях. Баща ми ме наблюдава, голите му ръце стърчат от нелепата му тога като някакви смешни бледи клони от плуващи във водата дънери. Дожът се е излегнал върху една от лежанките в другия край на залата, облечен, за разлика от всички останали, в пурпурна тога, за да подчертае властта си — сигурна съм в това. Усмива се и бъбри с лекота със заобикалящите го. Никой не би допуснал, че синът му гние в килия. Образец на истински политик.

Тъкмо се каня да отида в кухнята, за да напълня отново купата, когато една ръка посяга към едната от двете останали пасти. По пода се посипват маслени трохи, докато един венециански благородник напъхва деликатеса в устата си. Срещу него седи мъжът с голата глава, когото забелязах на пристанището. Устните му са изкривени неодобрително, докато наблюдава как другият яде. Предлагам му последната паста, но той се отдръпва отвратено назад.

— Съ... съжалявам — заеквам. — Да не би да съм ви обидила с нещо?

И отново — топлото притискане на кръста ми. Бързо изправям рамене. Принц Халим. Промъкнал се е зад гърба ми тихо като котка.

— Простете му — казва той и се усмихва към гологлавия, който сега се е извърнал на мястото си с гръб към мен. — Фарук пости — това е лично решение за лишение в името на неговата религия. Някои твърдят, че е по-стриктен от самия Мохамед! — Халим тихо се смее на собствената си шега, но Фарук само свива рамене, подобно на лешояд. Измърморва нещо на своя език и с вдървено накуцване се измъква от стаята.

Посочвам купата си.

— Трябва да отида да я напълня.

— Позволете ми да ви придружа — казва принц Халим. Не съм в позиция да протестирам и той тръгва заедно с мен към отворените врати на банкетната зала. Докато я прекосяваме, усещам погледите на мъжете вперени в нас — любопитни, дори завистливи. Давам си болезнена сметка за голите си ръце и шия, за лакираните в червено нокти на краката и за леката материя, която се залепва за тялото ми. Сякаш ни отнема цяла вечност да стигнем до изхода.

— Знам пътя нататък — казвам бързо.

— Разбира се — кимва принцът.

— Благодаря ви. — Излизам заднишком от залата. Сърцето ми бие лудо по неизвестна причина. Сигурна съм, че лицето ми е силно зачервено. Обръщам се и почти хуквам. Едва виждам накъде се движа, главата ми бучи.

Когато пристигам в кухнята, зървам огромния огън, стъкнат под димящ казан. Стените са украсени с лъскави медни форми за желе, от тавана виси връзка фазани. На една мраморна поставка лежи агнешко бутче, до него се вижда сребърна вилица за сервиране. Покрай една огромна дървена маса стоят двама от персонала с лъснали лица и пълнят стъклени чаши с рубинена напитка. Въздухът е наситен с аромат на карамфил.

— За почерпка ли сте дошли? — пита ме една жена, пригладжайки престилката си. Изглежда, че ръководи цялата работа тук. После очите ѝ се разширяват и тя се навежда в нисък поклон. Поглеждам назад през рамо и виждам херцогинята.

— Лаура! — възкликва тя, докато оставям купата на кухненската маса. — Чаках те!

Кухненската прислужница започва да пълни купата с маслени бисквити, а херцогинята ме отвежда на една страна. Влизаме в хладния

килер, където под парчета муселин лежат фруктиери със смокини и сушени кайсии. Тя стисва ръцете ми така силно, че ме заболяват.

— Молбите ми бяха чути! Утре ще пуснат Роберто от Пиомби.

Очите ѝ се разширяват, докато наблюдава как лицето ми се преобразява от радостно вълнение. След миг по страните ми рукват сълзи.

— Значи отново ще е свободен? Мога ли да дойда да го видя?

— Скоро — нежно ми обещава херцогинята. Усмивката ѝ помръква. — Трябва да му дадем време. Да се изкъпе, да се нахрани, да се преоблече в чисти дрехи — и тогава ще заприлича отново на себе си. Можеш ли да почакаш? Знам колко силно го обичаш, но аз съм му майка. Искам да се уверя, че не е страдал прекалено много.

Вдигам дланите на херцогинята към лицето си и ги целувам.

— Разбирам — прошепвам. — Просто съм ужасно благодарна.

Излизам обратно в кухнята, вземам купата и тръгвам към банкетната зала. Не спирам да се усмихвам и сега вече няма нужда да се преструвам на доволна. Никой поглед, задържал се прекалено дълго върху мен, не може да разруши щастието ми. Роберто ме чака. Скоро ще го прегърна отново.

Стоя в рамката на вратите на банкетната зала. Към мен се носи облак топъл въздух, наситен с миризма на вино. Очевидно по време на отсъствието ми нещата са претърпели развитие. Мъжете вече не лежат любезно на лежанките; сега окуражават момичетата да седат до тях или разговарят на групи, като се смеят остро. Чудя се как е възможно дожът и неговият Съвет да уважават толкова малко дъщерите си — сигурно горещо желаят да впечатлят гостите. Но допускам, че всичко това е просто част от играта на дипломация. Страните са обагрени в червено, очите блестят от удоволствие. По тогата на застаналия до мен мъж личат тъмни петна от пот. Това е Масимо, адмиралът на флота. Цял живот си е проправял път нагоре през отделните рангове.

Пристъпвам в залата все още усмихната. Мисълта за Роберто не ме напуска. Минавам от група на група, пръстите посягат към още топлите бисквити, които нося. Прикривам усмивката си, когато забелязвам как един от членовете на флорентинската делегация извива очи към тавана в знак на отвращение; турчинът, с когото говори, игнорира вилицата с кристална дръжка и вместо това посяга към платата със студено месо направо с ръка. Всичко е така далеч от обичайното деликатно възпитание по време на една нормална венецианска вечеря.

— Наистина ли е толкова необходимо? — измърморва флорентинецът, но не достатъчно тихо.

Принц Халим прекосява залата и взема парче от пушената шунка. Наблюдавам като омагьосана как прилежно навива месото между двата си пръста и го притиска към парче смокиня. Предлага ми деликатеса, но аз поклащам отрицателно глава, така че той свива рамене и го изяжда сам. Очите му не се отместват от лицето на флорентинеца.

— На кого са му нужни ножове и вилици! — възкликва Николо. Вторият син на дожа винаги се е отличавал с непосредствен чар и пристигането му разпръсква напрежението. Николо посяга за кръгче

пържен калмар, пропито със сос от босилек, и със замах го пуска в устата си. Залата кънти от облекчен смях и мъжът от Флоренция, който само допреди миг изглеждаше отворен, се усмихва с неудобство.

Принц Халим се обръща към дожа, който продължава да седи на лежанката си.

— Къде е по-големият ви син? Роберто, нали така се казваше?

Смехът секва. Халим се оглежда наоколо, погледът му се мести от едно лице към друго. Николо е забил поглед в пода.

— Да не би да казах нещо нередно? — пита тихо принцът.

Дождят се изправя на крака.

— Извинете ме — казва. Усмивката му на политик се е пропукала и макар и само за момент, всички го виждаме такъв, какъвто е: един стар и болен човек. Той излиза от стаята, облегал тежко на ръката на слуга, отказвайки да погледне някого в лицето. Докато минава покрай мен, мога да се закълна, че забелязвам потрепване на долната му устна.

Вратата се затваря зад гърба му и шумът незабавно избухва наново — звуците се блъскат из залата, подобно на разбиващи се в скалите вълни. Виното се лее, гостите посягат към платата с деликатесите. За един новопристигнал всичко би изглеждало нормално. Но докато обикалям заедно с другите момичета, изпълнявайки задълженията си, отвсякъде чувам прошепнато името на моя любим. Всички обсъждат завладелите Венеция слухове — че Роберто е убиец. Той не е тук да се защити, а аз не мога да си позволя да реагирам. Ако се помъча да защитя репутацията му, знам какво ще си помислят всичките тези хора: тя протестира твърде много.

— Мога ли да ви изкуша с нещо? — казвам тихо, спускайки таблата си пред седнал на един дълъг диван мъж. Когато погледите ни се срещат, установявам, че това е Масимо. Адмиралът се усмихва, взема една паста и я пъхва в устата си. Дъвче с отворена уста и шумно преглъща. Понечвам да се отправя към друга част на залата, когато ръката му се стрелва към мен и леко ме спира.

Поглеждам го изненадана.

— Да?

— Имам една покана за вас — казва той, избърсвайки ръцете си в салфетка.

— Не разбирам...

Масимо махва с ръка, за да ми направи знак да замълча, и става. Тръгва към един ъгъл на залата и аз разбирам, че от мен се очаква да го последвам. Оставям таблата на масата и се присъединявам към него.

— Е? — питам, когато адмиралът се обръща с лице към мен.

— Принц Халим поиска да бъде разведен из града. Желанието му е негов водач да бъдете вие. — Масимо вдига вежди при последната дума.

Усещам как кръвта нахлува в страните ми.

— Не съм сигурна, че баща ми би...

— Баща ви и аз вече сме го обсъдили с дожа. През цялото време с вас ще се движат стражи, които да ви защитават. Виждате ли? Това не може да бъде причина да откажете. Значи ще се срещнете с принца на пристанището утре сутринта?

Улавям се как кимам в знак на съгласие.

— Но...

— Добре. В такъв случай се разбрахме. — Адмиралът се отдалечава от мен и скоро го виждам да се смее с една група мъже. Баща ми е знаел за това? Но защо, за бога, се е съгласил? Трябва да има стотици хора, които да са по-подходящи от мен за ролята на екскурзовод. Дори и сега, няколко месеца след излизането ми от манастира, едва познавам града.

За пореден път усещам как колелата се завъртат, а аз съм безсилна да ги спра. Предполагам, че бих могла да откажа, но понякога е по-лесно да плуваш по течението, вместо срещу него. Утре ще освободят Роберто и скоро след това ще го видя. Нищо не може да промени този факт.

И още нещо. Докато Халим хвърля поглед към мен и вдига чашата си в знак на поздрав, в главата ми се върти мъчително един въпрос. *Защо е избрал мен?*

На следващата сутрин почти не мога да хапна. Не само заради вълнението си от освобождаването на Роберто, но и поради факта че Фаустина вдига такава врява, че е невъзможно дори да си сипя кафе, без да се втурне да изтръгне сребърната каничка от ръцете ми. Врящата течност се разлива по ленената покривка и аз се отпускам назад победена.

— О, виж сега! — вика Фаустина, сякаш вината не е нейна, а на някой друг, и завира пръст в лицето ми. — Не бива да си толкова непохватна, когато развеждаш принца из Венеция. Не че по принцип одобрявам. Наистина, не можеш ли да намериш някакво извинение, за да се измъкнеш от това задължение? Той е толкова... — старата жена размахва ръка пред брадичката си — ... космат!

Емилия избухва в смях от другата страна на масата. Вече е започнала да свиква с прислужницата ни.

— О, Фаустина, само ти можеш да кажеш нещо подобно. Та той е принц! Поискал е точно Лаура! Би трябвало да сияеш от гордост. — Тя поглежда шеговито към дойката ми. — Помисли си само колко ще завиждат останалите слуги в града.

Фаустина изправя рамене.

— Може да си права. Но ти, млада девойко! — Очите ѝ отново се забиват в мен. — Снощи казах една молитва за запазването на твоите чест и непорочност. Надявам се молитвите ми да са били чути. — Старата жена излиза с клатушкане от стаята.

— Изглежда е забравила, че съм сгодена — отбелязвам.

— Не го прави от лоши чувства — отвръща Емилия. — Очевидно е, че много те обича.

— Аз също я обичам — признавам на новата си сестра.

Малко по-късно се отправям към входната врата.

Баща ми се появява от кабинета си, стиснал книга в ръка. Върви по петите ми чак докато стигаме до стълбите и ме потупва по главата

като някое малко пале. Но днес настроението ми е толкова добро, че този жест дори не ме дразни.

— Наистина смятам, че беше много нахално от негова страна така да настоява за времето ти — изръмжава той. Трябва да призная, че изпълнява ролята на недоволен баща с известен апломб.

— Няма нищо по-лошо от нахалството на някой толкова високопоставен по рождение — отвръщам. Както и предполагам, напомнянето за кралската кръв на Халим кара баща ми да изпъчи гърди. Целува ме леко по бузата.

— Опитай се да бъдеш очарователна — поръчва ми той, преди да изчезне обратно в мрачната вътрешност на дома ни. Качвам се в каретата и почуквам с кокалчетата на пръстите си по тавана.

— Към пристанището!

Толкова съм погълната от мисли как да се владее, че пътуването минава много бързо. Когато пристигам, Халим вече ме чака. Днес е облечен по венецианската мода, в плътно прилепнал черен дублет, черни ботуши и черен кожен колан. Въпреки че наоколо му са застанали поне дузина османски стражи, именно той е човекът, който пристъпва напред и ми помага да сляза от каретата. Пръстите му леко се свиват около моите.

— Прелестна гледка — тихо изрича той и очите ми отскачат към лицето му. Тогава принцът разперва ръце и описва кръг към града. — Не сте ли съгласна?

— Най-красивият град в целия свят — потвърждавам. — Надявам се да ви го представя така, както заслужава.

Халим свежда глава в знак на съгласие.

— С вас като моя водачка съм сигурен, че ще се науча да обичам това място дори повече, отколкото сега. Ще тръгваме ли?

Повежда ме към една чакаща гондола. Виждам отражението на лицето си в лакираното дърво; усмихвам се. Отчасти заради облеклото му — има нещо смешно в това един принц да се облича неподобаващо на ранга си, но също така осъзнавам каква лекота усещам в сърцето си.

Халим стъпва в гондолата и ми подава ръка, за да ми помогне да сляза. Обръщам лакътя си към него, а с двете си ръце улавям полите на роклята си. Когато прекрачвам стената на гондолата, подметката ми се закача за нея. Спъвам се, политам върху принца и двамата се приземяваме върху тапицираната с кадифе седалка отзад. Гърдите ми

се удрят в неговите, а изведнъж лицата ни се озовават толкова близко едно до друго, че усещам дъха му върху бузата си. Притискам длани върху гърдите му, за да се изправа.

— Много съжалявам. Не знаех, че...

— Моля ви, не се извинявайте — прекъсва ме той.

Приглаждам полата си и сядам на задната пейка.

Стражите са се покатерили в отделни лодки. Гондолиерът ни зарейва поглед над главите ни, преструвайки се, че не е забелязал случилото се. Халим му вика:

— Можеш да тръгваш!

Мъжът използва дългото си весло, за да оттласне гондолата от кея. Лодката с мързеливо клатушкане поема по водата. Гледам към сградите и изчаквам пулсът ми да се успокои. Каква странна гледка трябва да представляваме — принцът и неговият флот от гондоли, проправящи си път към центъра на града.

Движим се между къщите по двата бряга. Хората се надвесват през прозорците, лактите им опират в первазите. Опитвам се да не изпитвам неудобство под погледите им. Мълвата за обиколката на Халим вече се е разнесла по градските канали на клюката.

— Изпрати ни целувка, прекрасни принце! — вика една млада жена от прага на къщата си. Халим ентусиазирано целува дланта си и после махва с нея. Жената се преструва, че хваща целувката, и притиска ръка към устните си. Принцът се залива в смях, но когато се обръща да ме погледне, смехът му замира.

— Съжалявам — казва той. — Не исках да ви излагам. Елате. Разкажете ми нещо за този ваш град.

Докато му посочвам забележителностите, започвам да забравям за всичките тези хора, които ме виждат в компанията на чуждестранния принц.

— Това е един от най-старите площади на Венеция — казвам, когато минаваме покрай едно малко площадче от лявата ни страна. — Хората лесно го пропускат. Говори се, че именно тук се събират Господарите на нощта, преди да тръгнат на своите обиколки.

— Господарите на нощта?

— Онези, които охраняват улиците.

— А! Звучи толкова романтично.

Опитвам се да намеря нещо друго за казване.

— Това там е църквата „Посещение на Света Дева Мария“. Веднъж в нея се скрил убиец.

Халим вдига вежди:

— Вие, венецианците, не я ли наричате Ла Пиета?

— Знаете повече, отколкото предполагах — отвърщам. — Може би вие трябваше да сте мой водач!

Халим се усмихва и протяга отворената си длан към мен. Поколебавам се, после поставям ръка в неговата. След миг устните му галят кожата на китката ми. Потръпвам и издърпвам ръката си, скривам я в джоба си.

— Не биваше.

Очите му не се откъсват от лицето ми.

— Обидих ли ви? — пита, внезапно съкрушен.

— Не — отвърщам. — Просто, ако хората видят...

Принцът отмества очи към къщите на търговците, край които минаваме.

— Казват, че човек може да съди за характера на един град по морала на неговите жени. Съгласна ли сте?

Това би могло да бъде намек за Сегретата, но — разбира се, — не е. От усмивката, която играе около устните му, разбирам, че не говори сериозно.

— Ако случаят е такъв, надявам се да откриете, че Венеция е всичко, което би трябвало да бъде — красива, класическа и бляскава. Също като жените в нея.

Халим се смее високо и един продавач на лимони на кея се обръща стреснато към нас.

— Знаех, че ще сте добра компания — тупва се принцът по бедрото.

Гондолиерът също се усмихва, но когато вижда, че го гледам, изтрива усмивката от лицето си. Нищо, изречено в една гондола, не може да остане тайна. В много отношения запасът от тайни на гондолиерите съперничи с този на Сегретата.

— Каква архитектура харесвате — класическа или повлияна от Изтока? — питам, поглеждайки нагоре към църквата „Санта Мария деи Мираколи“. По-добре да задържим разговора върху подобни теми.

— А, построена от Ломбардо — тихо казва Халим, обгръщайки сградата с поглед. Ръката му се движи из въздуха, описвайки

геометричните детайли. — Струва ми се, че е с византийско влияние. Много се различава от нашите джамии.

Поклащам глава.

— Сигурен ли сте, че сте във Венеция за пръв път?

Най-накрая зървам една сграда, за която не е възможно Халим да знае повече от мен — манастира, който бе мой дом в продължение на повече години, отколкото искам да си спомням.

— Това е едно много специално място във Венеция — казвам, когато гондолата ни приближава.

Халим свива вежди. Разбирам защо — манастирът „Светата Дева и ангелите“ изглежда най-обикновен със своите решетки. Мисля си за монахинята, която ми прислужваше, Аналена, и тъпата болка на раздялата пронизва сърцето ми. Чудя се какво ли прави тя сега. Все още ли се моли по пет пъти на ден на пода на тясната си килия? Разбира се, сигурно вече е *conversa* на някоя нова сестра. Вероятно е забравила своята Лаура. Очите ѝ със сигурност ще изскочат от орбитите си, ако можеха да ме видят сега, седнала в една лодка с османски принц!

— Е, кажете ми защо е специална! — настоява Халим. Измъкнал е къса кама от ръкава си. Дръжката е златна, гравирана със седеф. Опитвам се да не се притесня от блясъка на метала.

— Дълги години живях там, затворена като монахиня. — Изчаквам принцът да осмисли думите ми, за да видя реакцията му. Халим прибира камата с ловко движение и отново насочва вниманието си към мен.

— Затворена? — повтаря. — Не сте избрали сама да се посветите на вашия Бог?

Накланям глава.

— Не е необичайна практика по-малките дъщери във венецианските семейства да бъдат изпращани в манастир, ако заплашват да се превърнат във финансова тежест за семействата си. Бях една от многото.

— И все пак... — думите на Халим остават недовършени, докато очите му оглеждат малките прозорчета.

Посочвам към един прозорец високо в стената.

— В продължение на пет години онази малка стая беше мой дом.

Халим ме поглежда, после връща очи обратно върху прозореца, сякаш не може да повярва.

— Пет години?

— И всеки ден беше еднакъв с останалите.

Мълчаливо се плъзгаме под сянката на манастира.

— Но сигурно сте приемали посетители. Баща ви? Сестра ви? Казахте, че сте по-малката дъщеря.

— Беше забранено — обяснявам му. — Посетителите отместват фокуса на ума или поне така твърдеше игуменката. — Няма да произнесе името ѝ на глас. Тя принадлежи към миналото.

— Сестра ми държеше опитомена птичка в клетка — казва Халим. — Беше най-прелестното създание на света и пееше всяка вечер. Смятах, че е много жестоко, задето е затворена така.

— Позволяваха ни да пеем — казвам му, поглеждайки нагоре, — но само по време на молитва. — Съществува опасност да изпадна в сълзлива сантименталност.

Халим се пресяга и поставя ръка върху моята. Кожата му е с цвят на лакирано маслиново дърво, китката му е поръсена с тъмни косми.

— Как излязохте?

— Сестра ми умря. — Истината, но само част от нея — подобно на картина, нарисувана с милиони щрихи на четката, която може да бъде видяна в цялост само от разстояние. Казано по този начин, изглежда твърде просто. Гласът ми изобщо не издава болката, която бях изпитала, когато погледнах в ковчега ѝ. Той не може да разбере.

Разговорът ни се измества към други теми — обичта, която ми беше засвидетелствала Фаустина, завръщането на брат ми с неговата млада съпруга, щастливите времена. Халим слуша притихнал, кима, усмихва се. Гондолата продължава да се плъзга напред. Все едно сме на наш собствен интимен остров, а слънцето се издига по-високо и по-високо над главите ни. Звучите на града са изчезнали. Само някой случаен плясък на водата ми напомня, че гондолата е все още с нас.

— Ами вие? — питам по едно време. — Какво е било детството ви на принц? Сигурна съм, че за вас не е имало прозорци с решетки!

Халим тръсва глава, сякаш събуден от сън.

— Може би не, но имаше други... ограничения. Баща ми... — колебава се.

— Не е необходимо да ми казвате.

— Той беше много строг — продължава Халим. Тъмните му очи помръкват. — В продължение на много години животът ми не ми принадлежеше.

Мисля си за своя баща — или пиан на масата за вечеря, или скрит в библиотеката си, или подмазващ се на дожа и на неговия Съвет. Но винаги, винаги натякващ какво трябва да правя за доброто на семейството ни.

— Знам всичко за строгите бащи — казвам тихо. — Защо мислите, че се озовах в манастир?

— Но сте избягали! — възкликва Халим и очите му отново блясват. Ръцете му стискат стените на гондолата. — Във вас е заложена дарбата да си проправяте собствен път. Вижте се сега! И аз искам същото. Появил съм се изпод сянката, хвърляна от баща ми — беше наистина дълга. Но сега е дошло времето, в което да оставя своя следа. — Страните му се обагрят. Изглежда почти трескав.

— Добре ли сте?

— Разбира се! — Той ми се усмихва. — Никога не съм бил по-добре. Гондолиер! Пусни котва тук!

Приближаваме до единия бряг на канала и аз поглеждам през рамо, за да се убедя, че внезапното ни спиране няма да доведе до сблъсък с гондолите зад нас, в които пътуват стражите. Но те са изчезнали в друг канал.

— Вашата охрана... — произнасям. — Мъжете ги няма.

— Няма значение. — Халим вече стои на кея и ми протяга ръка. Поемам я и стъпвам на сушата. Корсетът ограничава дишането ми, усещам, че леко се запъхтявам. Скачам на брега и се отдръпвам от Халим, измъквам ръката си от неговата — не искам да забележи колко съм нервна.

— Не трябваше ли да ни пазят?

Халим ми се усмихва палаво и ми поднася свития си лакът.

— Освободих ги. Искam да походя по тези улици като нормален човек. Цялата тази помпозност и церемониалност изморяват след известно време. Не се страхувайте — аз ще ви пазя.

— Всъщност, не това беше моето притеснение — отвърщам. — Не бива да ни виждат без придружители.

Халим придава на лицето си пресилено съкрушено изражение.

— Нямате ли ми доверие?

Не искам да го обиждам. Плъзгам ръка под лакътя му.

— Добре — отвърщам тихо. Последен поглед наоколо. Сама съм с един принц.

Влизаме в хладната църква „Санта Мария деи Фрари“ и приближаваме до високия олтар. Стената му е украсена с „Успение Богородично“ на Тициан. Църквата е празна, с изключение на един старец, който сменя свещите, качен на стълба.

— Не е ли красива? — питам.

— Красива е — съгласява се Халим. Забелязвам, че устните му са леко разтворени, докато очите му поглъщат богатите червени и златни багри на възнасянето на Светата Дева в небето.

— Майката на Исус е свещена фигура и за мюсюлманите — обяснява той, — но ние нямаме нищо толкова хубаво, колкото... Ще ми се сестра ми да можеше да види тази красота.

— Може би един ден и това ще стане. — Отново го хващам под ръка и двамата тръгваме из централния кораб на църквата. — Може да е опасно да сме сами заедно — промърморвам.

— Имате предвид вашата репутация? — предполага принцът.

Поклащам глава:

— Не. Говоря за живота ни. Венеция е пълна с убийци, сигурна съм, че го знаете.

Не е нужно да поглеждам към него, за да знам, че се усмихва.

— Тогава да живеем опасно. Ще поема риска да бъда убит. А вие?

— Самото ми присъствие тук представлява риск за живота ми.

Обръщаме се с лице един към друг, после тръгваме обратно по централната пътека.

— Колко безразсъдни сме и двамата — отбелязва Халим.

Излизаме на слънце и за момент присвивам очи срещу ярката светлина. Изневиделица пред нас изскачат пет фигури. Петима мъже, забили погледи в мен и принца, със студено изражение на лицата, които се разгръщат като ветрило пред нас, за да блокират пътя ни. Не са от градската стража; това поне е ясно от окъсаните им дрехи. Двама държат къси тояги, двама — ножове. На бедрото на петия виси меч.

— Какво искате? — питам ги.

— Главата на това куче — казва мъжът в центъра, насочвайки острието на ножа си към принца. После налита срещу него. Не разбирам какво става, докато не виждам как нападателят се свлича на земята, стиснал се за корема. Ножът му извънява върху камъните, през стиснатите му пръсти се процеждат струйки кръв. Острието на Халим е окървавено, очите му блестят яростно.

— Бягай! — крещи той и ме изблъсква встрани.

Спъвам се, а мъжете приближават. Халим отстъпва приклеknал назад, оттегля се към стъпалата на църквата; камата му е обърната така, че острието ѝ да сочи към вътрешната страна на китката му. Изобщо не се замислям, когато посягам към дръжката на сабята, затъкната в ножницата на нападателя.

— Хей! — изкрещява той и се завърта.

Насочвам сабята към него.

— Махнете се! — предупреждавам го.

Въпреки че мъжът е удивен, един от придружителите му — водачът на шайката, който говореше и преди, — само се засмива и вдига тоягата си.

— Не ме карай да ти смажа черепа, жено — заканва се той. Останалите нападатели спират, обзети от внезапно колебание.

— Недей, Лаура! — казва Халим.

Виждам как мъжът с тоягата ме заобикаля от ляво, но не отмествам острието си от разбойника пред мен.

— Ако не искаш да понижа приятеля ти — предупреждавам, — свали оръжието.

Водачът на шайката се усмихва подигравателно:

— Надценяваш лоялността ми.

Спуска се да нападне, но внезапно спира и се хваща за гърлото, от което стърчи златна дръжка на кама. Краката му омекват и негодникът се свлича на земята. Ръката на Халим е все още протегнатата след мятането на камата и сега посяга към падналия нож на първата си жертва.

— Трима срещу двама — обръща се към останалите мъже. — Смятате ли се за равностойни наши противници?

Водачът на нападателите издъхва в краката ми. Кръвта криволичи между паветата.

Останалите бандити се споглеждат, но желанието за битка вече е напуснало очите им. Уплашени са. Единият изведнъж хуква към някаква странична алея.

— Шансовете ни стават още по-добри — отбелязвам.

— Кой ви изпрати тук? — пита Халим. — Кажете ми и можете да запазите жалкия си живот.

Двамата мълчат. Халим прехвърля камата си в ръка, готов да я метне отново. Притискам силно острието на сабята към ребрата на моята жертва и тя изохква от болка.

— Кажи ни! — заповядвам.

— Не мога! — отвръща мъжът. — Моля те, не ме убивай. Имам деца. — Хвърля тоягата на земята, а приятелят му пуска ножа си. — Не сме въоръжени.

Откъм алеята идва трополящ звук — появяват се още четирима мъже. Подкрепление. Очите на Халим срещат моите. Няма смисъл да се борим. Кимвам и двамата хукваме.

— Хванете ги! — чува се вик.

Стрелваме се покрай едната страна на църквата и се озоваваме в малка алея, която се извива и разделя на няколко пътеки. Преследвачите ни не изостават. Хващам Халим за ръката и двамата се шмугваме зад изоставения двор на някакъв скулптор. Незавършени късове мрамор, лица, издялани от камък, ни гледат безстрастно.

— Ей там! — изсъсквам и двамата хукваме към купчина издути дървени каци с почервенели от ръжда метални скоби. Спускаме се приведени зад тях и коленичим върху купчини сухи листа и паяжини.

Усещам как сърцето ми бие лудо в гърдите, ребрата ме болят от стегнатия корсет. Надничаме през цепнатините между каците и чакаме. До мен Халим диша тежко, кожата му лъщи от пот. Топлината, която се излъчва от тялото му, прониква през роклята ми.

В далечината отекват викове. Никой не приближава до двора. Дишането ни се успокоява и след няколко дълги минути Халим изсумтява.

— Изгубиха ни — казвам.

Той става и ме дръпва нагоре. Ставите ми са се схванали. Осъзнавам, че продължавам да стискам сабята. Принцът нежно я освобождава от пръстите ми.

— Сега вече няма нужда от това — казва той и хвърля оръжието на земята. Забелязвам, че ръката и китката му са покрити с кръв.

— Ранен сте — прошепвам и леко докосвам ръката му.

— Кръвта не е моя.

Никой от двама ни не произнася на глас онова, което си мислим: *Лесно можехме да сме мъртви.*

Чува се звук от провлачени стъпки и аз цялата се напрегам. Но се оказва само една превита на две старица, която се опитва да хване някаква котка.

— Ела тук, беззъбо чудовище — вика тя след любимката си. Халим и аз се разсмиваме от облекчение, докато гледаме как възрастната жена куцука след старото мършащо животно.

— Да се връщаме на лодката — казва той, поклащайки глава. — Видях достатъчно от Венеция за един ден.

Когато се връщаме при гондолата, хората на Халим мистериозно са се появили. Как е възможно да им е изпратил вест? Но принцът не им обръща внимание и се навежда да изчисти засъхващата кръв по предната част на ръката си. Този път не ми подава длан, за да ми помогне, и аз се спускам в гондолата, подкрепяна от един от стражите. Халим се е настанил на кадифената седалка, опрял брадичка на ръката си. Потънал е в мисли, очите му са вперени неவிждащо в ширналите се напред води на Венеция. Сядам тихо до него.

Но когато гондолата потегля по канала, принцът казва:

— Онези щастливи времена, за които ми разказа по-рано. В тях присъства ли и някой ухажор?

Изненадана съм от този въпрос, който идва толкова скоро след като едва сме спасили живота си.

— Искате да говорим за любов и романтика в момент като този?

— Въпросът изскача от устните ми, преди да съм успяла да го спра.

— Разбира се! — възкликва Халим и махва с ръка към околния пейзаж. — Как бихме могли да не го правим в такъв красив град?

Извивам очи нагоре.

— Оставете тази поза. И двамата можем да престанем да се преструваме, че сме на туристическа обиколка. Онези хора се опитаха да ни убият!

Турският принц скръства ръце на гърдите си, тафтата на ръкава му проблясва.

— Това не е съвсем вярно, Лаура. Онези мъже се опитаха да убият мен. Ти просто се оказа на пътя им.

Дали целта на тази забележка не е да ме накара да се почувствам маловажна? Незначителна? Нима е толкова преизпълнен от чувството за собствената си значимост, че...

— Откъде знаете? — питам го, засрамена от факта, че гласът ми звучи високо и пискливо.

Халим позволява на очите си да се плъзнат по тялото ми. Усещам ги като изгаряща светкавица и ръцете ми отбранително се увиват около талията ми.

— Нима някой би могъл да убие такова красиво създание като теб? — произнася тихо той. — А сега те моля да отговориш на въпроса ми. Любовници? Обожатели? Бъдещи съпрузи? Ще ми стигнат ли пръстите на едната ръка, за да ги преброя? — Халим протяга ръка напред, преструва се, че е готов да започне да отмята обектите на романтичните ми интереси.

Поклащам глава, по-раздразнена, отколкото би трябвало.

— Никой. Няма никой — отвръщам, докато минаваме под един мост. Слава богу, че сянката скрива лицето ми. Страните ми пламват от срам заради собствената ми лъжа. Защо отричам съществуването на Роберто? Защо не призная на Халим за единствената си истинска любов? Потъвам в мълчание и започвам да се оправдавам пред себе си: Халим не заслужава да узнае тайните на сърцето ми. Освен това не желая да споделям настоящата болка на Роберто с никого, най-малкото с красив принц, който си въобразява, че може да очарова дори птичките по клоните на дърветата. Онова, което двамата с Роберто споделяме... струва много повече.

Отпускам се назад на възглавницата. Днес Роберто излиза от затвора — дори може би точно в този момент измива мръсотията от кожата си със сапун и парфюмирана с ароматни масла вода, а свежите хавлии го очакват.

Скъпи мой, мисля си и после се чудя дали не съм произнесла тези думи на глас, защото Халим ме гледа втренчено.

— Мисля, че може би има някой — кимва леко той.

За щастие гондолата навлиза в пристанището, Фарук чака на брега, неподвижен като статуя. Докато слизаме от лодката, погледът на гологлавия не се откъсва от Халим. Прави знак на принца да отиде на една страна и бързо му прошепва нещо. Наблизо, забил поглед в земята, стои един емисар от Великия съвет, облечен в официална роба и с плоска шапка на главата.

Халим идва при мен, езикът на тялото му е напълно променен. Усмивките и топлотата са изчезнали.

— Трябва да вървя — осведомява ме той. — Благодаря за отделеното време.

Правя нисък реверанс, удивена от пренебрежителния му тон.

— Просто изпълнявах дълга си — отвръщам на обидата му. Но Халим вече се е извърнал от мен, увлечен в разговор с емисаря. Докато говори, жестикулира. Не чувам какво си казват и стоя сама, изоставена както от принца, така и от стражите.

Поне каретата ми ме чака. Влизам вътре, когато един църковен часовник известява часа.

— Към двореца — викам на кочияша.

Дори не поглеждам обратно към Халим, когато каретата потегля.

Любимият ми ме чака.

Облечени в ливреи слуги ме отвеждат в частните покои на семейството. Коридорите и галериите ми се струват безкрайни, но най-накрая пристигам пред вратите на апартамента на годеника ми. Отвън стоят на пост двама стражи, всеки въоръжен с военна сабя. Приближавам, опънала рамене назад.

— Роберто тук ли е?

Мъжете се споглеждат.

— Може ли да го видя?

— Кой е там? — чувам вика на Роберто, приглушен от вратите.

Сърцето ми ускорява ритъма си.

— Аз съм — Лаура!

Единият от войниците въздъхва:

— Влизайте тогава.

Втурвам се между пазачите и отварям вратите. Усмивката ми веднага помръква. Роберто седи на края на леглото си, гол до кръста. Ребрата му са покрити със синини. Белегът на лицето му е избледнял до мръсно жълто.

— Каква гледка съм само, а? — Приближавам и той вдървено се изправя, за да ме прегърне. — Внимавай! — казва.

— Не могат да се отнасят така с теб — възкликвам. — Ти си син на дожа!

— Правилата в Пиомби са различни — отвръща дрезгаво Роберто. — Направих грешката да противореча.

Любимият ми притиска лицето си към гънките на роклята ми. Чакам, заровила пръсти в къдриците му. Усещам как гърдите му се изпълват с едва сдържана емоция. След миг той се дръпва назад и се усмихва.

— Чух, че си играла ролята на екскурзовод.

Неизвестно защо силно се изчервявам.

— Беше досадно. Мислех само за теб.

Роберто ме целува по устните и в тези няколко кратки секунди всичко е забравено.

— Чух също, че баща ми се прави на дипломат — продължава Роберто, когато се отделяме един от друг.

Поклащам глава.

— Няма значение. Сега вече си вън от онова адско място. Скоро ще успеем да докажем невинността ти.

Усмивката на Роберто изчезва. Извърща се настрана, за да си облече една риза.

— Така ли мислиш? — пита ме. Личи, че внимателно очаква отговора ми.

— Разбира се! — възкликвам. — След време цяла Венеция ще научи истината.

Искам да му кажа, че вероятно в същия този момент Сегретата се събира, че има хора, които ще помогнат. Вместо това го придърпвам към себе си и притискам устни към шията му. Той изтрива с целувка сълзите от очите ми. С най-голямо удоволствие бих останала тук завинаги, затворена заедно с него в нашата малка стаичка.

Някакъв далечен вик нарушава интимността ни. По коридорите се носи остър гневен глас:

— Къде е той?

Роберто се дръпва назад и ме поглежда.

— Какво е това?

Преди да съм успяла да отвърна, той вече върви към вратите. Виковете приближават.

— Не можете да влизате в тези стаи! — протестира един от стражите.

— Махнете се от пътя ми!

Притискам ръце към гърдите си. Обзема ме страх. Познавам този глас.

— Халим — прошепвам. — Защо е тук?

— Кой? — пита ме Роберто и се обръща да ме погледне. Не знам какво да отвърна. А и не е необходимо. Вратите се отварят с трясък, удрят Роберто и той залита назад. В стаята се втурва една фигура.

Тъмна кожа, още по-тъмни очи, длани, свити в юмруци, лице, изкривено от такава ярост, каквато никога не бих си представила.

— Ще си платиш! — крещи Халим на годеника ми. Вените на шията му се напрягат до скъсване, докато единият от стражите се опитва да го удържи. — Ръцете ти са изцапани с кръвта на сестра ми!

Хората на принца се събират наоколо, опитвайки се да го спрат.

— Махнете се от мен! — крещи той и ги отблъсква. Налита към Роберто, но пръстите му сграбчват въздуха. Роберто не отстъпва, но лицето му е разкъравено. Халим диша тежко, гледа яростно. Изглежда, дори не забелязва, че съм там. — Ти, чудовищен убиецо! Това ли причиняваш на жените във Венеция?

Юмрукът му се забива с тъп звук в лицето на Роберто. Годеникът ми залита назад, но хората на Халим успяват да извлекат принца от стаята. Роберто е прекадено шокиран, за да стори нещо друго, освен да гледа. Пръстите му изтриват кръвта от носа му.

— Ще ти изтръгна гръкляна! — крещи Халим отвън.

Надниквам през вратата и виждам как го влачат надолу по коридора. Стражите на прага го държат на мушка със сабите си. За момент очите ни се срещат и забелязвам в неговите искрица срам.

— Пуснете ме! — ръмжи Халим. — Няма да се съпротивлявам повече.

Когато мъжете го пускат, той оправя дрехите си и се отдалечава, последван от свитата си.

Връщам се обратно в стаята и виждам, че Фарук е останал. Гологлавият внимателно изучава лицето ми. Въпреки че изражението му е непроницаемо като маска, не мога да не усетя как зад него играе усмивка.

— Не разбирам — преглъщам мъчително. Устата ми е толкова пресъхнала, че едва произнасям думите. — Какво става тук?

— А би трябвало — отвръща Фарук и хвърля бърз поглед към Роберто. — Научих, че сте сгодена за този негодник. Забравихте ли да споменете пред принца, че ще се жените за убиец на деца?

Един венециански слуга никога не би се осмелил да отговаря по този начин, но този съветник прилича повече на довереник, отколкото на слуга.

— Излезте — заповядвам.

Погледът му се плъзга по мен, сякаш иска да ми каже: *И коя сте вие, че да ми нареждате?* Един от останалите стражи пристъпва към него.

— Правете това, което ви казва дамата — предупреждава той.

Фарук ни обръща изкривения си гръб и тръгва навън, за да се присъедини към господаря си. Из коридора отекват други стъпки и в следващия миг през отворената врата се появява Николо.

— Не идвам прекалено късно, нали? — задъхано пита той. Зърва разкървения нос на брат си. — Ранен ли си?

Роберто въздъхва дълбоко:

— Добре съм. Но какво искаше онзи човек?

Николо влиза по-навътре в стаята и се отпуска върху една табуретка, тапицирана в брокат с цвят на нефрит. Поклаща глава, забил поглед в мраморния под.

— Да не повярва човек — казва сякаш на себе си.

— Това беше Халим, турският принц — обяснявам, като приближавам Роберто, за да го хвана за ръката.

— Това успях да го схвана.

— Поиска да види тялото на момичето — намесва се Николо.

— Момичето от моята квартира?

Брат му кимва и набързо обяснява как стражите придружили Халим до склада на пристанището, където държали тялото, готово да бъде натоварено на кораб за островчето Лазарето Нуово. Пазачите вдигнали капака на ковчега.

— Направихме го само за да задоволим желанието на принца! — обяснява Николо. — Въпреки че го сметнахме за много странно. Не обясни каква е връзката му с мъртвата. Но момичето в ковчега... — Николо поклаща глава. — Гледката не беше никак хубава, Роберто. Жертвата не беше измита или почистена. По цялата ѝ рокля имаше засъхнала кръв, а във въздуха се носеше миризма на разложено. Принцът... той падна на колене! Започна да крещи и да вие. Никой не разбра.

— Продължавай — подканям го с нисък глас.

Николо става, отива до прозореца и поглежда надолу към вътрешния двор на двореца с неговите бронзови кладенци. От стряхата се стрелва някаква птица, също като малката птичка, на която хвърлях храна, докато бях в манастира.

— Принц Халим държеше някакъв медальон. Притискаше го към гърдите си. Изглежда... — Николо се извъръща с лице към нас, очите му са изпълнени с болка от спомена за видяното. — Познаваше момичето — каза, че е негова сестра. Името ѝ било Айсим. В следващия момент онзи гологлавец започна да му шепне нещо в ухото и принцът изруга, закле се, че ще те убие, Роберто. Дойдох тук възможно най-бързо, но той вече тичаше нагоре по стълбите.

— Трябва да отида при него — тихо изрича Роберто. — Да му кажа, че не съм го направил аз. Трябва да разбере.

Преди да успея да го спра, годеникът ми излиза от стаята. Хвърлям поглед към Николо и двамата хукваме след него по коридора.

— Не, Роберто! — крещя. — Дай му време да се успокои. — Знам какво е да загубиш сестра и не мога да обвиня Халим за гнева му. Но от погледа му беше ясно, че в момента е способен на всичко. Не мога да загубя голямата си любов.

Широките крачки на Роберто не се променят.

— Репутацията ми е в опасност — вика ми през рамо той. — А Халим е принц, мъж на честта. — Николо ме поглежда безпомощно. Не ни остава нищо друго, освен да продължим да го следваме.

Откриваме Халим по крясъците му. Намира се в апартаментите на дожа, оплаква се. Или може би изисква.

— Сложили сте я в евтина кутия! — вика с плътен глас принцът, когато приближаваме до вратата. — Една османска принцеса да гние омърсена в бедняшки гроб!

Влизаме, но Халим не ни забелязва веднага. Дожът седи напълно неподвижен в стола си с висока облегалка. Някои от членовете на Великия съвет стоят около него. Той вдига ръка.

— Не знаехме — обяснява. — Ако имахме някаква представа, разбира се, че щяхме да отдадем на сестра ви подобаваща почит. Но не забравяйте, че не се появиха никакви роднини, които да разпознаят тялото ѝ, и за нас тя беше просто една анонимна жена от улиците на нашия град.

— Не от улиците, а в къщата на един... — Думите му замират, когато забелязва присъствието на Роберто в стаята. — Ти! В твоята къща. В дома на един убиец! Какво е правила там? — Принцът тръгва към Роберто, стиснал юмруци. Годеникът ми отваря уста да отвърне, но Халим изтегля ятагана си. Трябва някой от слугите му да му го е

дал, защото го нямаше нито когато беше в стаята на Роберто преди малко, нито по време на разходката ни из града. Разнасят се възклицания и хората се отдръпват към стените.

Никога преди не съм виждала меч като този на Халим. С гладка смъртоносна извивка. На дръжката е гравирани златен кръст, а към върха на острието се вие калиграфски надпис.

— Настоявам да отмъстя за честта си — казва Халим с нисък заплашителен глас. — Ще се бия с теб, Роберто, докато един от двама ни умре.

Стаята внезапно се изпълва с гласове. Само дождът седи мълчаливо наред случващото се, без да откъсва поглед от мъжа, който се кани да убие сина му. Един от по-възрастните съветници пристъпва предпазливо напред.

— Това не може да се случи — обръща се той към дожа. — Роберто още дори не е съден за убийство.

— Нека Бог реши — намесва се Фарук. Тънките му устни се усмихват подигравателно и имам чувството, че собственоръчно бих го убила, стига да имах меч подръка. Той протяга длан, обръща я нагоре и чака. Един от турските слуги бързо пристъпва напред и поставя сабя в ръката му. Пръстите му се свиват около метала. С рязко движение на китката той обръща сабята с дръжката към Роберто.

— Не! — откъсва се вик от устата ми, когато любимият ми пристъпва напред. Не е възможно това да се случва.

Роберто сграбчва сабята и за момент губя почва под краката си. Повдига ми се. Днес вече видях как Халим убива двама мъже със смъртоносна ефективност. След всичко, през което сме преминали, не може моят любим да бъде убит по този начин...

Фарук се усмихва, когато Роберто поема подадената му сабя. Слугите се измъкват от стаята, една от жените започва да плаче. Замръзнала съм на мястото си. Сякаш гледам как пред очите ми се разиграва пиеса и аз не мога да сторя нищо друго, освен да наблюдавам изпълнението на актьорите. Роберто се оглежда из стаята и най-накрая погледът му се спира върху Халим. Принцът извива китка и острието на ятагана му проблясва. Това изобщо не прилича на уроците ни по фехтовка — ужасно истинско е. По челото на Халим избива пот.

— Готов ли си? — пита той.

В отговор Роберто протяга сабята си напред. Острието ѝ блести под полилеите. После се случва нещо забележително — виждам как пръстите на любимия ми се откъсват от дръжката и сабята иззвънява върху мраморните плочи на пода. Сега дори очите на дожа се разширяват от изненада. Един слуга се спуска да вдигне сабята и да я отнесе на безопасно разстояние. Роберто е сторил немислимото: отказал е дуел. Искане ми се да се втурна и да застана до него, но не смея да помръдна.

— Няма да рискувам да ви убия заради едно недоразумение — заявява Роберто.

Халим приближава с широка крачка към годеника ми, острието на ятагана му опира в ризата му. Не мога да гледам.

— Бий се с мен — настоява принцът. Сега има вид на човек, който всеки момент ще се разплаче, гневът му се е трансформирал в нещо различно. Независимо от всичко ме залива вълна на симпатия към него. Зад всичко това стои скръбта му.

Роберто поклаща глава. Лицето му е безизразно, по него няма подигравка, нито съжаление. Отстрани се долавя леко движение. Поглеждам натам и виждам как една жена шепне нещо в ухото на друга. Разиграващата се сцена вече е обект на клюки. Халим сигурно също го забелязва и очите му проблясват. Внезапно гневът му се е върнал. Принцът удря силно Роберто в гърдите и замахва със сабята си, готов за нападение.

— Не! — изкрещявам. Слугата, който е взел сабята на Роберто, стои до мен и аз измъквам оръжието от ръката му. Пръстите ми се стягат около дръжката, краката ми вече тичат по мрамора. Когато острието ми отблъсква това на Халим, проехтява металически звън.

— Връщай се обратно! — изсъсква ми Роберто. Не отговарям. Очите ми са впити в очите на Халим. В тях долавям респект, но и объркване — принцът не разбира жеста ми.

— Оттегли се — подканям го, а мускулите ми се напрягат, докато удържат тежестта на сабята му.

— Духът на сестра ми гледа — казва ми той. — Ти се оттегли!

Поклащам глава.

— Достатъчно убийства за днес.

— Лаура — протестира дождът. Това са първите думи, които чувам от него. Но е прекадено късно.

Халим внезапно извива китката си и промушва оръжието си под моето. Второ движение — и сабят ми издрънчава на пода, а аз залитам настрани. Халим вдига ятагана си във въздуха и пристъпва към Роберто с ожесточено лице. Годеникът ми се отдръпва, за да избегне удара. Принцът замахва и за малко не уцелва гърлото му.

— Той е невъоръжен! — Викът идва от Николо, който се хвърля напред с изкривено от паника лице. Очите му се спират върху лицето на Халим и миг по-късно се разширяват от удивление. Спускам поглед надолу и виждам онова, което всички останали вече са видели. Острието на Халим е забито между ребрата му.

Николо пада на колене, докато кръвта се стича по извития метал и пада на тежки капки по пода. Изведнъж стаята се изпълва с виковете на шок и скръб. Челюстта на Николо увисва, между пръстите му се процеждат червени струйки. Чувам писък и осъзнавам, че е моят собствен.

Халим с изрѣмжаване измѣква острието на ятагана си. Николо се накланя напред и се свлича по лице върху мрамора, а кръвта му бързо образува пурпурна локва. Османският принц го гледа втренчено, изражението на лицето му е шокирано. Халим вдига очи към Фарук, сякаш търси съвет. Но по-възрастният мъж не издава никаква емоция. Той затваря очи и отпуска глава надолу, устните му беззвучно зашепват. Молитва, предполагам.

Първата ми мисъл е за Паулина. Приятелката ми е твърде млада, за да остане вдовица. *Това ще я убие.*

Роберто минава покрай нас, коленичи до Николо и нежно поставя ръка под главата на брат си. Някаква жена се хвърля на пода до него, мъчи се да го успокои. Разпознавам в нея една от най-близките прислужнички на херцогинята. Херцогинята! Откъде ще намери сили да понесе това?

Сега хората се събират наоколо и аз оставам извън кръга.

— Отстъпете назад! Дайте му въздух да диша — гласът на Роберто прокълбта сред писъците.

— Оставете ни! — крещи дождът.

Придворните бавно отстъпват назад, хвърляйки ужасени погледи, докато се оттеглят. Роберто обръща Николо по гръб и главата на брат му клюмва неестествено на една страна. По устните му избива кървава пяна. Чувам рязко поемане на дъх. Николо не откъсва поглед от брат си, поглъща образа му. Роберто отметва влажен кичур коса от очите му.

— Моят храбър брат — тихо произнася годеникът ми.

Николо прави опит да се усмихне, но усмивката му бързо изчезва в гримаса от болка. Една жена потиска риданието си и се извъръща настрани, за да зарови лице в рамото на застаналия до нея мъж. Устните на Николо се мъчат да оформят дума. Роберто се навежда още по-ниско над него.

— Паулина — прошепва Николо. После главата му се отпуска назад.

Роберто внимателно полага тялото на брат си върху пода. Затваря с длан очите му. Слугинята на херцогинята вдига разпятието от шията си и целува миниатюрната фигурка на Исус върху него, после зашепва молитва.

Халим продължава да гледа. Сега ятаганът му е на пода, до краката му. Не спира да поклаща глава, но не казва нито дума. Когато най-после вдига поглед нагоре, очите му срещат моите. Не съм сигурна какво съзирам в тях. Враждебност? Съжаление? Страх? Принцът рязко се извърща и излиза от стаята. Останалите турци забързват след него. Само Фарук хвърля поглед през рамо на излизане.

Скоро стаята се опразва. В нея оставаме само аз, Роберто и дожът. Един скорец пее пред прозореца и песента му нарушава тишината.

— А сега какво? — питам.

— Сега ще арестуваме принц Халим! — разнася се глас откъм вратата.

Обръщаме се. На прага стои Юлиус, бащата на Карина и низвергнатият съпруг на Грация. Колко ли трябва да е наранена гордостта му, като гледа обленият в кърви повален на пода син на дожа.

Но дожът поклаща отрицателно глава:

— Не можем.

— Той уби сина ти.

— Венецианският закон защитава посланиците — отвърща Роберто, като се навежда да оправи туниката на брат си. — Дори в този момент дипломатията трябва да надделее. — Той поглежда към баща си и дожът кимва в знак на съгласие.

— Но със сигурност при подобни обстоятелства... — протестира Юлиус. — Лаура, кажи им! — Трябва да е много отчаян, за да се обърне към мен за подкрепа.

Не мога да гледам към тялото на Николо — вече съм видяла прекалено много трупове през краткия си живот.

— Трябва да се съобразим с желанието на дожа — отвърщам тихо.

Слугите започват да се връщат. Дожът говори, без да поглежда към тях:

— Изнесете сина ми от това място. Трябва да приготвим тялото му за поклонение.

Слугите се струпват по-близо, несигурни как ще е най-добре да процедират. Налага се Роберто да ги организира.

— Ти, най-отпред. Ела тук и поеми тежестта на торса. По един човек при ръцете и краката. — По знак на Роберто тялото на Николо е вдигнато. То тежко увисва — тази лека младост, превърната в купчина безжизнено месо. Кожата му вече побелява, а когато го повдигат, забелязваме лепкавата кръв, насъбрала се върху мрамора под него. Гледката е прекалено тежка.

Дожът стои до мен с непроницаемо лице. Очите на Роберто гледат празно, докато слугите изнасят тялото през вратата. Стоим в трите ъгъла на невидим триъгълник. После се случва неизбежното. Агонизиращият писък на херцогинята.

Тази сутрин тя празнуваше частичното освобождение на поголемия си син. А сега оплаква смъртта на по-малкия. Очите ми остават сухи, докато плачът ѝ изпълва двореца. Забивам пръсти в дланите, за да спра сълзите си, и насочвам мислите си към нещо друго.

Къде е бедната Паулина?

След доста време се отправям към къщи. Сторих всичко по силите си, за да успокоя херцогинята, но думите ми звучаха празно дори в собствените ми уши. Оставих я на грижите на прислужницата ѝ, която ѝ подаваше успокояваща отвара, докато нещастната майка лежеше върху мокрите от сълзи възглавници. Изтощена съм — както телом, така и духом.

Фаустина влиза в стаята без обичайната си енергичност. Бианка я следва по петите, стиснала купчина пране.

— Обявиха вечерен час след залез-слънце — прошепва Фаустина. — За целия град. — Сяда до мен на каменния парапет на прозореца и двете отправяме поглед към Венеция. Дойката ми поставя топлатата си длан върху моята и потиска риданието си. — Като си помисли човек, че се стигна до тук! Николо, убит от ръката на чужденец, на един дявол. Знаех си, че не биваше да ги посрещаме в града. — Старата жена горчиво поклаща глава.

— Не бива да обвиняваме принц Халим — казвам. Бианка сгъва дрехите до леглото, но при тези мои думи спира по средата на работата си.

— Не това се говори из улиците на града — информира ме тя. — Днес следобед е изгоряла една сергия за килими — и собственикът дори не бил турчин! Доволна съм, че трябва да си стоим въщи. Навън е опасно. — Прислужницата вдига един дантелен шал и Фаустина го взема от нея, за да го наметне на раменете ми.

— Защо защитаващ принца? — пита ме старицата. — Той се опита да убие Роберто, а после закла Николо. С какво е заслужил опрощението ти?

— Бях там. Видях скръбта по лицето му. Той не разсъждаваше... — Придърпвам шала още по-плътно около раменете си. — Може да се каже, че всичко се случи по твоя вина. Ако не бях се намесила в дуела, Николо нямаше да се изправи в моя защита!

Двете прислужници ме гледат с разширени очи. Бианка изглежда така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

— Стига, стига — смъмря ме Фаустина. — Достатъчно. Не си виновна ти, че някакви разярени мъже са се хванали за мечовете.

Знам, че е права, разбира се. Но от това не ми става по-леко.

— Чух, че Халим е избягал от Венеция — казва Бианка. Сега седи на пода в краката ми.

— И аз чух същото — добавя Фаустина. — Отнесъл е тялото на сестра си на континента, за да го погребат. Прав му път, бих казала!

Скачам от пейката.

— Престанете! — възкликвам. — Бедният човек скърби за сестра си. Всички знаем какво е, нали? — Очите ми фиксират двете ми прислужнички, предизвикват ги да си спомнят за ковчега на Беатриче.

Лицето на Бианка почервениява, но Фаустина упорито удържа погледа ми.

— Само казвам... — мърмори тя, пригладжа надолу престилката си и се преструва на обидена.

Чува се звънецът и Бианка се надвесва през прозореца, за да надникне към предните стъпала на вилата.

— Пратеник — осведомява ни тя през рамо. — Ще слеза.

Фаустина продължава да се цупи, докато слушаме приглушените гласове отдолу. После се разнасят стъпки и Бианка се връща в стаята.

Подава ми някаква бележка. Счупвам печата и чета, давайки си сметка за погледите на двете прислужнички върху мен.

Имаме нужда от теб по-късно тази вечер. Ела при нас.

Разпознавам почерка на Грация. Сегретата ме вика. Добре — сега повече от всякога се нуждаю от отговори.

Навивам обратно бележката на руло и я поднасям към пламъка на една свещ. Огънят я подхваща и скоро хартията се превръща в горящи сажди, сипеци се върху чинийката отдолу. Горчивият мирис на дим изпълва стаята.

— Можете да ме оставите — обръщам се към Фаустина и Бианка. Когато ги поглеждам, по лицата им съзирам множество въпроси. Въпроси, на които няма да отговоря. Слизам надолу по стълбите и виждам, че пратеникът още чака на прага.

— Ще върнете ли отговор? — пита момчето с надеждата да изкара няколко допълнителни монети.

Поклащам отрицателно глава.

— Не.

Ще отида лично при Сегретата. В момент като този трябва да съм сред жени като мен — жени, които бродират гоблена от тайни на Венеция.

Ако искаме проливането на кръв да престане, ще трябва да разплетем конците.

Слънцето се е снижило до върховете на многобройните градски кули. Скоро ще потъне под хоризонта на Венеция и всички ще сме принудени да останем затворени в домовете си заради новоустановения вечерен час. Вървя по калдъръмените улички с още три жени — Алегреса, Грация и една млада жена на име София.

Четири венецианки със скрити зад ветрила лица.

Четири членки на Сегретата със скътани в сърцата тайни.

Градът е притихнал — постих, отколкото някога съм го виждала. Една продавачка на дантели, тъжна и отчаяна, си почива на каменна пейка до стоката си. Сигурна съм, че скоро ще се скрие вътре, за да вечеря сама. Може би дори и тя се е трогнала от новината за смъртта на Николо.

Завиваме зад един ъгъл и поемаме по пътека, от едната страна, на която се издига редица от каменни арки. Над всяка арка е гравирана детелина от три преплитащи се окръжности. Детелините хвърлят изкривени кръгове светлина и сенки върху отсрещната стена. За мен и София е голяма чест, че сме в компанията на другите две жени, че сме избрани за този частен разговор, но засега все още не сме засегнали така близката до сърцето ми тема.

Докато Алегреса нахвърля подробностите около плана за справянето със Силвио, съпруга на Тереза — план прост и директен, — се чудя кой е най-добрият начин да повдигна въпроса за Роберто и Айсим, бедната мъртва сестра на принц Халим. Защото именно тя трябва да е била момичето, с което ме бяха изпратили да се срещна в Мурано.

— Когато това чудовище си тръгне, ще се е заклело, че никога повече няма да вдигне ръка срещу жена — казва Грация с изпълнен със задоволство глас.

— Тереза не е единственият човек във Венеция, който се нуждае от помощ — казвам. — Роберто може и да е излязъл от смърдящата си

затворническа килия, но обвинението в убийство срещу него все още си стои.

— Всяко нещо с времето си — отвръща Алегреза. — Сигурна ли си, че си наясно с плана за Силвио?

— Да, да — отвръщам нетърпеливо. — Но вие казахте, че Айсим е идвала да се срещне с нас? Трябва да има някаква улика, нещо...

Алегреза вдига ръка, за да ме накара да замълча.

— Когато настъпи подходящият момент, ще се заемем с този въпрос. Лаура, ти доведе Тереза при нас. Дребните ситуации са също толкова важни, колкото и големите интриги.

Потискам писъка, който напират да излезе. За мен съдбата на Роберто е нещо повече от интрига — животът ми е свързан с неговия. Не могат ли да го разберат тези жени? Толкова ли са безсърдечни, мисля си, после веднага ме обзема чувство за вина. Алегреза и Грация са двете най-важни дами в Сегретата и следователно — в цяла Венеция, сторили са повече от всеки друг, за да променят безброй съдби. Не бива да съм толкова неблагодарна; трябва да си спомня търпението, на което ме бяха учили в манастира.

Алегреза ме поглежда съчувствено, сякаш е в състояние да прочете всяка моя мисъл. Отвежда групичката ни до една пейка, скрита под арките.

— Да поседнем.

Във всички посоки се простират виещи се алеи, чезнат в неизвестното. Този град е не по-малко сложен, от която и да е интрига.

След пауза, целяща да се уверим, че никой не приближава, Алегреза взема думата:

— Айсим е рискувала много, като е тръгнала да се срещне с нас.

Грация кимва. Значи и тя знае повече от мен.

— От известно време поддържахме връзка чрез... посредници — обяснява Алегреза. — Разбира се, почти на никого не може да се има сто процента доверие. Особено когато една мрежа започне да се разраства към чужбина. — Тя поема дълбоко дъх и вдига ръка към лицето си. Озадачена осъзнавам, че тази жена е на път да се разплаче. — Окуражихме Айсим да обедини силите си с нас, но накрая я подведохме. Смъртта на тази жена ще ми тежи на съвестта, докато съм жива. Но в момента много неща не са ясни. Ще е глупаво да се намесим, когато сигурността ни е заложена на карта. Разбирате ли?

София седи тихо, профилът ѝ е осветен от залязващото слънце. Нямам представа какво мисли.

— Започвам да разбирам — казвам тихо, но умът ми крещи: *Това не е достатъчно добро! Може да не ни остава много време!*

— Добро момиче — кимва Алегреза, а в гласа ѝ долавям нещо като нежност. — Нека първо да се справим със Силвио, а после ще обсъдим Роберто.

Нашата лидерка ни оставя, минава под арките и изчезва от поглед. Слънцето се скрива и мракът подгонва гражданите към техните домове и жените от Сегретата — към техните задължения.

Горещината в малкия дрешник е жестока. Грация стои от едната ми страна, София — от другата. Трите сме облечени в тежки вълнени наметала с качулки, лицата ни са скрити зад черни филцови маски. Моята ми пречи да дишам, усещам как потта се стича под мишниците ми. Плъзгам ръка в джоба на наметалото си и погалвам дръжката на един кинжал, чието острие е прибрано в кожена кания. Грация ми го даде, преди да пристигнем. Пръстите ми треперят в джоба. През последните няколко дни съм държала повече оръжия, отколкото през целия си живот, дори в сравнение с месеците, които бях прекарала в упражнения по фехтовка с Роберто.

Струйка светлина се процежда под вратата на дрешника и разкрива една кука, на която виси портокал с набодени зрънца карамфил. Ароматът му не е в състояние да надделее над миризмата на нафталиновите топчета, пъхнати в гънките на дрехите на полицата над главите ни. Очите на София се местят от Грация към мен, и после обратно. Лявото ми стъпало е така изтръпнало, че почти не го усещам. Може би Силвио изобщо няма да се появи.

Предполагам, че е честно да бъде избрана за изпълнението на тазвечерната задача. Именно аз привлякох вниманието на Сегретата към случая на Тереза. Прехвърлям тежестта на тялото си на другата страна и усещам как кръвта с мравучкане започва да се връща в глезена ми.

— Чакай! — вика весело женски глас. Чува се звук от грухтене и тежки, нестабилни стъпки. Влажен шум от целувка, моментно мълчание, и после:

— Казах да почакаш!

Жената се смее. Това е добродушната куртизанка, с която за пръв път се срещнах благодарение на Сегретата. Тя ни помага в нашата работа; малцина от мъжете във Венеция осъзнават, че под жълтата забрадка, знак за жена с лоша репутация, се крият бърз ум и повече тайни, отколкото някой би могъл да предположи.

— Скоро трябва да се прибирам у дома — завалено казва мъжът. — Иначе онази усойница, жена ми, ще ми загори вечерята! — Гласът му звучи пресипнало от изпития алкохол.

— Жена ти знае ли къде си? — леко го дразни Бела Дона.

— Не ме интересува — изръмжава Силвио. — Ела тук.

— Един момент, мили ми Силвио. — Сега гласът на Бела Дона звучи по-близо. Това означава, че проститутката се придвижва към прага, готви се да излезе. — Само да се освежа малко.

Това е нашият знак. Вратата на спалнята се затваря и ние се изсипваме от дрешника. Измъкнала съм кинжала от джоба си. Ниско около нас горят свещи, димящите им пламъци примигват и хвърлят танцуващи сенки из стаята. В центъра се вижда разхвърляно легло, отрупано с одеяла. Когато ни забелязва, мъжът на Тереза се приплъзва нагоре по таблата на леглото. Бързо го наобикаляме, за да го приклешим от три страни. Няма откъде да избяга.

— Какво, по...! — Силвио оглежда лицата ни, мръщи се и примигва. — Кои сте вие? — Намръщената му гримаса преминава в лисича усмивка, докато замъгленият му мозък се опитва да схване ситуацията. — Да не сте част от забавлението? — пита. Лицето му е покрито с прясно прораснала четина. Отдалеч подушвам алкохола в дъха му. — Елате тук, скъпи мои — напевно изрича той и извива пръст, за да ни повика.

Заемам моята позиция до вратата. Грация отмята наметалото си назад и аз разбирам, че дава възможност на Силвио да забележи сребърния кинжал на кръста ѝ. Усмивката му помръква; мъжът разбира, че играта е свършила. Спуска ръка към колана си и измъква кожена кесия. Развързва вървите ѝ и с пресилен жест я обръща с дъното нагоре. Нищо.

— Губите си времето — казва ни той, думите му се сливат една с друга. — Нямам нито стотинка. Нямам достатъчно дори да платя на онази уличница! — Силвио отмята глава назад и се залива в смях.

— Не искаме парите ти — тихо го осведомява Грация. Сега кинжалът е в ръката ѝ и сочи към мъжа.

Силвио отказва да бъде уплашен.

— Женски кинжал — отбелязва той. — Не е ли красив? Почти безопасен! — Обръща гърба си към Грация и със сумтене се премества към ръба на леглото. Трябва наистина да е мъртво пиян, щом не разбира колко смъртоносно е оръжието на Грация. Това тънко острие може да се плъзне между ребрата на човек, преди още да се е усетил, че го атакуват.

София измъква сабя, около дръжката, на която е гравирана змия, и насочва острието ѝ към Силвио. Пияният се спъва и залита назад към едно нощно шкафче.

— Къде ми е момичето? — пита колебливо.

София му се усмива студено.

— Няма да я видиш повече. — Пристъпва към него и разсича въздуха със сабята си, на косъм от върха на носа му. Той трепва и вика. — Всъщност, няма да видиш никого повече, ако не правиш онова, което ти казваме.

— Какво искате? — пита Силвио. Гласът му е слаб, очите — сълзливи и жълти.

София навежда острието надолу, после го опира под мазния пояс, стегнал панталоните му.

— Какво правиш? — протестира войникът и се опитва да извие тяло встрани. Но София разрязва пояса с внезапно движение нагоре и панталоните се свличат около бедрата му.

— Свали ги — заповядва Грация, която наблюдава от другата страна на леглото. Зад маската ѝ играе усмивка.

Очите на Силвио се разширяват.

— Шегувате ли се?

Грация поклаща глава и прехвърля кинжала си от едната ръка в другата.

— Направи го — обаждам се.

Силвио бавно развързва панталоните си. Те се свличат по белите му крака и падат около глезените му. Той пристъпва навън и ги изритва към един ъгъл на стаята. По-късно Бела Дона може да ги изгори.

— А сега и ризата — казвам откъм вратата.

Разтреперан, Силвио изхлузва мръсната си памучна туника през главата, мъчи се да освободи ръце от ръкавите. За момент единственото, което се вижда от него, е кръглият му, мек като тесто корем. Търбухът се люлее настрани, докато притежателят му се опитва да се измъкне от ризата си. Двете с Грация се споглеждаме, а София едва потиска самодоволната си усмивка.

— Вие, проклети неверници — мърмори Силвио. Със силен звук на скъсано, ризата най-сетне се измъква над главата му и той я захвърля на пода. — Сега доволни ли сте? Унижението ми забавлява ли ви?

— Всъщност, да — равно отвърща Грация. — Но още не е приключило. — Тя посочва с острието на кинжала си към бельото му. — И останалото.

Очите ѝ не се отместват от лицето му. Силвио се поколебава за момент; после с отвратено сумтене пъха палци под ръба на изцапаните си памучни дълги гащи и ги смъква надолу. Когато стига до бедрата, се навежда. Гледам да не отмествам очи от стената насреща ми. Не мога да повярвам, че Грация го кара да върши това — но в края на краищата, той е подлагал Тереза на много повече от едно незначително унижение.

Силвио се изправя и закрива слабните си с ръце.

— Вие жени ли сте, или вещици? — изсъсква той, а очите му се местят между маскираните ни лица.

Грация приближава към жертвата ни. Усмивката ѝ е изчезнала.

— Ако още веднъж вдигнеш ръка срещу жена си, ако я предадеш или ѝ изневериш, ти обещавам, че ще загубиш нещо повече от дрехите си.

Лицето на Силвио се напъва от половинчато осъзнаване на ситуацията.

— Значи Тереза стои зад всичко това? Откъде я познавате? — Виждам как гневът се надига в него. Трябва да му бъде отправено предупреждение.

— Ако накараш жена си да страда заради случилото се тази вечер, последствията ще са жестоки — осведомявам го. — Досега бяхме добри.

Силвио ми хвърля подигравателен поглед.

— За какви се мислите? Никоя жена не може да ми казва какво да правя!

За секунда се озовавам върху него, острието на кинжала ми опира в шията му и от кожата му се процежда капчица кръв. Чувствам силните удари на сърцето си и бученето на гнева във вените си. Едно натискане и вратът на този мъж ще бъде прерязан. Откъде се появи у мен тази жажда за кръв?

— Разбираш ли? — изсъсквам в лицето му.

Долната му устна затреперва, по челото му избива капка пот и се стича надолу към челюстта му.

— Извинявам се! Не исках да кажа това! Ще направя всичко, което искате.

Усещам как другите жени ни наблюдават.

— Внимавай — предупреждава ме гласът на Грация. Притискам плоската част на острието към адамовата ябълка на Силвио. После се отдръпвам назад заедно с оръжието си.

— Тогава върви — заповядвам му. — Освободи погледите ни от омразното си лице и благодари на Тереза, че все още си жив. И запомни, че можем да те открием навсякъде.

Когато се навежда да вдигне дрехите си, Силвио леко се спъва.

— О, не, недей — вика му София и рита ризата под леглото, далеч от ръката му. — Тези дрехи вече не ти принадлежат.

— Какво? Вие... — понечва да протестира нещастникът, но после размисля. Задържайки ръка пред слабините си, той с клатушкане излиза от стаята, като тихо ругае. Затръшвам вратата зад него, после отивам до прозореца. Гледам го как изчезва по алеята долу, хвърляйки нервни погледи през рамо. Късметлия е. Най-вероятно нощните улици на Венеция ще запазят честта му. Почти ми се прииска да бяхме ударили посред бял ден и негодникът да беше станал обект на открити подигравки из оживените пазари. Но прикритието на нощта е винаги най-добро за нас.

— Чисто ли е? — пита Бела Дона, подавайки глава иззад вратата на спалнята. Грация ѝ маха да влезе и всички прибираме оръжията. Бела Дона отпуска длани върху бедрата си и избухва в звънлив смях. — Гледах през ключалката. Видяхте ли размера на търбуха му? Мислех, че ще се пръсне от гняв!

Смъкваме качулките, сваляме маските и разтърсваме коси. Имаме достатъчно доверие на Бела Дона, за да покажем лицата си пред нея — рядка привилегия. Хубаво е да се превърна отново в Лаура, жена с лице.

— Твоето изпълнение беше най-добро — хвали ме Грация. — Ходът с кинжала беше много хитър — дори аз повярвах, че ще го промушиш.

Скромно навеждам глава, но само защото не искам да види лицето ми. Грация може да чете по очите. И аз знам какво ще види в моите — чувство за вина. Не знаят колко близо съм била. Как гневът ми за малко не надделя.

Оставяме Бела Дона и тръгваме да се срещнем с останалите членки на Сегретата, като следваме най-подходящия маршрут, за да избегнем градските нощни стражи. Определеното място е склад за зърно в закътана част от Венеция, близо до северния бряг. Сградата е на четири етажа, с островръх покрив. Издига се край един канал, където провизиите могат да бъдат доставяни с лодка. Влизам вътре след останалите и носът ми улавя успокояващия мирис на пшеница. Платнени чували, върху които е отпечатан знакът на снабдителя, са струпани в прави редици по дървените полици. Подминаваме ги и се изкачваме по стълбите върху една дървена платформа, разположена под стрехите на сградата. Дали венецианските търговци някога ще разберат какви тайни крият техните складове?

Другите жени ни чакат, осветени единствено от лунните лъчи, процеждащи се през капандура на покрива. Липсва само един човек — Паулина. Едва ли е изненада. Изпратих съболезнователна бележка до дома ѝ, но в подобни моменти думите никога не са достатъчни. Ще ми се да можех да я видя и да се опитам да ѝ предложи истинска утеха.

Алегреза пристъпва в центъра на кръга и се завърта, обхождайки с поглед лицата на всяка от нас. Успехът със Силвио избледнява в съзнанието ми и аз си спомням защо всъщност сме се събрали тук — защото нашият град и моята любов са в криза.

— Това е време на изпитание — започва Алегреза. Останалите поклащат глави в знак на съгласие. — Но Сегретата е била подлагана на тестове и преди. Айсим ни се довери и ние я подведохме. Няма как да избягаме от този факт. — Тя млъква и усещам как вниманието на жените се задържа върху мен, въпреки че очите им са насочени в друга посока. — Нещо повече — продължава Алегреза, — тя отнесе тайните си в гроба. Онова, което ме притеснява повече, е следното: защо момичето умря именно в този момент? Кой друг е знаел, че ще идва?

Спомням си думите, които Алегреза беше отправила към мен по време на посещението ми в къщата ѝ. *Предател в Сегретата*. Другите

също схващат намека ѝ. Не отместваме поглед от нашата водачка, не се осмеляваме да се погледнем една друга, в случай че погледите ни бъдат изтълкувани погрешно като обвинение или доказателство за вина. Въпреки това страните ми пламтят. Дали някой тук вярва, че може аз да съм човекът, издаващ тайните ни?

— Сега ви казвам — продължава Алегреза. — Бъдете винаги нащрек. Ако видите или чуete нещо — каквото и да е! — което да ви се стори подозрително, ваш дълг е да ми го съобщите. Разбирате ли?

Разнася се шум в знак на съгласие. Очите на Алегреза се спират върху мен и аз бързо кимвам.

— Отлично. А сега си вървете по домовете. Запомнете всичко, което ви казах.

Останалите жени започват да се разотиват, но аз стоя като замръзнала на мястото си. Не е възможно срещата ни да е приключила, нали? Не беше казано нищо нито за злощастieto на годеника ми, нито за смъртта на брат му. Не чух една дума на съчувствие и разбиране за положението на Паулина. Но най-много ме притеснява дилемата на моя любим.

— Ще помогнете ли на Роберто? — Думите се откъсват от устните ми, преди да съм успяла да ги спра.

Жените спират и се споглеждат объркано. Лицето на Алегреза става строго.

— Какво мислиш, че можем да сторим, Лаура? — пита ме тя.

— Или да го измъкнете от Венеция, или да упражните влиянието на Сегретата по време на процеса. Той е невинен — не заслужава онова, което му се случва.

Алегреза тръгва из стаята, дъските скърцат под краката ѝ. Сянката ѝ се движи заедно с нея, черна на фона на млечната светлина на луната.

— Трябва да използваме властта си много внимателно — казва тя. — Един нож, който се използва прекалено често, скоро затъпява.

Твърде много е, за да го понеса. Алегреза ми каза — обеща ми! — че когато настъпи подходящият момент, Сегретата ще се заеме със случая на Роберто. А сега говори за предпазливост! Не мога да се съдържа; пристъпвам към нея, гласът ми прозвучава високо в притихналото помещение:

— Уредихте да изпратят онова чудовище Винченцо в изгнание, защо да не можете да помогнете на Роберто?

— Винченцо беше виновен, шпионираше за херцога на Милано. Имахме основателни причини да го отстраним.

— А Роберто е невинен! Това не е ли достатъчно добра причина да му помогнем?

Изчаквам да чуя викове на съгласие, но между мен и Алегреса се простира единствено мълчанието. Оглеждам се наоколо и виждам, че никоя от останалите жени не помръдва и не продумва. Когато се опитвам да срещна погледа на младата София, моята съучастничка отпреди малко, тя го отмества настрани.

Постепенно разбирам.

— Не вярвате в невинността му, нали? — Тръгвам от жена към жена, гледам ги дръзко в лицата. — *Нали?* — Спирам пред Алегреса. Дишам учестено.

Тя поклаща глава:

— Успокой се, Лаура. Една жена е застигната от несправедлива съдба. Трябва да го помним пред всичко останало.

— Но не по вина на моя годеник!

Грация застава до Алегреса.

— Държиш се непочтено, Лаура — отбелязва тя.

Отстъпвам назад, опитвам се да укротя ударите на сърцето си.

Алегреса въздъхва:

— Разбираме твоята болка, Лаура. Защо да не подложим въпроса на анонимно гласуване? Да помогнем на Роберто или да не се намесваме в случая? Ще помогнем само ако болшинството от гласовете са „за“.

В душата ми трепва надежда. Една от жените накъсва на парчета страницата на стара книга и всички даваме гласа си. Може да се гласува за или против идеята да се помогне на Роберто. Всяка от нас слага листчето си върху пода, с отговора надолу, и една представителка на Сегретата минава и ги събира. Оттегля се в ъгъла на стаята и започва да сортира гласовете в две купчинки.

Внезапно по дървените стъпала се разнася звукът от стъпки. Сегретата се пръсва, жените се изгубват в сенките или приклякат зад чувалите. Притискам се към един от тъмните ъгли.

Появява се фигура, облечена в черно.

— Паулина! — вика една от жените, изправя се на крака и се втурва да я посрещне. Но Паулина я подминава, оглеждайки се из стаята. Една по една излизаме от скривалищата си. Очите на Паулина се спират върху лицето ми.

— Много съжалявам — казвам на приятелката си и протягам ръце към нея.

— Ти! — спуска се младата вдовица отгоре ми, ноктите ѝ разкъсват въздуха. Сграбчва ме за ръката и ме придърпва към себе си. — Николо е мъртъв. Всичко стана заради теб!

Лицето ѝ е близо до моето, усещам слюнката ѝ върху страните си. Пръстите ѝ се впиват в косата ми.

— Престани! — викам. — Моля те!

— Ти си виновна! Кръвта, която изцапа пода на двореца, трябваше да е на Роберто. Вместо това, вместо това... — от гърдите ѝ се откъсва ридание. — Любимият ми е мъртъв! И с него — моето бъдеще!

С внезапен вой на поражение, тя се отдръпва от мен.

— Роберто е невинен — произнасям тихо.

Паулина подигравателно изсумтява:

— Просто нямаш представа, нали? Какво си мислиш, че е правил, докато си била в манастира? Казвал си е молитвите ли? Не ме карай да се смея! Знаеше пътя до всеки бордей във Венеция.

— Стига вече — протестира една от жените. Но не защото изречените думи са я засегнали лично — усещам, че се опитва да ме защити.

— За какво говориш? — питам.

— За голямата ти любов! — отвърща Паулина. — За мъжа с неопетнен характер! О, моля те! Само казвам онова, което всички знаем.

Лицето на приятелката ми е зачервено от гняв, но докато последните ѝ думи затихват, забелязвам и сянката на вина в изражението ѝ. Знае, че е отишла прекадено далеч. Всички очи са вперени в мен, ще ми се да потъна вдън земя.

— Разбирам — казвам вдървено. — Благодаря, че ме осветли.

Грация протяга ръка към Паулина, но приятелката ми се извърща настрани, съкрушена и ридеща.

— Оставете ме на мира! — проплаква тя и изтичва навън.

— Да отида ли след нея? — пита София.

Грация поклаща глава:

— В момента не можем да сторим нищо за нея.

Защо приятелката ми ми наговори такива ужасни неща? Внезапно се чувствам много млада. Наивна и невинна, както в деня, в който напуснах манастира. Дали думите на Паулина бяха провокирани само от гнева и скръбта, или изричаха гласно тайни, които са били крити от мен? Преглъщам надигащата се в гърлото ми паника. Роберто не ходи по проститутки. Той не е способен на подобно нещо.

Алегреза ме наблюдава отсреща. В ръцете си държи листчетата хартия с вота ни.

— Решението е взето — обявява тя. — Сегретата каза думата си.

— И? — питам.

Алегреза ме поглежда, но не мога да разгадая изражението ѝ. Съчувствие, може би, или жал.

— Мисля, че за теб ще е най-добре да не узнаеш резултата от вота — казва тя.

Поразена съм. Да не ми кажат? Но защо?

Алегреза кимва:

— Прекалено свързана си с този случай, Лаура. Твърде емоционално обвързана.

— Но аз трябва да знам — възкликвам. — Ще му помогнете ли?

Алегреза поклаща глава.

— Срещата приключи.

Шумът ни посреща още преди каретата да е стигнала до катедралата. Звукът на скръбта — виещи гласове, тихи ридания. Но нищо не ме е подготвило за гледката, на която се натъкваме, когато завиваме по площад „Сан Марко“. Седнала до мен, Емилия надава кратък шокиран вик. Дъхът ми замира в дробовете. Толкова много хора!

Венеция скърби за смъртта на Николо. Стотици хора са се струпали на площада и по околните улици. Издигнати са бариери с въжета и пред тях стоят войници, за да отблъскват наплива на тълпата. Жените бършат очи, а възползващи се от ситуацията продавачи на сергии предлагат боядисани в черно цветя, които хората да хвърлят върху ковчега, когато го пренасят покрай тях. Въздухът е пропит с миризма на тамян, далечна група улични музиканти свирят тъжна мелодия. Жилави млади мъже се катерят по фонтаните и статуите, за да си осигурят по-добра видимост към тялото на мъртвия им принц.

Церемонията беше организирана бързо. В тази жега никой не би искал да отлага едно погребение прекалено дълго. Новината тръгна от двореца на дожа и се разнесе из улиците, каналите и тесните алеи: опелото щеше да се състои през втората неделя от месеца, четири дни след като Роберто се беше навел над умиращия си брат, за да чуе последните му думи. Оттогава не съм виждала своя годеник, а бележките, които му бях изпратила, не получиха отговор.

Сега дори Сегретата има тайни от мен.

Каретата спира и аз пристъпвам навън, подкрепяна от баща ми. Кожата на ръцете му е тънка и суха като хартия, а когато го поглеждам в лицето, по него не виждам нищо друго, освен обвинение. „Ти ни докара дотук“, говорят ми очите му. „Ти и мъжът, когото твърдиш, че обичаш.“ Ако не бях вярна на Роберто, ако не бях го защитила при нападението от страна на Халим, Николо все още щеше да е жив, а семейството ми щеше да избегне скандала. Може би Паулина имаше право да ме нападне. Но в мига, в който тази мисъл минава през

главата ми, сърцето ми се свива. Нима е възможно любовта ми към Роберто да е нередна? Нима бих могла да постъпя по различен начин?

Докато вървя през площада, черната тафта на роклята ми силно шумоли. На шията си нося един-единствен ред перли, косата ми е скрита под бродирана шапчица. Небето над главите ни е сиво, дребните мъниста от черен кехлибар, пришити към деколтето ми, едва проблясват.

Лизандър поглежда към плътните облаци, заплашващи да ни залееят с дъжд, и потръпва.

— Идеален ден за погребение — отбелязва той.

— Недей — сгълчава го Емилия.

— Прояви малко уважение — изсъсква баща ми зад нас.

— Да, прояви малко уважение! — вика непознат глас. Поглеждам назад и виждам как една жена с преливащ от корсета бюст се спуска към мен. Погледът ѝ е див, в дъха ѝ долавям миризмата на вино. — Вижете всички! Това е Лаура дела Скала — годеницата на един убиец.

Около нас изригва оглушителен шум, разнасят се гневни крясъци и ругатни. Лизандър ме прегръща и ме притиска към себе си.

— Не им обръщай внимание — прошепва в косата ми. Но аз усещам как кръвта се отдръпва от лицето ми, когато ужасната истина ме удря силно с обидните квалификации, които звънтят в ушите ми. Венеция ме мрази! Хората ѝ са изпълнени с омраза, изпълнени и преизпълнени.

— Да се опитам ли да поговоря с тях, да им обясня? — Извивам врат, за да погледна лицето на брат си, но той е твърде зает да оглежда напрегнатото гълпата, за да ми отговори. Сега ме дърпа напред, подтиква ме да вървя по-бързо, отколкото ми позволяват фустите. Почти се спъвам и единствено ръката на Емилия ме спасява от това да не падна в изливащата се в отворената отходна канализация на улицата мръсотия.

Фрас\ Леко залитам и усещам как нещо топло и влажно пълзи по страната ми. Вдигам ръка към лицето си. Когато я отдръпвам, за да погледна пръстите си, свивам объркано вежди. Умът ми не може да асимилира случващото се. Някой ме е замерил с изгнила смокиня.

— Как не те е срам да се появяваш тук! — крещи някакъв мъж, отмята глава назад, присвива устни, после се изплюва. Топлата слюнка уцелва гърдите ми и Емилия се спуска да я изтрие с кърпичката си.

— Недей — опитвам се да я спра, — не я махай. — Но снаха ми не ме чува заради шума.

— Това твоята дъщеря ли е, старче? — изкрещява друг. Хвърлям поглед към баща си и виждам как се извърта настрани. Не се и опитва да ме защити. Вървя спънато напред, не поглеждам нито вляво, нито вдясно.

— Годеникът ти е страхливец! — крещят от тълпата. — Заслужава да умре.

— Държанка на убиец!

— Уличница!

— Главата на Роберто вече трябваше да се търкаля на земята — крещи една жена, присвила очи. — Само защото е син на дожа... — Тя се промъква под ограничителното въже и се нахвърля върху нас.

— Стража! — вика баща ми, напрягайки глас да надвика тълпата. — Елате да помогнете!

Стражите дотичват, запасали мечове на кръста си, и изведнъж се оказвам заобиколена от широки рамене. Вече мога да се придвижвам по-бързо сред тази защитна стена и семейството ми е ескортирано през останалия път до базиликата с оловни куполи и кули. Повдигам полите си и тичам нагоре по стълбите. Не мога да повярвам, че пристигането ми на погребението на Николо е толкова недостойно. Очите ми плуват в сълзи от срам и аз ги изтривам с юмрук.

Когато влизаме вътре, изпитвам благодарност заради хладината, която ме обгръща. Лизандър ме гледа напрегнато.

— Защо нападат теб? — пита той мрачно. — Ти не си убила никого.

Внезапно ми прозвучава като мъж, много по-възрастен от леко подпийналия младеж, който само допреди няколко дни седеше на масата ни и добродушно подкачаше жена си.

Поглеждам към изцапаната си пола.

— Нито пък Роберто — отвръщам хладно. — Всичко е толкова объркано.

Извъръщаме се с лице към редиците опечалени. Извъръщам очи към високите извити тавани на катедралата, блестящи от златен варак. Заобиколени сме от мраморни колони и бронзови статуи. Певците гледат надолу към нас от местата си в хора и таваните с позлатена мозайка карат очите ми да танцуват. Нищо чудно, че базиликата е

известна като Златната църква. Упражнение в разкош: Венеция в най-добрия си образ — и в най-лошия. В края на краищата, тук сме заради смъртта на един добър човек.

Семейството ми се придвижва по главния кораб към запазената за нас редица седалки. От двете ни страни седят жени, облечени в най-хубавите си дрехи, и мъже в копринени мантии, цветът, на които съответства на статуса им. Никой не ни поглежда — не знам дали от уважение към паметта на Николо, или защото присъствието ми тук не им харесва. Забелязвам едно място в дъното на църквата и тръгвам към него, като дърпам Емилия след себе си.

— Не искам да сядам прекалено напред — обяснявам ѝ шепнешком. — Заради Паулина.

Зървам приятелката си. Седи с изправен гръб, обърнала лице към ковчега на Николо, положен до високия олтар.

Емилия кимва разбиращо. Сядам на една пейка, докато татко и Лизандър продължават напред, за да заемат семейните ни места. Стисвам облегалката на дървената пейка пред себе си, пръстите ми побеляват. Емилия посяга, взема ръката ми и я стисва в скута си.

До Паулина седи херцогиня Бесина, майката на Николо. Херцогинята поглежда назад през рамо и ме съзира сред тълпата. Изправя се, подминава дожа и тръгва към мен. Останалите присъстващи се размърдват на местата си, сто чифта очи се вперват в мен. Емилия става, за да отстъпи мястото си на херцогинята, и по-възрастната жена сяда до мен.

Около херцогиня Бесина витае парфюмът на скръбта. Излъчва се от кожата ѝ, прозира под силния аромат на помадата ѝ. Когато очите ѝ срещат моите, струва ми се, че сърцето ми ще се пръсне. Всичката светлина, която някога танцуваше в тях, е изчезнала. Искам да я прегърна, но статусът ѝ на съпруга на дожа прави това невъзможно. Носи се като кораб без котва, изолирана от брак по сметка, който я лишава от най-обикновено човешко съчувствие. За момент се чудя дали наистина искам да вляза в това семейство, да се омъжа за Роберто. Нима искам да ме застигне същата съдба? Хората да се страхуват от мен повече, отколкото да ме обичат?

— Роберто — започва тя. Млъква, преглъща мъчително, овладява се. — Роберто е обратно в... в онова място.

— Не — прошепвам. Не и в Пиомби!

— Домашният арест не беше посрещнат добре. И особено след смъртта на Николо прерасна в скандал. Дожът нямаше избор. Лаура, съжалявам. Няма да видиш Роберто до процеса срещу него след два дни. — Гласът ѝ пресеква. — Искях... исках лично да ти го кажа. Знам, че го обичаш толкова силно, колкото и аз.

— Два дни е много време — прошепвам. — След два дни този кошмар може да е свършил.

Херцогинята се усмихва през сълзи.

— Права си. Би трябвало да сме доволни от прогреса, който сме постигнали. Ти си добро момиче. — Тя ме гали по бузата; после с тежко шумолене на полите си се връща към мястото си в предната част на църквата.

Емилия отново сяда на мястото до мен и погребалната служба започва.

Официалността на опелото определено помага. Катедралата е голяма, а ковчегът на Николо е мъничка продълговата кутия далеч от погледа ми, обърната към главния олтар. За да го видя, трябва да проточа врат и да надникна над главите на тълпата. Представям си го положен вътре, студен и неподвижен като сестра ми в нейния ковчег. Гласовете на свещениците едва стигат до ушите ми и аз копирам движенията на останалите присъстващи: прекръствам се, когато те се кръстят, падам на колене заедно с тях. Чувствам се лишена от емоции, броя секундите; нямам търпение да изляза от това място. Не че не ме е грижа за Николо или Паулина, но животът е стоварил огромна тежест върху раменете ми.

Някакво дребно, почти недоловимо движение в горната част на полезрението ми привлича погледа ми към тавана на църквата. На един от многото балкони забелязвам тъмен силует, наполовина скрит зад статуя от порфир. Силуетът се изостря и разкрива очертанията на тънък кръст, на заоблено бедро — жена. Облечена е в черно и носи маска, която проблясва в сребристо под златото на църковния таван. Колко странно. Сигурна съм, че не е от нашите маски. По рамото на непознатата се сипе водопад от лъскави кафяви къдрици. Защо е на балкона, вместо сред останалите опечалени? Извързвам се, за да я видя по-добре, но в мига, в който помръдвам, непознатата се плъзва зад статуята и изчезва от поглед.

Тамянът се носи на облаци над главите ни, камбаните звънят. Обръщам обратно лице към ковчега на Николо. Сетивата ми са изострени. Заобиколена съм от скръб, но въпреки това само една мисъл се върти из главата ми.

Някой ме следи.

Събуждам се на следващата сутрин и гледам как топлият бриз развява муселинените пердета. Маскираната фигура бе обсебила съня ми, възползваше се от всеки миг, в който затварях очи, за да ме завладее. Не за първи път се питам: *Мога ли да вярвам на Сегретата?*

Нямам енергия да стана от леглото си и да се облека. Погребението на Николо и омразата, с която бях залята на улицата, бяха изцедили силите ми.

Чувам как Фаустина удря мокри чаршафи по дъската за пране на двора. После се разнася глас, който ме кара рязко да седна в кревата.

— Тя вкъщи ли е? — пита задъхано малко момче. Същият пратеник, който ми беше донесъл бележките от Грация. Бях го подкупила с изобилно количество храна от кухнята, за да ме уведомява за всичко интересно. В крайна сметка, щом ще помагам на Роберто да преживее скандала, в който е замесен, трябва да знам какво се шепне наоколо.

— Да — отвръща Фаустина с тежко пуфтене. Чувам скрибуцането на дървените ролки на пресата, когато старата ми дойка завърта дръжката, за да изцеди водата от прането. — Ще те заведе при нея.

Скачам от леглото, навличам един пенъоар, бързо го завързвам на кръста си и хуквам надолу по главното стълбище. Боса и с разпусната коса, стигам до главния коридор в мига, в който Фаустина, с почервенели от горещата вода ръце, въвежда момчето вътре. Двамата ме гледат изненадано.

— Още ли не си се облякла? — вдига вежди Фаустина и избърсва сапунената пяна от ръцете си в престилката. — А аз бяхтя от ранни зори!

Момчето гледа втренчено към отвореното деколте на пенъоара ми и аз бързо се загръщам.

— Да нямаш съобщение за мен? — питам. Момчето кимва, устата му продължава да зее. Хвърлям поглед към Фаустина, която е

скръстила ръце на гърдите си и ме гледа многозначително с присвити очи. — Можеш да ни оставиш — казвам й официално.

Тя понечва да възрази, но после размисля, завърта се на пети и се връща обратно към дървеното корито, подпряно на тухли в двора.

— Е? — питам.

Момчето мъчително преглъща.

— На пристанището спря кораб — казва то.

Усещам как кожата ми настръхва от предчувствие.

— Чий кораб?

— На онзи турски принц — Халим. — Лицето на момчето се изчервява. — Онзи, с когото се бихте със саби.

— А ти откъде знаеш? — питам остро.

— Всички говорят за това.

Усещам как лицето ми се изопва.

— Не мога да изляза от собствения си дом. Разчитам на теб да ми съобщаваш какво се случва във Венеция — нали не си забравил? — Малкият вестоносец изглежда така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Гласът ми омеква. — Благодаря ти за съобщението. — Отивам до увесената ми на дървена закачалка кесия и бъркам в нея. Когато монетите падат в отворената длан на момчето, му възлагам една последна поръчка:

— Кажу на нашия кочияш да приготви конете.

— Къде да му кажа, че ще ходите?

Поглеждам през отворените врати на вилата. В далечината виждам блясъка на вода.

— Къде е отседнал Халим?

— Това го знам! — с гордост отвърща момчето. — Поразпитах наоколо, преди да дойда тук. Наел е апартамент до пристанището, в „Албанеси“.

— Много добре — усмихвам се. Пускам допълнителна монета в дланта му.

Значи там ще отида, казвам си.

Когато излизам от стаята си, готова за пътуването, заварвам Лизандър и Емилия в коридора. Облечени са за разходка.

— Няма ли да дойдеш с нас? — усмихва ми се Емилия. Поклащам отрицателно глава, зървайки кочияша, който търпеливо ме чака отпред. Брат ми поглежда през рамо, проследява погледа ми.

— Сама ли ще излизаш? — пита ме той.

— Защо не? — отвърщам. — Няма да стоя като затворник тук.

Но когато правя стъпка към отворената врата, Лизандър ме сграбчва за ръката.

— Сигурна ли си, че всичко ще е наред? — дръпва ме на една страна той. — Спомни си какво стана преди погребението.

— Все трябва да изляза от тази къща един ден.

В очите на Лизандър прозира болка, гласът му се снижава:

— Чух слухове, Лаура... по адрес на Роберто.

— О, така ли?

— Запитай се всъщност колко добре познаваш този човек. Живял е под прикритие в продължение на дълги години, бил е свободен от всякакви ограничения...

— Просто кажи какво имаш предвид.

— Трябва ли? — поглежда ме той. — Знам какви са младите мъже, сестричке.

— Нима? Но не познаваш Роберто. Той е добър. Усещам го с цялото си същество.

— Всички влюбени жени твърдят същото за възлюбените си, но и двамата с теб знаем, че някои грешат — възразява брат ми. — Моля те, вслушай се в моя съвет...

Освобождавам се от ръката му, но не желая да разигравам сцени пред Емилия.

— Аз също чух въпросните слухове. Но ако вярвах на всяка клюка във Венеция, щях да съм истинска глупачка. Роберто?! Наистина, братко?! — Насилвам се да изобразя усмивка върху лицето си. Не искам Лизандър да ме пита къде отивам.

Брат ми се обръща към чакащия кочияш и му крещи:

— Грижи се за нея!

Мъжът кимва. Бързо излизам навън и се качвам в каретата. Когато кочияшът затръшва вратичката зад мен, лицето на Емилия цъфва на прозорчето. Снаха ми посяга и хваща ръката ми.

— Пази се — заръчва ми. — Знаеш, че те обичаме.

— Нищо няма да ми се случи — уверявам я, чудейки се дали и тя е чула въпросната нова клюка за милия ми Роберто.

Емилия се отдръпва назад, разнася се плясък на камшик. После каретата рязко потегля напред към пристанището. Към човека, който

може да промени всичко.

Нареждам на кочияша да ме свали няколко пресечки преди улицата, на която се намира апартаментът на Халим. Не мога да рискувам семейството ми да разбере къде съм ходила. Спускам се надолу по алеите, опитвам да се крия в сенките. Вероятно поради тайнствената природа на посещението ми, често се обръщам и хвърлям поглед назад, но онова маскирано лице е все пред очите ми. Докато завивам зад един ъгъл, забелязвам как крайчеца на някаква пурпурна пола се мярка за миг пред погледа ми. Може да е всеки, но след още три завоя забелязвам полата отново — този път се скрива зад една сергия. Виждам дървена пейка и спирам до нея, преструвайки се, че се опитвам да се ориентирам. Сетивата ми са напрегнати, но повече не виждам роклята.

В Кале деи Албанеси зървам двама тъмнокожи стражи, застанали до една врата. Мъжете са облечени в къси червени сака, издутите им шалвари са напъхани в кожени ботуши. Главите им са увити в зелени чалми, в кожения колан на всеки се вижда затъкнат къс меч. Гъстите бради скриват непроницаемите им лица.

— Тук съм, за да се видя с Халим — информирам ги.

Единият от мъжете се засмива.

— Никой не може да се вижда с принца без разрешение — отвърща на италиански той. — А и Негово величество не е споменавал да очаква посещение от венецианска куртизанка.

Запазвам изражението си непроменено. Наясно съм, че тези мъже не са агресивни разбойници. Слушала съм за османската армия и за образователните и социални привилегии, на които се радват войниците в нея. Това, че ме наричат куртизанка, не е грешка, а добре премерен ход. Другият страж се присъединява към подигравателния смях. Кимва към „Сан Поло“, където живеят и работят повечето венециански проститутки.

— Отдалечила си се от дома си — казва ми той. — По-добре тичай обратно при клиентите.

Навеждам скромно глава.

— Трябва да има някаква грешка — произнасям. — Баща ми е член на Великия съвет на дожа. Сигурна съм, че Халим ще ме приеме, ако разбере, че съм тук. Кажете му... кажете му, че Лаура дела Скала иска да го види.

Мъжете се споглеждат колебливо и започват да си говорят нещо на своя език.

— Точно така — разнася се един глас откъм коридора. Принцът се появява от сенките и застава в колоната от слънчева светлина, която се процежда през отворената врата. — Точно за нея ви говорих.

— Милорд — казвам и правя нисък реверанс.

От вътрешността на апартамента изниква още една фигура и застава до Халим. Фарук.

Гологлавият започва да говори нервно на господаря си, като ме гледа с едва прикрито отвращение.

Принцът махва с ръка.

— Хартията и мастилото могат да почакаат — казва, без да откъсва поглед от мен. — Влез, Лаура.

Стражите отстъпват встрани.

Поемам протегнатата към мен ръка на Халим, усещам как пръстите му обвиват моите.

— Благодаря — казвам. Няма представа колко искрена е благодарността ми в този момент.

После ме повежда към скритата тъмнина на покоите си.

Никога не съм виждала подобен апартамент във Венеция. Преустроен е. Ароматни облаци се извиват над плитки медни купи и изпълват въздуха с уханье, мраморният под е покрит с плътни килими. Столовете и диваните са избутани до стените, за да се направи място за разпръснатите възглавници. Халим сяда на една от тях с кръстосани крака. Около слепоочията му се вият гънките на стегнат тюрбан от лъскав лен. Шалварите му от надиплена коприна шумолят при всяко движение, два реда дребни копчета опасват двете страни на туниката му без яка. Отгоре — елек от бежова тафта, избродирана със златен брокат. Кръстът на принца е увит в широк пояс, краката му са обути в кожени ботуши. Когато се усмихва, белите му зъби проблясват на фона на златистата кожа.

Отсреща се виждат някои от съветниците на Халим, коленичили или седнали около ниска дървена маса, върху която е опъната географска карта. Разпознавам очертанията на Средиземно море. Фарук се присъединява към останалите мъже. Те млъкват и наблюдават как Халим ми посочва една възглавница. Внимателно прибирам поли под себе си и сядам, подгънала крака на една страна. Трудно е да поддържаш имиджа на изящна венецианска дама, когато седиш толкова близо до пода. За да прикрия смущението си, вземам чаша с някаква бяла течност от един слуга и отпивам. Напитката е едновременно сладка и горчива. Мръщя се.

Халим се усмихва.

— Направена е от кисело мляко — обяснява. — Традиционна е за нашата страна. Но се страхувам, че италианските крави не дават толкова пълномаслено мляко като нашите. — Усмивката напуска лицето му. — Убеден съм обаче, че не си дошла да обсъждаме млечните продукти.

Стрелвам очи към съветниците на принца, опитвайки се да преценя какво мога и какво не мога да кажа пред свидетели. Халим забелязва моята резервираност и щраква с пръсти над главата си.

— Можете да си вървите — освобождава ги той. Водени от мърморещия Фарук, всички напускат стаята и затварят вратата зад себе си.

Сега сме сами. Вече мога да кажа всичко, което поискам.

— Ти си смела жена — казва ми Халим. — И духът ти е силен. Не може да ти е било лесно да дойдеш тук днес.

— Чух, че си погребал сестра си на континента — подхвърлям.

Чудя се дали изобщо знае защо сестра му е дошла във Венеция — защо ѝ е било нужно да влезе в контакт със Сегретата. Един възможен отговор проблясва в съзнанието ми, но засега го отблъсквам настрана, тъй като е прекалено мъчително да си мисля за това.

Принц Халим се навежда да запали нова ароматна фунийка. Предполагам, че се опитва да спечели време да възвърне самообладанието си. Най-накрая ме поглежда през облаците с аромат на индийско орехче и хвойна.

— Значи се интересуваш от турските погребения?

— Интересувам се как си ти — поправам го. Ако искам този мъж да ми помогне, трябва да го разгадая. — Не забравяй, че знам какво е да загубиш сестра.

Халим се променя пред очите ми. От лицето му сякаш пада някаква тежест и той се отпуска назад на възглавниците.

— Когато сестра ми се роди, майка ми раздаде — как им викате тук? „Очите за добър късмет“, които притежаваше още от детските си години. Знаеш ли за какво говоря, Лаура?

Поклащам отрицателно глава.

— Това са стъклени мъниста, които отблъскват злините. Мама винаги е казвала, че красивата ѝ дъщеря е единственият късмет, от който се нуждае семейството ни. — Халим се усмихва при този спомен. — Всички вярвахме в това, докато сестра ми не избяга... — Очите му помръкват и аз се премествам по-близо до него. Не смея да взема ръката му в своята в знак на съчувствие, но това няма значение — принцът се е загубил в сцената, която се разиграва в главата му. — Айсим избяга от къщи преди месец и дори не знаехме причината за това. Сестра ми беше центърът на нашето семейство и изведнъж сърцето ни сякаш беше изтръгнато. Когато изчезна, наистина си мислех... — Той млъква и изведнъж очите му отскачат към мен, жадни за успокоение. — Защо ще бяга една млада жена от дома си?

— Не знам. — Ако не беше избягала от мен в Мурано, сега можеше да е жива. Но теорията продължава да се оформя в главата ми и този път няма да я пренебрегна. Роберто беше ходил в Константинопол. Ами ако пристигането на Айсим тук имаше нещо общо с него? Ако това беше причината, поради която се е намирала в стаята му? — Цяла Венеция споделя скръбта ти — добавям.

Веднага разбирам, че съм сгрешила. При споменаването на името на града, лицето на Халим се вглъбява. Принцът става и тръгва към опънатата на масата карта, преструва се, че я разглежда.

— Не ми каза. Защо си тук?

— Защото ми е нужна помощта ти — отвръщам. Нямам време да танцувам около истината.

Веждите му се вдигат изненадано.

— Продължавай — окуражава ме след моментно мълчание.

Ароматът във въздуха е станал още по-тежък, кара гърлото ми да пресъхва. С мъка произнасям на глас следващите си думи:

— Роберто е невинен.

Странно, бях използвала същите думи преди по-малко от час, когато разговарях с брат си. Защо тогава сега звучат по-малко убедително? Не! Не бива да позволявам на клюките да ме заразят. Нищо не се е променило.

Халим затваря очи, челото му се сбърчва от болка. Знам, че сигурно му е трудно да ме слуша как защитавам Роберто. Ставам и отивам до него. Отпускам длан върху ръката му и чакам да видя дали ще се отдръпне, но той не помръдва.

— Каквото и да си мислиш, Роберто не е виновен за смъртта на сестра ти. Той е благородник и аз го обичам.

При тези думи Халим отваря очи и забива поглед в ръката ми, която продължава да лежи още отпусната върху неговата. Отдръпвам я. Гласът ми преминава в шепот, тъй като внезапно си спомням за съветниците, които ни напуснаха, и се чудя дали някои от тях не подслушват на вратата.

— Никога не би могъл да извърши престъпленията, заради които са го затворили — казвам. — Той е най-благородният мъж във Венеция.

Мълчанието пулсира в стаята. След няколко секунди Халим бавно кимва и в душата ми пламва искрица надежда. Но после той

произнася:

— Не.

Бавно отива до вратите и ги отваря. В движенията му няма гняв. *Виждаш ли колко малко ми е повлияла историята ти*, говори държанието му. Османският принц се е върнал, Халим е изчезнал.

— Не мога да направя нищо — казва той. — Нищо.

Излизам през вратата и се обръщам към него. Но погледът му остава фиксиран върху стълбите — покана да напусна.

— Халим... — правя последен отчаян опит.

Принцът поклаща глава и най-сетне ме поглежда. Кафявите му очи изгарят лицето ми.

— Имам доказателство — изрича той. — Доказателство за онова, което е сторил Роберто. Мъчно ми е за теб, скъпа Лаура. Проявяваш вяност към мъж, който не я заслужава.

При тези думи вратата се затръшва. В продължение на дълъг и болезнен момент гледам втренчено в лакирания махагон. После със залитане слизам по стълбите. Стражите ме проследяват с поглед, докато излизам. Навън очите ми се насълзяват от силната слънчева светлина.

— Беше бързо — отбелязва един от тях.

Над главите ни долавям някакъв шум. Поглеждам нагоре. Халим е застанал на балкона и ме наблюдава.

— На процеса ще видиш колко съм прав — вика ми той. Все едно е посипал над главата ми не думи, а стрели — всяка от тях ми причинява прясна рана.

Отдалечавам се. Подминавам фонтана и пейката.

Не виждам накъде вървя.

— Доказателство? — мълвя, докато се лутам из улиците. Не ме е грижа, че хората ме слушат. Кой е той, че да говори за доказателство? Какво знае?

Завивам зад ъгъла и осъзнавам, че се намирам пред официалния вход на Пиомби. Зад тази врата, нагоре по почти безкрайните стълби и коридори, над главите на семейството си, върху мократа слама, поръсена по пода на килията му, лежи Роберто. Дали стражите отново са го били? Не смея да си помисля. Дишам накъсано и повърхностно, облягам се на затоплените от слънцето тухли на стената. Един минаващ търговец на плодове се спира и ми хвърля загрижен поглед, преди да се отдалечи.

Извивам глава назад, за да видя стрелкащите се в небето лястовички. Мисълта, която като червей си беше проправила път в съзнанието ми, продължава да го разяжда. Излъгал ли ме е Роберто? Извръщам се и удрям с длан по стената. Не може да бъде.

Опитвам се да разсъждавам логично, да свържа едно събитие с друго. Не би трябвало Айсим да е в стаята на Роберто. Планът ѝ беше да се срещне със Сегретата. Ускорявам крачка, вдигнала краищата на полите си нагоре. Някакъв уличен актьор ми подхвърля шега и публиката се смее, че една благородна дама е засрамена по този начин. Не ме е грижа. Нуждая се от отговори.

Един слуга ме придружава до частните покои на Алегреза и обявява пристигането ми. Наставницата ми стои до позлатен бюфет, върху който е поставена Стойка за птички, на чиито пръчки гукат два гълъба. Алегреза ми прави знак да седна и аз се отпускам върху Дамаската.

— Косата ти се е разрошила — отбелязва тя. Ръцете ми се стрелват към слепоочията ми, затъкват измъкнатите къдрици обратно на мястото им. — Появата без покана не бива да ти се превръща в навик. Но по една случайност този път се радвам да те видя. Имам новина за теб.

О, слава на Бога! Ще помогне ли на Роберто?

Алегреза посяга към копринените гънки на корсета си и изважда оттам един ключ. Обляга се на маса, върху която лежи празна чиния, и отключва едно чекмедже. Пъха ръка вътре, изважда свитък пергамент и го прочита.

— Не позволявай на този мъж да владее мислите ти — предупреждава ме тя.

Усещам как лицето ми се стърчва.

— Сгодена съм и ще се женя за *този* мъж, който гние в най-отвратителния затвор на града!

Алегреза поклаща глава:

— Ако искаш да помогнеш на Роберто, трябва да се научиш на търпение и дипломатичност. В момента не проявяваш нито едно от двете.

Стомахът ми се свива.

— Моля ви, кажете ми какво знаете.

Тя внимателно се вглежда в лицето ми.

— Трябва да действаш внимателно, Лаура. Налага се всички да го правим. Това са важни дела и последствията от тях ще засегнат целия град. На нищо ли не съм те научила?

— Научили сте ме! Научили сте ме!

Чертите на Алегреза омекват.

— Добре тогава. — Тя дочита последните редове от пергамента, изписани с ъгловат издължен почерк, после го връща в чекмеджето. С едно завъртане на ключа свитъкът отново е заключен. Алегреза пхва ключа обратно в деколтето си. — Преди три нощи...

— Нощта, в която Айсим е била убита — прошепвам.

Алегреза кимва.

— Преди три нощи, в ранните часове на деня, едно тъмнокожо момиче е отишло в манастира „Санта Сусана“ да моли монахините за милостиня. — Забелязва как погледът ми се стрелва към заключеното чекмедже. — Кореспондентката ми ме уведомява, че момичето почти не е продумало по време на престоя си там, но вчера помолило да го преместят. Сега е в твоя бивш манастир.

— „Домът на Мария и Ангелите“?

Устните на Алегреза трепват.

— Може да е съвпадение.

— Но може и да не е.

Очите на по-възрастната жена отскачат към моите.

— Знам какво си мислиш, Лаура, но ти го забранявам. Няма да доближаваш до бившия си манастир.

Нима не разбира? Разполагам с идеалното алиби!

— Но аз познавам едно момиче там, казва се Аналена. Мога да я посетя — да отида и да разбера повече. — Не мога да повярвам, че Алегрета изобщо си е помислила да ме спре.

— Казах не! — твърдо отвръща тя. — Какво е станало с теб, Лаура? Къде е уравновесеното момиче, което срещнах за първи път на остров Сан Микеле?

Променила съм се ужасно много от онази нощ, в която бях посветена в Сегретата. Сега съм по-силна и не чак толкова невинна. Но все още съм като хваната в капан. Някога бях затворничка в манастирската килия, сега съм ограничена от правилата на същото това общество, което ме беше освободило.

— Както желаете — прошепвам и отпускам глава в знак на уважение — а също и за да скрия блесналите в очите ми сълзи. Ако Алегрета не ми позволи да посетя някогашния си дом с благословията на Сегретата, ще отида на своя глава.

Наставницата ми слага длан върху моята.

— Благодаря ти, Лаура.

Поглеждам към скута си, където лежат сплетените ни пръсти. Кожата на Алегрета е поръсена с кафяви петна и тънки бръчици; моите ръце са все още младежки. Какво знае тази жена за любовта? Всяко решение, което взема, е ход в една по-голяма игра, размяна на позиции в името на по-голямо добро. Би рискувала пешка, за да спаси царица, защото целта оправдава средствата.

— Ще направя всичко, което ми кажете — обещавам.

Никога не съм вярвала, че лъжите ще се откъснат от устните ми с подобна лекота. Не и пред Алегрета. Но времената са отчаяни.

Няма да позволя Роберто да бъде пешка. Няма да се подчинявам на заповеди, които сърцето ми подсказва, че са погрешни.

В манастира, през годините на моя затвор и моите мъки, ме бяха наричали Ла Мута — Нямата. Докато стоя и оглеждам стените му, си

спомням решетките, игуменката Лукреция и моята помощничка и приятелка Аналена. Дали се е променила? Знам, че аз самата съм друга — вече не съм срамежливото момиче, приседнало в градината и плетящо дантела с наведена глава. Какво ли би казала игуменката, ако ме видеше да се дуелирам с Роберто — един мъж пред острието на сабята ми?

Изкачвам стъпалото към осеяната с метални гвоздеи тежка врата, стиснала подарък за Аналена — кутия захаросани бадеми, завързана с розова копринена панделка. Според манастирските стандарти — греховен лукс, но от друга страна съм сигурна, че ми е позволено да нося подаръци на приятелката си. Почуквам с кокалчетата на ръката си по старото дърво и малкото прозорче, изрязано във вратата, се отваря. Обрамчените от качулка очи на една жена се разширяват от почуда.

— Лаура се върна! — вика тя на някого. Погледът ѝ се спуска надолу, към червената ми рокля, после капачето на малкото прозорче се захлопва. Миг по-късно вратата се открява със скърцане и една ръка ми прави знак да вляза. Поглеждам назад през рамо, поколебавам се. После пристъпвам в мрака.

Аналена стои в края на закритата алея. Изобщо не се е променила и за момент в погледа ѝ усещам хладина. Знае ли коя съм? После, сякаш за да разпръсне страховете ми, старата ми приятелка се спуска радостно към мен и се озовава в прегръдките ми.

— Лаура, Лаура! Знаех, че един ден ще се върнеш. О, сърчице мое, да не си дошла тук да си кажеш молитвите? — Смее се развълнувано. Но и двете знаем, че никога не бих пристъпила обратно през този праг, ако няхах много основателна причина. Аз съм една от късметлийките — измъкнала съм се. Останалите тук нежелани втори дъщери на венецианското благородническо съсловие ще прекарат дните си, гледайки как животът им си отива, полегнали на тесните нарове, с броениците и сутрешните молитви като единствена компания. Семействата им не са искали да им плащат зестра, затова са ги обрекли за невести на Христа.

Аналена ме дръпва към една от множеството каменни пейки, на които някога седях и изучавах Светото писание. Всичко ми изглежда по-малко, отколкото го помнех.

— За теб — казвам. Подавам ѝ кутията със захаросаните бадеми и тя радостно възкликва, преди бързо да скрие подаръка под грубото

си расо.

— Виж се само! — ахва тя. Прокарва ръка по набраната ми пола, после докосва обещата, висеща от едното ми ухо, наслаждавайки се на скъпоценните камъни. — Сапфири ли са? — пита ме тя. Кимам усмихнала. Аналена поклаща удивено глава. — Виж се само! — повтаря. — Сега приличаш на истинска дама. — Засмива се отново. — Какви ги говоря? Ти си дама! — Усмивката ѝ внезапно помръква и приятелката ми взима ръката ми в своята. — Но чух... знаеш как клюките стигат до нас от онези, които приемаме и приютяваме... Вярно ли е онова, което се говори?

Въздъхвам.

— Не обръщай внимание на венецианските клюки, Аналена. Такава добра сестра като теб би трябвало да е наясно с това!

Страните на приятелката ми пламват от срам.

— Не съм толкова добра — тихо възразява тя.

Милото момиче. Има ли някаква представа за корупцията, която се шири зад стените на този манастир? Но времето ме притиска.

— Аналена, можеш ли да ме заведеш при игуменката?

Тя ме поглежда изненадано.

— Ако искаш — отвърща и се изправя. Аз също ставам и двете пресичаме розовите градини на път за покоите на игуменката.

Винаги съм се ужасявала от този маршрут и част от някогашния ми страх отново се връща. Но аз изправям рамене и го отхвърлям. Онази жена вече няма власт над мен. По всяко време мога да изляза обратно на дневна светлина.

Игуменката седи на обичайното си място, сякаш не е помръдвала през всичките месеци, последвали деня на освобождаването ми. Над главата ѝ виси картина на лъв — гербът на семейство Аглиарди Вертова. Ето и Библията ѝ с позлатените букви. Прочиствам гърло и възрастната жена вдига поглед. Очаквам да чуя някоя от обичайните ѝ критики, но вместо това чертите на лицето ѝ омекват в топла усмивка. Колко объркващо.

— Лаура — казва игуменката и става, за да заобиколи бюрото си. — Каква приятна изненада.

Кисело стиснатите ѝ устни предполагат всичко друго, само не и това.

— Игуменке.

— Променила си се — отбелязва тя, докато очите ѝ обхождат навитите на гореща маша къдрици, подредени около слепоочията ѝ. Челото ѝ се сбръчква неодобрително.

— Вие не сте — отвърщам. Думите ми се изплъзват, преди да съм успяла да ги спра, и за момент двете се споглеждаме шокирани. После игуменката проявява добрината да се засмее.

— Не се притеснявай — успокоява ме. — Знам какво имаш предвид. В „Домът на Мария и ангелите“ времето се движи по-бавно. Така, какво мога да направя за една сестра?

Усмива се, а на мен ми трябва няколко секунди, за да разбера значението на думите ѝ. Защото, докато съм живяла тук, никога не съм я възприемала като една от нас. Може да има предвид някакъв друг вид връзка помежду ни.

— И вие ли? — питам я. По някакъв начин — дори сега — ме кара да се чувствам незначителна и глупава.

— Точно така, Лаура. Станах член на Сегретата дълго преди ти дори да узнаеш за съществуването ѝ.

— Редиците на обществото се простират нашироко — отбелязвам. — Просто досега не бях разбрала колко нашироко.

— Хайде, хайде — казва игуменката, отправяйки се към вратата. — Предполагам, че искаш да видиш момичето.

Преди да съм отвърнала, тя вече е излязла от стаята. Стъпките ѝ отекват по каменния под на коридора.

Стигаме до вратата на една малка килия. Трябва да се наведе, за да влезе вътре. На ръба на леглото седи момиче. Когато влизаме, то вдига поглед — очите му се белеят като две неземни езера в мрака.

— Повикай ме, ако имаш нужда от нещо — прошепва ми игуменката. После излиза, затваряйки вратата зад себе си, с което почти напълно лишава стаята от светлина.

Момичето се покатерва обратно на леглото и притиска колене към брадичката си. Косата му виси на мазни кичури, по ръцете му личат синини. Някой си е послужил със сила. Прилича на подплашено животно, готово да избяга или да нападне. Не отмества поглед от лицето ми.

Пристъпвам навътре и от гърдите му се откъсва уплашен стон.

— Моля те, не се страхувай — успокоявам я. Никакъв отговор. Тъмните ѝ очи и кожа издават, че не е венецианка. Но не съм ли

виждала същите тези очи и преди?

— Разбираш ли ме? — питам я кротко. Никакъв отговор. Опитвам отново на различни езици — на френски, който съм започнала да изучавам след излизането си от манастира, на латински, който така добре бях усвоила вътре. Питам момичето откъде е. Нищо. Крайниците му треперят. Какво да направя? Не мога да си тръгна, без да съм получила информация. Рискувам всичките си връзки със Сегретата дори заради самия факт, че стоя тук в този момент.

— Знаеш ли нещо за една жена на име Айсим? — минавам направо към въпроса.

Изведнъж забелязвам реакция. Очите на девойката пламват и тя скача. Изправя се в леглото, ръцете ѝ се свиват в юмруци, докато гледа надолу към мен. Изглежда разгневена, горда и напълно решена да не ми каже нито една от тайните си.

Продължавам:

— Принц Халим, братът на Айсим, е съкрушен. Неговата сестра... — Поколебавам се, после задавам въпроса, който ме преследва от мига, в който съм пристъпила в тази килия, и който може да се окаже достатъчен, за да накара това момиче да проговори. — Познавам те, нали? Виждала съм те и преди — през онази нощ в Мурано, в стъкларската работилница. Ти беше, нали?

Нещо в девойката сякаш се пречупва. Коленете ѝ се огъват и тя се свлича на леглото. Спускам се и се надвесвам над нея. Диша накъсано, а когато отваря уста, проговаря на френски.

— Вода? — пита ме накъсано. — Моля?

— Разбира се.

Излизам в коридора и отивам до една маса, върху която са оставени кана с вода и купчина дървени чаши. Пълня една от чашите и я занасям на девойката в килията.

— Ето — казвам и ѝ подавам чашата, като навеждам глава, за да мина през вратата. Но думите ми се връщат обратно към мен през празната стая. Спускам се към отворените капаци на прозореца, но девойката вече е на приземния етаж, десет стъпки под мен, и с куцукане се отдалечава по улицата.

— Върни се! — викам ѝ.

Тя дори не се обръща.

Изхвърчам от килията и се спускам по алеята покрай две потънали в разговор монахини. Отварям главната порта на манастира, изскачам на улицата, после хуквам покрай оградата натам, накъдето предполагам, че се намира прозорецът на килията. Тук по стената пълзи глициния, достатъчно здрава, за да се спусне една слаба жена по нея. Стигам до ъгъла, където за последно видях тъмнокожата девойка, и оглеждам улицата, претъпкана с погълнати от работата си венецианци.

— Видяхте ли едно тъмно момиче, ей толкова високо? — питам един минувач.

Той ми хвърля похотлива усмивка.

— Виждам много момичета — шегува се той. — Мога да видя и теб, ако пожелаеш.

Обръщам му гръб и изминавам още няколко крачки. Но няма смисъл. На това място пътищата и алеите оформят истински лабиринт и девойката може да се е отбила навсякъде. Поемам обратно към манастира. Каква глупачка бях! Излъгах, за да се срещна с това момиче, а то избяга. Уплаших го и когато новината стигне до Алегреза... Обзема ме ужас, като си помисля.

— Разпратете новината! — казвам, когато влизам в стаите на игуменката. — Нашата птичка отлетя. — Погледът ѝ се стрелва от страниците на Библията към мен.

— Не приемам заповеди от теб — отвърща тя.

— Тук не става дума за рангове — прекъсвам я троснато. — Вие сте една от нас. Помогнете, или ще си понесете последствията. Как ви звучи мисионерски пост в Далечния изток? Жена с вашия опит със сигурност ще съумее да сътвори чудеса там. — Мразя се заради удоволствието, което изпитвам, когато виждам, че блъфът ми е подействал — по лицето на игуменката пробягва искрица на ужас.

— Разбира се, че ще помогна — снижава глас тя.

Мускулите ми се отпускат.

— Уведомете всички манастири във Венеция. Ако това момиче се появи някъде, искам да разбера. Изпратете съобщение лично до мен. Манастирите не бива да й дават убежище. Разбрано ли е?

Игуменката кимва.

— Сега довольна ли си? — пита ме.

— Нищо лично.

— Разбира се. — Лицето ѝ се изкривява в горчива усмивка. — Никога не е било.

Когато си тръгвам от манастира, чувам забързани стъпки зад себе си, после усещам как една ръка ме дърпа за ръкава на роклята. Аналена.

— Нямаше ли да се сбогуваш? — пита ме тя.

Прегръщам я. За пореден път бях забравила старата си приятелка. Целувам я по очите и я милвам по бузата. Сърцето ми се свива от чувство за вина. Танцувах, обучавах се на бой със саби, обличах се в изискани дрехи. А през цялото това време моята съкилийничка е стояла заключена между тези четири стени. Трябваше да се сетя за нея по-рано.

Аналена ме изпраща до главната порта и целува ръцете ми.

— Хубаво е, че се видяхме отново — казва ми.

— И ще продължаваш да ме виждаш — уверявам я, въпреки че се чудя дали не лъжа и двете ни.

Тя тъжно ми се усмихва:

— Ще видим.

Посещението ми не беше приятна визита и всичките захаросани бадеми на този свят не биха могли да компенсират злощастната съдба на приятелката ми.

Отправлям се обратно към дома на Алегреза. Трябва да съм първата, която ще ѝ съобщи новината, и усещам как сърцето ми пърха, сякаш ще изскочи от гърдите ми. Не мога да мисля.

Значи онази нощ в Мурано е имало две момичета. Разбира се, че Айсим не би пътувала сама. Тази скитница, която видях в манастира, трябва да е била нейна слугиня или приятелка. Сигурно може да ми отговори на въпросите.

Старата прислужница отново ме въвежда в покоите на Алегреза. Настръхнала съм от притеснение.

— В салона са — уведомява ме жената.

Миг по-късно се озовавам пред вратите и бумтящото ми сърце замира. Вътре е не само Алегреза. Събрали са се и други членки на Сегретата — поне десет, в това число и Грация. На всеки друг би се сторило, че тази група от благородни дами са се събрали на чаша чай. Но очите ми пробягват по застаряващите лица и забелязват, че всички дами носят сребърни пръстени на средните си пръсти. Това са най-висшестоящите сред нашите редици.

— Е? — пита ме Алегреза. — Какво те води насам?

Прехапвам устни.

— Ходих в манастира.

Жените се споглеждат удивено. Температурата в стаята сякаш пада.

— Какво? — Гневът на Алегреза е на път да избие по повърхността на лицето ѝ.

— Моля ви, простете ми. Искях да разбера тайната ѝ! Роберто, неговата репутация — животът му! — зависят от това. Просто се опитвах да постъпя правилно.

Алегреза кимва на слугинята и последната затваря вратите.

— В началото не искаше да говори — продължавам, — но когато споменах името на Айсим, се разгневи и зае отбранителна позиция. Разказах ѝ за мъката на Халим, също така ѝ казах, че... че съм я познала. — Няколко жени се мръщят объркано. — На срещата в Мурано... която се провали... беше тя, сигурна съм. Съжалявам, че отидох, въпреки нарежданията ви, но...

Устните на Алегреза са пребледнели, очите ѝ — мрачни и смазващи.

— И какво научи, Лаура?

Така, стигнахме и дотам. С накъсан глас разказвам за бягството на момичето и с всяка следваща дума срамът ми расте. Погледите, които ме измерват, ми казват едно и също нещо. Никоя от тези жени не би допуснала подобна глупава грешка.

Нашата водачка ми обръща гръб и казва с треперещ глас на останалите присъстващи:

— Чухте какво е станало. От първостепенна важност е тази жена да бъде намерена отново. Моля ви да направите всичко по силите си. Имате връзки, познавате тайните на града. Говорете, убеждавайте,

подкупвайте — всичко, каквото се налага. Но разберете къде е това момиче!

Жените кимат и започват да излизат от стаята, оставяйки ме насаме с Алегреза. Лицето ѝ продължава да е извърнато от мен.

— Изрично ти забраних да ходиш на онова място — изрича хладно тя. Не знам какво да отвърна. Накрая тя се обръща и усмивката ѝ на отвращение кара кръвта да се оттегли от лицето ми. — Сега можеш да си вървиш.

Мисля си дали да не заговоря отново, но какво друго, освен молби и извинения, мога да предложа? Излизам обратно под силната дневна светлина в един град, който, изглежда, вече не ми е приятел.

Не оправдах очакванията на Алегреза, не оправдах очакванията на Сегретата.

Но най-лошото — предадох Роберто.

— Хаос — мърмори недоволно баща ми. Очите му се стрелкат към мен, за да видят дали го слушам — очевидно има нещо наум. — Нищо друго, освен хаос.

Вечеряме само двамата, тъй като Лизандър и Емилия са на гости у приятели. Храната се превръща в каша в устата ми и аз с мъка я преглъщам. Не мога да спра да си мисля колко зле съм се представила днес. Но трябва да вляза в тона на баща ми.

— Какво имаш предвид?

Той си сипва чаша вино и жадно я пресушава, после избърсва устни с опакото на ръката си и свива рамене.

— Хората говорят.

— Във Венеция винаги се говори — казвам.

Той внимателно оглежда лицето ми.

— Да, но този път е различно. Има мъже, които... — Думите му увисват във въздуха.

— Мъже, които какво? — Изведнъж заставам нащрек. — За Великия съвет ли става дума? Какво са казали?

Баща ми мачка една салфетка, увива я около кокалчетата на пръстите си. Накланя глава на една страна, сякаш не е сигурен какво може да сподели с една глупава жена.

— Съществува една фракция — казва накрая той. — Мисля, че разбирам тяхната гледна точка.

— Каква гледна точка? — Венеция няма нужда от допълнително интриги, не и във времена като сегашните.

— Смятат, че дожът управлява зле работите на града, че е прекалено компрометиран от всичко, което се случи в семейството му — единият му син е мъртъв, а другият — убиец.

Трепвам при тези думи.

— Как можеш да говориш така за Роберто — за своя бъдещ зет?

— Нима ме виниш? Цяла Венеция казва същото.

— Какво друго говорят? — Баща ми отмества стола си назад, сякаш се кани да става. — Кажи ми! — В гласа ми звучи мрачно предупреждение. — Започна, така че най-добре да завършиш.

Татко хвърля салфетката на масата.

— Дожът е обречен — дръзко се втрещва в лицето ми той. — Има планове...

— Какви планове? — Баща ми поклаща глава, но аз повтарям въпроса си по-високо: — Какви планове?

Той поглежда нервно към вратите, зад които слугите чакат — и може би слухтят.

— Добре, добре. Мълчи и ще ти кажа. Масимо, адмиралът на флота — той мисли, че би могъл да поеме командването.

— Да детронира дожа?

Баща ми се обляга назад.

— Звучиш изненадана, Лаура. Не мислиш ли, че ще е най-добре Венеция да се отърве от подобно семейство чудовища? — Изчаква, за да чуе протеста ми, но аз успявам да се овладеея. Няма да скоча да защитавам Роберто пред баща си. Силните емоции са слабост на лошите тактици — усвоявам тази житейска мъдрост. Ако искам да предпазя Роберто, трябва да съм в състояние да се контролирам. Вдървено се изправям на крака и тръгвам към вратите на трапезарията.

— Не се притеснявай, дъще — вика баща ми след мен. — Всичко ще е за добро. Ще видиш. Тогава ще можем да започнем отново да свързваме отделните парчета на живота си в едно цяло.

Излизам и се спирам до вратите на верандата. Зървам жасмина в двора — белите му цветчета проблясват на лунната светлина. Ароматът им се носи по въздуха, достига до мен и ме привлича навън. Отивам да седна на пейката под маслиновото дърво и се облягам на възлестата му кора. Отмятам глава назад, притворила очи, и гледам през мигли как един прилеп се стрелва из сенките.

Как се стигна дотук? Как градът, който обичам, се превърна в такъв затвор? Не само за Роберто, но и за мен.

Чувам шумолене по камъните и когато поглеждам, установявам, че на прага стои снаха ми. Роклята ѝ блести на светлината на свещта. На едната си ръка е преметнала шал и копринените му пискюли издават тих шепот, докато се влачат по камъните. Емилия идва при мен и сяда.

— Лизандър си легна — казва тя и посяга да пхне един кичур коса зад ухото ми. — Ти също изглеждаш уморена. Какво правиш навън?

Свивам рамене. Изведнъж ми се струва, че ще е прекалено изморително да обяснявам. Допълнително лъжи, прибавени към многото други.

Емилия обвива ръце около себе си. Проследява отправления ми към тлъстия кръг на луната поглед.

— Тя свети над нас, където и да се намираме — усмихва се снаха ми. После поглежда към мен. — Двамата с Лизандър мислим скоро да се приберем у дома. Може би ти... Може би ще дойдеш с нас?

Изведнъж се събуждам.

— Да напусна Венеция?

Емилия се усмихва.

— Това не е чак толкова невероятна идея, нали? Ти си млада жена, която през последните няколко дни носи много тежък товар на плещите си. Едно пътуване би направило чудеса за теб. А защо не и нещо по-постоянно? — Ръката ѝ стиска моята. Кожата ѝ е топла.

— Без Роберто? Как бих могла? — питам доста остро. Веднага съжалявам за тона си и стисвам пръстите ѝ. — Знаеш, че не мога да го напусна.

— Той може да дойде при теб! Когато всичко това приключи, двамата ще сте свободни да пътувате, където си поискате. Далеч от всичките тези клюки и интриги!

В думите на Емилия има здрав разум. Докато слушах баща си преди малко, изпитах огромна умора. Колко дълго ще ми се наложи да защитавам годеника си от клюките в този град?

Ставам и снаха ми също се надига.

— Благодаря ти — казвам, — но...

— Просто си помисли — прекъсва ме Емилия.

Обещавам и двете се връщаме обратно в къщата.

Пожелавам ѝ лека нощ и тръгвам по стълбите към стаята си.

Коленича пред прозореца. Не съм се молила истински от времето в манастира и се чудя дали сега някой ще ме чуе.

Но въпреки това го правя. Моля се Роберто да бъде освободен. Тогава двамата ще сме свободни заедно. Моля се да можем да напуснем това място и всичките тревоги, свързани с него.

Ставам и се облягам на прозореца, отправям поглед към мястото, където се издига дворецът на дожа.

Сегретата може да запази тайните си, стига да си върна любимия.

Тълпата ме изблъсква и аз се озовавам пред временната дървена платформа, издигната на площад „Сан Марко“. Върховете на пръстите ми се впиват в ръба ѝ, лицето ми е на едно ниво с грубо издяланите дъски. Заобиколена съм от мъже и жени, които не са спали половин нощ в очакване на днешните събития. Във въздуха се носи миризма на пот, но небето над главите ни е ясно и синьо. Базиликата „Сан Марко“ се издига в източната част на площада. Часовниковата кула се извисява над платформата, отмервайки всяка секунда до момента, в който ще зърна лицето на Роберто. От трите страни ни заобикалят арки и колони с височина колкото три етажа.

Снощи, докато се опитвах да заспя, в главата ми се въртеше една мисъл. Възможно ли е да съм сгрешила по отношение на Роберто? Загубвам равновесие дори само като си помисля за подобна възможност.

Някакъв мъж се смее зад гърба ми. Дъхът му вони на бира. Независимо от ранния час, от ръката му виси дамаджана.

— Надявам се, че ще видим червата му да се влачат по земята! — казва той, преди да се оригне шумно.

Затварям очи и се опитвам да си придам безстрастно изражение. Не мога да рискувам тези хора да забележат отвращението ми; трябва да вярват, че съм една от тях. Венецианските благородници наблюдават отвисоко, от сградите, заобикалящи площада. Никоя дама не би паднала толкова ниско, че да застане в предните редици на грубата, жадна за спектакъл тълпа. Наложил се да взема назаем някои от дрехите на Бианка, за да скрия статуса си. Платът на роклята е боядисан в най-обикновено тъмносиньо. Къдриците ми са опънати силно назад, а на главата ми се мъдри боне с широка периферия, което скрива лицето ми.

— Няма да видиш червата му — казва една жена и сръгва пияния мъж в ребрата. Посочва с брадичка платформата. — Твърде добър е за подобно нещо. — Изплюва се жлъчно на земята и аз едва успявам да

дръпна полата си навреме. — Синът на един дож? Ще получи хубава скромна екзекуция. Не е редно, ако ме питаш. Би трябвало...

Следващите й думи потъват във внезапния жесток рев на тълпата. Повдигам се на пръсти, за да виждам. Роберто! Един страж го извежда на платформата. Изглежда много по-добре от последния път, слава на Бога. Облечен е в чисти дрехи, косата му е измита, а синините му са почти изчезнали. Но е слаб — вените изпъкват по ръцете му, а когато ходи, леко накланя тялото си на една страна, сякаш се пази да не засили болката от някаква скрита рана. Ръцете му са оковани отпред.

— Любов моя — прошепвам.

Когато годеникът ми минава по ръба на платформата, посягам с треперещи пръсти напред.

— Няма да има монети за теб! — хили се мъжът зад гърба ми. — Независимо дали е син на дож, или не.

Дръпвам ръката си, но не и преди да чуя възклицанието на Роберто, когато ме забелязва. Очите му се разширяват от изненада и той забавя крачка. Един страж го блъсва грубо в гърба. Годеникът ми залита напред, а очите му за последно отскачат към мен. После отминава към центъра на платформата.

Върху дървените дъски се качват трима мъже. Съдиите, трима висши членове на Съвета. Облечени са в церемониални роби и се настаняват на високите столове в дъното на платформата. Погледите им се реят над зяпачите. Лицата им са като издялани от камък, изражението им е непроницаемо.

Няма следа от дожа или жена му. Вероятно се крият зад някой от стотиците прозорци на двореца, издигащ се зад нас. Роберто е толкова безнадеждно сам, че сърцето ми се свива от болка.

На сцената излиза фигура в наметало и удря с дървен жезъл по дъските.

— Тишина! — вика мъжът. Гласът му се разнася с лекота над площада и хората наоколо ми прекратяват клюките, очите им се насочват към платформата.

Втора фигура излиза напред: Фарук. Прегърбените му рамене са скрити под разкошна роба, лицето му е гладко избръснато. Поканен е от един от членовете на Съвета да изложи обвинението и сега обръща лице към тълпата с тържествуваша усмивка. Кръвта ми се смразява.

— Венецианци, Османската империя ви изпраща своите благодарности за това, че ни позволихте да изложим нашия случай днес. Моите сънародници са слушали много за вашата справедлива и ерудирана съдебна система и ние сме привилегировани да бъдем част от нея...

Претърпял е пълна трансформация за днешното си представление — дори и аз съм удивена. Говори на безупречен италиански, докато кръстосва с уверена крачка по платформата.

— ... но не може да се отрече, че османското царство е пострадало жестоко от един син на Венеция. — При тези думи ръката му се отмята към Роберто.

Годеникът ми не отмества поглед от краката си, лицето му е скрито от тълпата. През мен преминава вълна на раздразнение. Не разбира ли, че като стои така безучастно, вече изглежда победен? Дори виновен?

— Случаят е пределно ясен. Принцеса Айсим е открита мъртва в стаята на това чудовище. Имаме свидетели, които ще се закълнат в това. Мотивът за убийството? Ярост от страст! Нашата мъртва принцеса не се е подчинила на желанията му и затова той брутално я е убил. — Фарук отворено поклаща глава. — Искате ли това петно върху вашето общество?

— Не! — викат в хор хората около мен. — Никога! — Като лаещи кучета са. Как е възможно да позволяват да ги подвеждат толкова лесно?

Фарук кимва сериозно, сякаш потвърждава колко са мъдри, после се оттегля в дъното на сцената.

— А сега — защитата — обявява мъжът с жезъла. Чуват се нетърпеливи викове и Роберто е отведен в предната част на платформата за една верига.

Очите му обхождат тълпата, но забелязвам, че ме отбягват. Не бива да се чувствам засегната; той прави каквото може, за да преживее следващите няколко минути.

— Горд съм, че съм син на Венеция — започва любимият ми с дрезгав глас, изправяйки рамене. — По-скоро бих умрял, отколкото да погазя честта на този град.

— Тогава умри, куче! — вика някой от задната част на тълпата и ушите ми се изпълват с грозен смях. Роберто чака обидите да отшумят.

Лицето му е гордо и силно; това не е мъж, който ще прояви страх пред тях. В сърцето ми трепва надежда. Най-сетне се възцарява тишина.

— Мога да ви кажа следното: никога не съм срещал онази жена, Айсим. В нощта, в която беше така жестоко убита, бях упоен и стаите ми бяха разхвърляни така, че да наподобяват сцена на убийство. Нямам представа кой е извършил това престъпление, но не съм аз.

Зяпачите засъскват неодобрително.

— Невинен съм — завършва Роберто и отново навежда глава.

Позволява да го отведат до центъра на платформата и аз свивам юмруци отстрани.

— Това ли е всичко, което има да казва? — Думите излизат от устата ми, преди да съм се усетила.

— Аз лично бих се справил по-добре — отбелязва мъжът зад мен, отпивайки голяма глътка от бирата си.

Всеки би се справил по-добре. Роберто е решил съдбата си с няколко незначителни думи и история, на която не би повярвало дори малко дете. Иде ми да падна на колене и да заплача. Каква надежда ни остава?

Халим се качва на платформата. Красивият, могъщ Халим. Косата му е прясно намазана с масла, робите му светят от чистота. Изглежда царствено — до последния сантиметър. Говори тихо със съдиите; предполагам, че иска разрешение да вземе думата. После се обръща с лице към тълпата.

— Надявах се, че синът на дожа ще постъпи, както повелява благородният му произход, и ще признае вината си, но това, изглежда, няма да стане. Така че съм принуден да предприема следващата стъпка. — Погледът ми отскача към Роберто. Кръвта се отдръпва от лицето на годеника ми, докато напрегнато гледа Халим. — Бедната ми сестра беше изключително добродетелна жена. Когато изчезна — продължава принцът, — животът ни се срина. Не знаехме дали е отвлечена, или нещо по-лошо. Навсякъде търсихме улики, които да ни помогнат да я открием. — Халим измъква пергаментов свитък от пояса си. — После открихме това писмо.

Принцът бавно развива пергамента, върху който се вижда счупен херцогски печат. Въпреки че отдалеч не може да се види какво пише в писмото, тълпата се полюшва напред като един човек. Забелязвам, че ръката на Халим леко трепери. Той поглежда към небето.

— Прости ми, сестро — промълвява. — Издавам тайната ти, за да спася честта ти.

Свежда лице обратно към пергамента и започва да чете:

— Скъпа моя, откакто се срещнахме в Константинопол миналия месец, не мога да те изтръгна от мислите си. Дори когато затворя очи, лицето ти не ме напуска. Оттогава всеки изминал ден ми се струва дълъг като година. Онази нощ ти ми посочи сто причини, поради които не бива да сме заедно, но моята единствена обезсмисля всичките твои. Обичам те и не мога да живея без теб. Ела веднага във Венеция и ти обещавам, че съвместният ни живот ще бъде рай. Мисля за теб, независимо дали слънцето, или луната владеят небето.

Гласът на Халим трепери, докато произнася думите, после принцът вдига писмото нагоре, за да го видят всички.

— Моля ви да обърнете внимание на подписа: „Роберто“.

Тълпата дюдюка и съска гневно. Халим подава писмото на годеника ми и грозният звук престава.

— Отричаш ли, че този почерк е твой? — Сякаш изплюва последната дума.

Роберто дълго гледа писмото. Лицето му пребледнява и челото му се сбръчква от... какво?

— Не разбирам — казва той. — Почеркът е мой, но писмото не е. Халим поклаща глава.

— Дори в този момент се опетняваш с лъжи. Очаквах по-достойно поведение. — Той хвърля пергамента на масата пред съдиите.

Зрението ми се замъглява, докато очите ми се наливат със сълзи.

— Добре ли си? — пита ме жената до мен, като ме подхваща за лакътя и ме поддържа изправена.

Успявам да кимна:

— Да. Съжалявам. От жегата е.

Горе на платформата съдиите си подават писмото един на друг.

— Имаш ли да кажеш още нещо? — обръща се един от тях към Роберто. — Когато беше малък, те учих да четеш и да пишеш. Бих познал почерка ти навсякъде.

Любимият ми е съкрушен.

— Казах ви истината.

— Бил ли си в Константинопол? — пита друг съдия със замръзнало от гняв лице.

Роберто кима:

— Знаете, че съм бил. Само преди два месеца бях част от търговската ни делегация там.

Тълпата изригва във викове и съдиите се споглеждат. Дори няма нужда да разговарят помежду си; вече знаят какво ще кажат.

— Не! — крещя аз.

— Ш-шт, дете — успокоява ме жената. — Не се вълнувай.

Сега Роберто гледа към мен. Очите ми не се отделят от неговите, неспособни да прекратят взаимния ни поглед над ширналата се между нас платформа. Толкова е близо и въпреки това — напълно недосегаем. По страните ми се стичат сълзи. Роберто поклаща глава и по движението на устните му разгадавам думите, които отправя към мен:

— Съжалявам.

Мъжът с наметалото отново пристъпва напред. Ударът на жезъла му изкънтява по пода на сцената.

— Съдиите взеха решение — обявява той. Из тълпата се разнася нисък шепот, но очите на мъжа са обърнати към балконите в дъното на площада. — Тишина!

Гласовете заглъхват и един от съдиите става с покашляне от мястото си. Забивам нокти в дланите си.

— Обявяваме затворника за виновен за извършването на чудовищно убийство — заявява съдията. — Ще бъде екзекутиран утре, един час след изгрев-слънце.

Жадната за кръв тълпа избухва във вой.

Обръщам се и започвам да си пробивам път сред хората. Едва дишам.

— Пуснете ме да изляза, пуснете ме да изляза!

Всички крещят, а аз не спирам да тичам, разблъсквайки хората настрани. Бонето полита от главата ми, но не се навеждам да го вдигна. В ушите ми кънти един глас, който се носи над главите на тълпата. Не мога да го сбъркам. Роберто.

— Лаура!

Но аз не спирам и не му отговарям. Спускам се по една тясна уличка встрани от площада, докато не се озовавам съвсем сама в някакъв двор. Всички са на процеса, чувам далечните им

неодобрителни крясъци. Спирам за момент и се облягам на една стена, за да си поема дъх. Слънцето сипе безмилостните си лъчи по главата ми, пред очите ми танцуват бели звезди. Надеждите, молитвите и убедеността, които ме подкрепяха, са се сринали като при някакъв евтин сценичен трик. Присъдата е произнесена. Не мога да сторя нищо. Сегретата — също. Нито дождът. Вината на Роберто е подписана от собствената му ръка. Ще го екзекутират утре, при изгрев-слънце. Последната дума има законът.

Успявам да продължа напред. Дори думите от писмото звучаха като излезли от неговата уста. Същите са като онези, с които се е обръщал към мен.

Зад гърба си долавям бързи стъпки. Когато се извивам назад, преди още очите ми да са успели да видят каквото и да било, на главата ми е надянат конопен чувал. Залитам и започвам да пищя. Задушавам се. Единственото, което виждам, са дребните квадратчета светлина, проникващи през зеблото на чувала. Чувам звука на тътрещите се по дърво стъпки, някой ме издърпва през една врата. Ритам, но напразно. Ръцете, които ме държат, са силни и единственото, което мога да направя, е да стоя изправена. Придвижваме се напред в тъмно и хладно място. Друг чифт ръце, мърморещ глас, който не мога да различа добре. После ме ритат през краката и задникът ми се приземява върху дървена седалка.

Завързват ръцете ми зад гърба, усещам въжета около китките си. Някакво тяло се навежда над мен с тежко пухтене.

— Кой сте вие? Какво искате? — питам.

Нищо, освен нисък кикот. Груби пръсти ме стисват за китките, стягат болезнено въжетата. Стъпките се отдалечават, отслабват, после се чува затръшване на врата.

Сама ли съм? Гърдите ми се повдигат и спускат, докато се опитвам да си поемам въздух през грубия плат. Паниката ми расте. Усещам, че се задушавам.

После някъде отляво се разнася тих звук. Шум от кожени подметки, плъзгащи се по дърво. В стаята има човек, приближава към мен.

Искам да изкрещя: *Кой си ти?* Но от гърлото ми излиза единствено задавено ридание.

Изведнъж усещам топлината на друго тяло от едната ми страна. Много, много близо. Паниката ме завладява напълно. Чакам да усетя хладен метал върху шията си.

— Здравей, Лаура. — Никакво острие, само глас. Но глас, който познавам твърде добре, въпреки завалянето на думите.

Един дух от миналото ми се е завърнал.

— Карина? — произнасям без дъх.

Качулката е смъкната от главата ми и аз се оглеждам наоколо. Непозната стая; би могла да се намира, в който и да е апартамент във Венеция. В един ъгъл са струпани празни стомни, камината е заредена с дърва, които чакат да бъдат запалени. Столът, на който седя, е разположен в центъра на стаята. Няма други мебели, освен нисък дървен бюфет.

Карина стои зад гърба ми, злостното ѝ присъствие изпълва стаята. Извъртам се назад в опит да я зърна, но въжетата се впиват в мен. Тя ритва задните крака на стола и аз политам към пода, но Карина хваща стола и го изправя. За свой срам викам от страх.

Старият ми противник се смее.

— Каква ревлива глупачка си — подхвърля. Ъгълът на пелерината ѝ се развява от едната ми страна, после виждам подгъва на полата ѝ и накрая Карина застава пред мен. Качулката на пелерината скрива лицето ѝ, но сред дълбоките ѝ гънки приглушено проблясва сребро.

— Покажи се — казвам ѝ по-смело, отколкото се чувствам.

— С удоволствие. — Тя отмята качулката назад. Пред очите ми стои човек, когото смятах за мъртъв. Карина, най-старата приятелка на сестра ми и жената, която ме предаде. Лицето ѝ е скрито зад сребриста маска, около която се сипят червените кичури на косата ѝ. Маската изглежда филигранна — достатъчно лека, за да бъде носена. Виещите се тънки жички сребро с нанизани по тях ситни скъпоценни камъчета проблясват. Колко ли дълго ме е следяла из града, наблюдавайки ме иззад своята маска?

— Беше в църквата, нали? — питам я.

Тя кимва.

— Такава прекрасна опечалена беше — подхвърля подигравателно. — Направо си струваше Николо да умре, за да те видя толкова бледа и съсипана.

Устните ми се извиват от отвращение.

— Какво би казал баща ти? — продължава да ме дразни Карина.
— Ако те види така? — Веднъж, когато ме бе видяла да говоря с един нищо и никакъв художник, ми беше задала същия въпрос. Това беше, преди да разбере, че е син на дожа, и преди да открия колко дълбоко във вените на Карина беше проникнало злото. Сега знам по-добре. Тя протяга облечената си в ръкавица ръка към мен и аз се дръпвам. Но Карина не ме удря. Вместо това нежно ме гали по бузата.

— Такава хубава кожа — прошепва.

— Мислех, че си мъртва — казвам.

Карина заобикаля стола ми, полата ѝ се плъзга по краката ми.

— Понякога ми се ще наистина да бях. — Гласът ѝ е безгрижен.
— Това щеше да устрои много хора. Не си ли съгласна? — Не смея да отговоря, но това е без значение — тя едва си поема дъх и продължава:
— След инцидента на лодката често молах Бог да направи така, че сърцето ми да спре. Болката... Не можеш да си представиш. Копнеех за смъртта! — Гласът ѝ става по-мрачен. — Но никой не ме чуваше.

Карина удря с длан по гърба на стола и аз подскачам стреснато. Мъчителката ми избухва в смях. Навежда се напред и ми прошепва:

— Успокой се, мъничка птичке.

Потръпвам, когато усещам дъха ѝ по шията си.

— Как оцеля?

Тя отново се изправя.

— Бог реши така.

Мисля си дали да не изкрещя, но като се има предвид, че всеки здрав и прав венецианец присъства на процеса, едва ли някой ще ме чуе. Свивам и отпускам ръце. Възлите не помръдват. Бях доведена тук от един мъж, а може би от двама. Вероятно чакат отвън.

— И с какво се занимаваш? — питам я.

Карина махва с ръка към един прозорец с гледка към залива.

— Гледам! Хората идват и си отиват. Няма да повярваш какви клюки се чуват под перваза на прозореца ми. Гледам отдалеч и се смея на гордостта на Венеция. На вашия дребнав копнеж за богатство и красота. На преследването на красиви годеници с надеждата, че ще ви донесат щастие. — Тя се втренчва в мен, наклонила глава на една страна. — Не ме съжалявай. В живота ми има нова цел — сега, след като лицето ми не става за нищо. Искаш ли да видиш?

Карина посяга нагоре и с едно-единствено движение червените къдрици шокиращо падат на пода. Светлината на свещите играе по лъскав, покрит с белези скалп. Кожата е опната и набраздена, подобно на плаж след отлив. Няколко кичура от предишната ѝ коса растат на къси, чупливи туфи.

— Харесва ли ти? — пита ме подигравателно тя. Налагам си да не отмествам поглед встрани дори когато ръцете ѝ посягат към маската, покриваща лицето ѝ. Когато внимателно я отстраняват, гърлото ми пресъхва.

Сега вече не издържам и навеждам очи надолу.

— Не искаш ли да видиш онова, което си сътворила?

Поемам дълбоко дъх и вдигам поглед. Челото на Карина изглежда така, сякаш е наполовина стопено, кожата в ъгъла на едното ѝ око виси. Устата ѝ е извита в неестествена гримаса, а едната ѝ буза е покрита с белези и спукани вени. Това лице, някога толкова красиво, сега е обезобразена версия на някогашната Карина.

— Това повече ли ти харесва? — пита ме.

Обзема ме жал. Нима би могло да бъде иначе? Карина е все още млада жена, затворена зад лице на труп. Едното ѝ око сълзи и тя вдига ленена кърпичка, за да изтрие подпухналия си зачервен клепач. Но когато си спомням за някои неща от миналото, състраданието ми бързо изчезва. Тази жена ме нападна с кама на лодката. Ако беше станало това, което тя искаше, онази вечер щях да съм мъртва. Роберто също.

— Ти се опита да ни убиеш — казвам ѝ. — Онова, което ти се е случило, е твое дело.

Очаквам да избухне, но вместо това тя нервно се засмива.

— Моят мил Роберто. Чувам, че утре той също ще плати за делата си.

Карина бърка в дълбокия джоб на полата си и изважда тънък остър кинжал. Ръцете ми неволно се напрягат. Тясното острие е идеално за проникване между ребра, дълбоко в плътта. Едно движение, едно завъртане и за секунди всяко сърце би престанало да бие. Дръжката е изработена от седеф, предпазителят и топката на края ѝ са златни. Проблясват на слабата светлина, докато Карина доближава оръжието си все по-близо и по-близо към гърлото ми. Задържам дъха си и чакам онова, което ще последва, без да се осмеля да помръдна.

Тя приближава острието на косъм от врата ми, с бавно, доставящо ѝ наслада движение.

— Утре ексекUTORЪТ ще отсече главата на Роберто и ще я забие на пика — осведомява ме. После изкривената усмивка изчезва от лицето ѝ и гласът ѝ става нисък и гневен. — Предполагам, че не си спомняш ексекUTIONЯТА на члена на Великия съвет Лучано Брачна, нали? Тогава ти още беше в манастира. Е, аз пък я помня. Държах ръката на майка си, когато старият глупак положи глава на дръвника, а устните му замърмориха безполезна молитва. Някои твърдяха, че не платил на ексекUTIONЕРА, за да свърши бързо. Други — че палачът бил пиан. Както и да е, бяха необходими половин дузина удари, преди смъртта да настъпи, а дръжката на брадвата се счупи след третото замахване. Беше почти смешно, когато хукнаха да търсят резервна, а жертвата през цялото време лежеше там и се гърчеше.

Усещам как жлъчката се надига в гърлото ми. Гърдите ми се вдигат и спускат, докато се мъча да потисна гаденето. Карина плесва доволно с ръце и се завърта, подобно на щастливо дете, което се върти с разперени ръце.

— О, добре! Великата Лаура била човек! Да не ти разстроих стомаха, сърчице мое?

— Що за животно си? — изплювам. Всяко намерение да действам внимателно се е изпарило. — Какво искаш?

Карина оставя кинжала в скута ми, дразнещо близко, но не достатъчно, че да мога да го хвана, после се навежда да вдигне маската и перуката си. Поставя червените къдрици върху главата си, дърпа ги, докато се закрепят стабилно на мястото си. Изглежда комично — като някаква вулгарна кукла на конци. После завързва маската пред лицето си и изправя рамене, сякаш връщайки си малкото достойнство, което ѝ е останало.

Накрая ми отговаря:

— Най-силното ми желание е да видя твоите и на Сегретата страдания.

Отново грабва ножа и застава зад мен. Сетивата ми сякаш пламтят, докато очаквам онова, което няма как да не последва. Дали ще бъде бързо, или ще ме остави да умра от загуба на кръв в тази самотна стая? Затварям очи и се опитвам да си представя лицето на Роберто, но дори то не ми носи никакво успокоение. Вместо това мисля за

Лизандър — брата, който съвсем скоро се върна при мен. Мисля за Емилия и се надявам двамата да бъдат щастливи заедно. Изпитвам дори отдавна забравена привързаност към глупавия си стар баща. *Беатриче, скоро ще съм с теб.*

Усещам студеното острие на върха на ухото си.

— Знаеш ли какво е да си обезобразен? — прошепва Карина.

Остро рязане и болка. После — натиск върху китките ми и изведнъж те се оказват свободни. Ръката ми веднага отскача встрани на главата ми, но не напипвам кръв. Ставам от стола. Карина стои до вратата. От ръката ѝ висят няколко кичура дълга вълниста коса.

— Можех да те убия, Лаура, или пък да направя така, че лицето ти да заприлича на моето. Може би един ден и това ще стане. Но засега искам да те видя как страдаш. Искам всяка сутрин, когато се събуждаш, да изпитваш същата болка като мен и никога да не знаеш кога ще настъпи краят ти, кога отново ще дойда за теб.

Тя връща кинжала в скрития джоб на полата си, извърта се и излиза от стаята. Същото правя и аз, след като успокоявам дишането си. Не бих се изненадала, ако Карина е решила да ми изиграе един последен номер. Но коридорът е празен и в дъното му блести дневната светлина. Излизам на пустата улица.

Прибирам се право у дома, пеша, спуснала качулката над главата си. Имам нужда от време да помисля. Когато пристигам вкъщи, татко е в кабинета си — чувам високи гласове зад обсипаната с метални гвоздеи врата. До слуха ми долитат откъслечни фрази, но и те са достатъчни, за да ми подскажат, че мъжете вътре се карат заради дожа. Това ли е фракцията, за която беше говорил? Членовете на Великия съвет, които планират да узурпират властта? Примъквам се по-близо и опирам ухо до облицованата с кожа врата.

— ... неговата мекушавост... — казва един глас.

Към него се присъединява друг — този на баща ми:

— ... имаме нужда от силен лидер, който да не е компрометиран от лични проблеми...

В кръговете, сред които се движи баща ми, няма място за лоялност.

Оглеждам се в огледалото в коридора. Ако леко променя прическата си, липсата на кичурите коса няма да се забелязва.

Гласовете се засилват.

— Но кой може да поеме властта? — пита някой. Разнасят се други гласове, настояват да бъдат чути. Единственото, което вече долавам, е чувството на нарастващ гняв, изпълващо кабинета. Отстъпвам назад. В това ли се е превърнала Венеция? Пълна с омраза, предателства и политика. Или може би винаги си е била такава, но превръзката едва сега е паднала от очите ми.

Не бива да е така, казвам си, припомняйки си предложението на Емилия. Бих могла да си тръгна. Може би, ако управляващата класа напусне, Венеция отново ще се превърне в по-добро място.

Тръгвам към стаята си, когато вратата се отваря и мъжете се изсипват в коридора. Спирам на стълбите и един от тях ми хвърля изненадан поглед. Сервилно кимам. Останалите са мрачни и напускат, без да ме удостоят с поглед. Баща ми се появява последен.

— Сега доволна ли си? — втрещва се той в мен. — Все още ли искаш да се омъжиш за онзи дявол?

После се връща обратно в кабинета си и затръшва вратата зад гърба си.

— Върнала си се. — Лизандър се появява на прага на стаята си. Приближава да ме хване за ръката и да ме поведе нагоре към стаята ми.

— Мисля, че си била на процеса. — Брат ми оглежда саркастично тоалета ми и за пръв път си давам сметка как изглеждам.

— Трябваше да отида.

— Значи знаеш за дожа?

Поклащам глава:

— Не можах да остана до края. Не можех да гледам как отвеждат Роберто.

Лицето на Лизандър е мрачно.

— Забрави този мъж — съветва ме той. — С живота му е свършено и това е единственото, което заслужава.

Всяка негова дума ме прерязва като нож.

— Откъде знаеш?

— След като си си тръгнала, дожът получил криза, Лаура. Двамата с херцогинята отишли на сцената, за да говорят със Съвета. Тя се опитала да го прикрие, като побързала да го отведе, но всички видели, че дожът не може да контролира тялото си. Било ужасно. — Лизандър се овладява. — Очевидно е, че нещо наистина не е наред. По

един или друг начин, дните на дожа са преброени. Във Венеция ще настъпи хаос.

Осъзнавам, че вече изобщо не ме е грижа.

Свалям обикновените дрехи и ги връщам обратно в раклата на Бианка. Прокарвам длан по грубия плат и за стотен път от посещението си в манастира насам си мисля за обикновеното момиче, което някога живееше там в уединение. По-добри ли бяха нещата тогава? Вярно, че дните ми бяха дълги и празни, но бавното догаряне на онова съществуване едва ли би могло да се сравнява с болката от настоящото. Не знаех нищо за любовта и радостите, които носи тя, но не познавах и разочарованията, свързани с нея.

Затварям раклата и отпускам чело върху капака. Замислям се дали да не кажа една молитва за Роберто, но тялото ми тежи от умора. Това ще бъдат само празни думи, изпратени към един бог, когото вече не познавам.

В двора се разнасят гласове. Още посетители? Спускам се към един прозорец и се надвесвам навън, забравила напълно, че съм само по ленено бельо. Вдигам ръка, за да засенча очите си от слънцето, и зървам карета и група от шестима войници в турски униформи, застанали до главната порта. Миг по-късно в стаята нахлува Фаустина.

— Онзи звяр е тук! — вика старата ми дойка. — Скрый бижутата!

След нея, също толкова нервна, влиза Бианка.

— Имаш посетител — уведомява ме тя. — Казах му, че баща ти и брат ти са в града, но той настоя. Чака те в библиотеката.

Защо е дошъл? Какво може да иска сега, след като последния път така безцеремонно ме изхвърли от покоите си?

— Не отивай! — казва Фаустина. — Човек не може да му вярва.

— Ще сляза след момент — казвам на Бианка. Грабвам първата рокля, която се изпречва пред погледа ми — лимоненожълтата. Ръцете ми се извиват назад, опитват се да стегнат връзките на корсета ми, пръстите ми се суят около дребните, облечени в сатен копчета.

— Какви ги вършиш? — възкликва Фаустина. — Хората ще приказват!

— В такъв случай може би ще трябва да се поупражняваш малко в мълчание — отвърщам ѝ.

Бързо разпервам поли и сресвам косата си назад от лицето, разпускаяки къдриците си. Няколко пъти си поемам дълбоко дъх, за да се овладее, после слизам по стълбите. Двойната врата на библиотеката е леко откrehната и през нея виждам как Халим оглежда книгите по полиците.

Когато влизам вътре, принцът спира очи върху мен. Захлопвам вратата пред физиономията на Фаустина.

— Какво правиш тук? — питам го. Нямам сили за любезни разговори.

— Съжалявам за дълбоките ти страдания — изрича той.

Няма да се срина точно сега. Не и пред него.

Халим посяга и ме хваща за ръката, поднася я към лицето си. Жестът му така ме изненадва, че не го спирам. Устните му докосват върховете на пръстите ми. Кожата ми настръхва.

— Никога не съм искал да ти причинявам каквито и да било неприятности.

Издърпвам ръката си от неговата, докато сълзите се събират в очите ми. Преди да успея да ги изтрия, Халим ми подава кърпичка. Поколебавам се, преди да я приема — този човек е подпечатал смъртната присъда на Роберто.

— Знам какво си мислиш — казва принцът. Лицето му е сгърчено от болка. — Но постъпих по единствения възможен начин.

— Роберто не би могъл да убие невинна жена. Просто *не би могъл*. Венеция е брутален град, но той е с най-добрата душа, която познавам.

Мога да говоря още. Бих могла да му разкажа за неспирните си сълзи всеки ден от престоя на годеника ми в Константинопол, за копнежа в очите му, когато се върна. Когато ги целунах, онези устни не ме лъжеха. Бях готова да се закълна в живота си.

Погледът на Халим е изпълнен с искрена жал. Той е защитил своята истина. Но кое всъщност е истината — неговата версия за нея или моята? Възможно ли е и двамата да сме прави? Бях свидетелка на силната му скръб заради смъртта на сестра му. И двамата се борим за онова, в което вярваме.

Не мога да откъсна поглед от неговия и сега забелязвам още нещо, което едва се осмелявам да призная. Усещам топлината, излъчваща се от тялото му, и разбирам, че откакто е избърсал сълзите ми, не сме се отделяли един от друг. Дръпвам се внезапно и непохватно и отивам да седна. Посочвам друг стол, на достатъчно голямо разстояние от мен.

— Моля, седни.

Халим поклаща глава и се оглежда отчаяно наоколо.

— Това място — този град — заслужаваш нещо по-добро.

— Тук е домът ми.

— В такъв случай се надявам отново да намериш щастието — по някакъв начин.

— Щастие?

Трябва да вижда жалното ми шокирано изражение.

— Прекалено си добра, за да останеш хваната в капана на скръбта.

Халим забързано се отправя към вратата. Тръгвам след него. Не искам да се разделяме по този начин. Различията помежду ни са големи, но двамата споделяме нещо по-голямо, което все още не искам да изгубя. На прага принцът се обръща и аз се блъсвам в него.

— О! — прошепвам.

Ръката му се плъзва зад кръста ми.

— Не бива... — започвам.

— Какво не бива? — пита Халим. Дъхът му ухае на канела.

Лицата ни са много близо, телата — също. Единственото, което виждам, са очите му.

— Не бива да скърбиш твърде много за сестра си.

Внезапно раздвижване — и вратата се отваря широко. На прага застава Емилия и се втренчва в нас с отворена уста.

— Съжалявам, аз...

Халим се отдръпва, но бавно — сякаш няма за какво да се извиняваме. Що се отнася до мен, усещам как страните ми пламват.

— Трябва да си вървя — казва принцът. Не поглежда към Емилия, търси с очи слугите си в коридора. После подминава снаха ми, без да се обръща назад. Връщам се в стаята и изругавам наум, когато усещам, че Емилия ме е последвала.

— Какво стана? — пита ме тя.

Поклащам глава.

— Имам нужда от почивка — произнасям тихо.

*От мъката е, мисля си, докато се отпускам върху един диван.
Това е всичко. Имам нужда от почивка.*

Сънят ме завладя въпреки огромното ми отчаяние, а сега вече е настъпило мрачно утро.

Насилвам се да стана и да премина през всички етапи от подготовката си за деня. Бианка пълни ваната ми; благодарна съм на облаците пара, които ме скриват от света.

Навън всичко е възродено от утринната роса. Емилия ме чака до портите; обещала ми е, че днес ще дойде с мен, за да ме подкрепи. Двете мълчаливо се поздравяваме и отиваме до канала, където викаме един гондолиер.

— Закарай ни до „Сан Марко“ — заръчва тихо Емилия.

Не мога да говоря. Ще видя как любимият ми умира. Как умира!

Гондолиерът сигурно е забелязал изражението върху лицето ми, защото не се опитва да ме въвлече в разговор. Вместо това тихичко си подсвирква меланхолична мелодия, която добре пасва на настроението ми. Мъглата се вдига от каналите и на сутрешната светлина къщите на Венеция изглеждат по-красиви от всякога. За разлика от друг път, улиците са чисти и по тях няма хора. Всички ще се съберат на площада.

Пръстите на Емилия се отпускат до моите върху кадифената възглавница. Изведнъж изпитвам необходимост да обясня вчерашната случка, която снаха ми беше прекъснала. Ако не мога да изчистя съвестта си пред Роберто, трябва да го сторя пред друг, преди любимият ми да си е отишъл.

Изкашлям се.

— Онова, което видя вчера... — започвам.

— Не е необходимо да ми казваш каквото и да било — прекъсва ме Емилия. — Разбирам, че не биваше да питам. Не е моя работа.

— Не е ничия работа, защото нищо не се случи — отвърщам. Чувам колко изтъняло и напрегнато звучи гласът ми и правя усилие да се успокоя. Мисли за Роберто. Винаги за Роберто. Но това е последното нещо, което би трябвало да си казвам в момента, защото

гърлото ми се свива и не знам как ще изрека следващите думи. — Никога не бих предала... — Не мога да довърша.

Емилия придърпва ръката ми в скута си.

— Не се тревожи. Не е нужно да ми обясняваш. Разбирам.

Раменете ми се тресат от потиснати ридания. Подсвиркването на гондолиера престава. Моля те, Господи, нека всичко да свърши днес!

Стигаме до канала, който тече успоредно на площада. Препълнен е с лодки. Когато слизаме, подкрепени от ръката на лодкаря, забелязваме, че към небето се издига стълб дим.

— Какво е това? — питам.

Гондолиерът поклаща глава и неодобрително цъка с език.

— Не сте ли чули? Умишлен палеж! Снощи някой е подпалил двореца. Казват, че било дело на бунтовници. Едно е сигурно, дожът губи позициите си. Видяхте ли вчера изпълнението му на сцената? Риташе и се мятеше като някой инвалид. — Гондолиерът кима към гъстите черни облаци, носещи се над града. — Вече никой няма доверие в него. — После се връща в гондолата си и я оттласква от брега; носът на лодката му вече пори водата.

Двете с Емилия се споглеждаме.

— Какво става с този град? — мърмори тя. — Лизандър винаги е говорил такива хубави неща за дома си. А сега... — Няма нужда да казва нищо повече; сигурна съм, че и двете си мислим за едно и също нещо.

Тръгваме към площада. Когато приближаваме, виждаме как младежите се катерят по статуи или стоят в редици по високите каменни стени, протягайки врат да видят по-добре сцената. Между зрителите се движат търговци, предлагащи лакомства от таблите си.

— Представете си! — възкликва една жена, която върви до мен. — Да го екзекутират пред цяла Венеция. — Поднася ленена кърпичка към устата си. Емилия ме поглежда и поклаща глава — безмълвно предупреждение да не обръщам внимание.

Когато приближаваме до ешафода, блъскани от другите, забелязвам, че дървените дъски са постлани със слама, която да попива кръвта. Празният ми стомах се преобръща. Там, горе, ще приключи животът на Роберто. Сърцето, което обичах, ще престане да бие. Облягам се на една колона. Имам чувството, че ще припадна. Боря се да се овладеея.

Чувала съм разкази за предишни екзекуции в нашия град. За мъжа, затворен в желязна клетка и оцеляващ единствено на хляб и вино, докато не бил свален долу, за да бъде обесен. За някакъв престъпник, чието тяло било съблечено, вързано зад една каруца и влачено по улиците. За един човек, насечен на четири части, чиято глава била забита на пика, за да я видят всички.

Палачът гигант вече е сложил грубите си качулка и наметало. Седи на едно столче, стиска точило между краката си и остри брадвата си. Представление, целящо да подготви и поддържа настроението на тълпата. Брадвата проблясва. Днес Карина ще бъде разочарована. Не се виждат никакви тъпи остриета.

Емилия ме повежда през събиращата се тълпа към предната част на ешафода. Днес не ме е грижа, че мястото на една благородничка не е сред просташката тълпа. Сега, когато не използвам прикритието на слугинските дрехи, хората разпознават в мен годеницата на Роберто и отстъпват встрани, свеждайки очи надолу в знак на уважение. Предстои да бъде въздадена справедливост; вече няма нужда да ме мразят. В предната част на ешафода се нареждат войници с наметала и кожени щитове. Екзекуциите могат да бъдат доста оживени и задачата на тези мъже е да възпират прииждащите тълпи да не се качат върху ешафода и да нападнат затворника. Задачата им също така е да спрат осъдения, ако реши да избяга от съдбата си. Такива горчиви мисли кръжат в главата ми. Не помня откога не съм яла — вие ми се свят. Но трябва да съм силна. Няма да го подведа.

Застаналият от едната страна на платформата млад барабанчик започва да удря с палки по барабана. Палачът заема мястото си до дръвника, напред излиза официалното лице, водещо екзекуциите.

— Доведете затворника! — вика той. Чувам как Емилия притаява дъх.

Ритъмът на барабана се забавя. Затварям очи за миг, но после отново ги отварям и виждам, че момчето гледа несигурно към водещия. Последният кратко му кимва и думкането продължава, докато по-възрастният мъж слиза бързо от ешафода. Тълпата започва да шуми.

— Какво става? — шепнешком ме пита Емилия. Поклащам глава; нямам представа.

След няколко агонизиращо бавни секунди, водещият се връща обратно на сцената със зачервено лице. Отива да каже нещо на началника на войниците. За пръв път забелязвам, че на нисък стол встрани от ешафода седи дожът, загърнат в черни роби. Херцогиня Бесина отсъства, вероятно не е в състояние да понесе агонията да наблюдава как синът ѝ умира. От двете страни на дожа стоят стражи. С тези кръжачи над главата му лешояди има нужда от защитата им повече от всякога. Изглежда блед и стар. Сега хората се бутат напред. Редицата униформени вдигат щитовете си, отблъскват тълпата и поглеждат към командира си за инструкции. Дори палачът нетърпеливо прехвърля брадвата от едната си ръка в другата.

Нещо става. Започвам да си пробивам път сред тълпата, за да приближа още повече към ешафода. Емилия ме стиска за ръката.

— Хей, ти, отстъпи назад! — заповядва ми един войник и ме изтласква. Очите на дожа срещат моите и се разширяват, когато ме разпознават. Той става, подпирайки се тежко на страничната облегалка на стола си.

— Доведете я при мен! — заповядва. Сега мърморенето и шепотът около мен прерастват в ясно различими гласове.

— Това е момичето на убиеца — казва една жена.

— Спазвайте някакво приличие! — чувам гласа на Емилия.

Страните ми пламтят от унижение. Един войник ми помага да се кача на платформата, като ме хваща за ръката и ме дръпва нагоре. Китките ми са все още подпухнали от въжетата на Карина, но аз опирам стъпала в ръба на платформата и се оттласквам нагоре.

— Благодаря — казвам. Поглеждам към Емилия, която ме наблюдава с широко отворени очи. Приглаждам полите си и тръгвам към дожа. Въпреки разкошното наметало и островърхата шапка, той изглежда по-крехък от когато и да било, и аз разбирам, че припадъците са изцедили силите му.

— Ела — казва ми той в мига, в който се приближавам до него. — Трябва да отидем в затвора. Чух... Ела, да вървим. — Стиска ме за ръката и ме повлича след себе си. Когато напускаме платформата, тълпата започва да дюдюка и да крещи подигравателно. Лишени са от сутрешното им забавление — засега. Надявам се, че Емилия ще е в безопасност.

— Какво става? — питам, докато вървим забързано по коридорите на двореца. Най-накрая изкачваме дървените стъпала към скрития вход на Пиомби. Пръстените на дожа се врязват в кожата ми. Издърпвам ръка и той се обръща да ме погледне. Лицето му е изкривено от мъка.

— Не знам какво ще заварим — признава. — Но звучи зле.

Нападат ме ужасни мисли. Да не би Роберто да е сложил край на живота си, защото е решил, че самоубийството е по-достоеен край от езекутирането му като престъпник? Следвам дожа по тесния коридор към килията, където за последен път бях видяла годеника си, свлечен на пода като куп дрипи. До отворената врата стърчат група мъже с мрачни лица. Ризите им са мокри от пот. Тук жегата е все така ужасна, дори по това време на деня.

Заставаме пред килията и виждаме как четирима войници вдигат едно покрито тяло от изцапания под. Дожът изплаква мъчително и посяга да се облегне на мен. Обвивам ръка около крехките му рамене, макар в собственото ми тяло да не е останала никаква сила. Сърцето ми примира в гърдите ми.

— Не може да бъде — прошепвам.

Дожът със залитане пристъпва напред и дръпва чаршафа от тялото. Сиво лице. Невиждащи очи. Кървави следи. Гъсти вежди и кожа, покрита с брадавици.

Пазачът, който ме беше довел да видя Роберто.

— Къде е синът ми? — пита дожът. Поглеждам към празната килия, после към бащата на Роберто.

— Избягал е! — възкликвам. По лицето на дожа преминава искрица радост; после той бързо я скрива от мъжете, които ни наблюдават. Ръцете му треперят, докато посягат отново да покрият лицето на мъртвия.

— Кажете на палача, че може да си върви у дома — казва дожът. — Днес няма да има повече смърт.

— Какво се е случило? — обръщам се към войниците. Те се споглеждат колебливо, лицата им са зачервени.

— Кажете ни! — заповядва дожът. Зървам сянката на предишния владетел — могъщ, самоуверен, безпощаден.

— Не съм сигурен. Не бях тук, когато... — започва един от пазачите.

— Доведете ни тогава някой, който е бил! — Лицето на дожа пламти от гняв. Пазачът поглежда назад и прави знак на един човек в сенките. Напред излиза друг пазач. Челото му е сериозно насинено. Мъжът стои, забил поглед в краката си.

— Кажи на дожа какво е станало — нарежда първият пазач. Изглежда облекчен, че сега вниманието се е прехвърлило върху някого друго.

— Затворникът избяга — промърморва мъжът.

— Как? — питам. Макар да ми се струва, че вече знам. Вотът на Сегретата, независимо от най-големите ми страхове, трябва да е бил в полза на Роберто. Но биха ли убили човек моите съмишленички?

Мъжът свива рамене. По стълбите зад него се спускат още пазачи, крещат си името на Роберто един на друг, отварят шумно врати и ритат кофи по пътя си. Пазачът, когото разпитваме, нервно облизва устни.

Лицето на дожа става още по-мрачно.

— Ако не ни кажеш всичко, което знаеш, самият ти ще се озовеш в килията.

Жегата пари по кожата ми. Изнасят трупа по тесните стълби. Носачите пъшкат от усилието. Един от тях се спъва и тялото се изплъзва от ръцете им, стъпалата на починалия се удрят в една стена. Мъжете бързо го вдигат обратно и продължават да се спускат надолу по стълбите. Когато се отдалечават на достатъчно разстояние, пазачът отново започва да говори:

— Бях на пост, когато посред нощ в затвора нахлу въоръжена банда. Нямам представа как са влезли. Този дворец е пълен с толкова много тайни коридори... Убиха пазача и обезоръжиха останалите. — Сега думите му се сипят забързано, сякаш няма търпение да се отърве от тях. — После освободиха Роберто, а нас ни заключиха. Бяхме пуснати едва тази сутрин, когато застъпи новата смяна. Нямахме време да кажем на никого! — Гласът му е умолителен.

Дожът поклаща глава.

— Махнете се от погледа ми!

Краката на двамата мъже затрополяват по дървените стълби и най-накрая се възцарява тишина. Бащата на Роберто ме поглежда.

— Това е лошо — казва той. — Законът трябва да се изпълнява. Особено при сегашното положение. Балансът на силите във Венеция

е... опасно нестабилен. — Но той не може да прикрие блясъка в очите си. Никой от двамата ни не го изрича на глас, но знам, че си мислим за едно и също нещо.

Роберто е свободен. Ще живее още един ден.

Дожът ме кани да се освежим в частните му покои. Зад стените долитат гневните викове на тълпата. Един слуга бързо отива да затвори прозореца.

В отдалечения край на стаята се вижда мраморна маса, отрупана с плодове и кани с вода и вино. По облицованите с дървени плоскости стени висят картини. В средата на стаята, под един полилей, е поставен тапициран с копринен сатен диван. Дожът ми прави знак да седна. Кима любезно на един слуга, който се спуска към масата, пълни една чиния и ни я поднася.

Посягам да си взема парче пъпеш, но когато го вдигам към устните си, усещам гадене. Внимателно връщам плода обратно в чинията.

— Трябва да ядеш — казва ми дожът с мила усмивка. Загубил е единия си син, а другият е изчезнал из улиците на Венеция и въпреки това е загрижен за моето състояние. Този човек е нещо повече от олицетворение на властта.

Когато отново правя опит да хапна, дожът прочиства гърло.

— Важно е да узнаеш истината — казва той, като потърква с ръка челото си. — Нямам нищо общо с изчезването на Роберто.

Сигурна съм, че не може да прочете собствените ми тъмни подозрения относно намесата на Сегретата.

— Но къде може да е отишъл?

Откъм вратата се разнася шум и един слуга застава на прага.

— Имате посетител — обявява той някак неловко. — Принц Халим настоява да го приеме.

— В такъв случай го пусни — кима дожът. Забелязвам лекото потрепване на ръката му, докато оправя дрехата си.

Миг по-късно в стаята влиза Халим. Очите му святкат. Дворцовата стража го придружава и се разполага из стаята. Хората на принца също го следват. Ножниците им са празни, тъй като е трябвало

да предадат оръжията си. Когато Халим ме вижда, стъпките му леко се разколебават, но после вниманието му се насочва към дожа.

— Справедливостта е изчезнала от Венеция — заявява той.

Дожът му посочва масата:

— Почерпете се.

Халим присвива очи.

— Беше ми обещано, че днес убиецът на сестра ми ще срещне смъртта. — Принцът дори не поглежда към мен. — Досега Роберто трябваше да се е разделил с главата си. Вместо това дочувам слухове за бягство. Изглежда... удобно.

Дожът поклаща глава.

— Елате. Седнете. Никой от нас няма нищо общо с изчезването на Роберто. Аз съм също толкова изненадан, колкото и вие.

Халим започва да обикаля бавно из стаята, Фарук също се е промъкнал вътре и наблюдава дожа с презрителна усмивка.

— Очаквате да повярваме, че най-влиятелният човек във Венеция няма представа къде е избягал затворникът му? — пита той. — Неговият син?

Халим посяга към ботуша си и измъква оттам един нож. Стражите по ъглите застават нащрек, но принцът взема праскова от таблата и започва да я реже на парчета. Сокът капе по килимите на дожа.

— Би трябвало да знаете — казва той, насочил цялото си внимание към плода, — че покрай брега са разположени петдесет от най-добрите ми кораби. — Усмивва се студено на дожа, който го слуша с изопнато лице. Халим внимателно изрича следващите си думи, сякаш поставя шахматни фигури по дъска: — Ако Роберто не бъде открит и не ми бъде предаден в рамките на десет дни, ще смятам Венеция за враг. — Гласът му става смъртоносно студен. — Ще срина този град със земята.

Възклицанието ми отеква силно в стаята и Халим се обръща към мен. Поклаща почти незабележимо глава, сякаш да ми каже: *Отмъщението ми не е насочено към теб*. После хвърля остатъците от прасковата обратно върху таблата и излиза от стаята, последван от хората си.

Когато поглеждам към дожа, го виждам как се свлича обратно на мястото си и отпуска глава в ръцете си. Гласът му прозвучава

приглушено:

— Свикайте извънредния съвет.

Слугите се втурват да изпълнят заповедта му и двамата оставаме сами за няколко минути.

— Какво може да се направи? — питам.

Дожът вдига поглед към мен — съкрушен стар човек.

— Канех се да ти задам същия въпрос.

Слугите се пръсват из града и в рамките на следващия час членовете на Великия съвет се събират в двореца. Не знам какво би трябвало да направя, нито къде би трябвало да бъда, затова оставам там, където съм. Когато възрастните мъже, в това число и баща ми, изпълват стаята, забелязвам, че се разделят на две групи.

— Нейното място не е тук — посочва към мен един от съветниците.

— Нека да остане — отвръща дожът. — Няма нищо, което вече да не знае, а познава Роберто по-добре от всеки друг.

Не съм сигурна, че дожът е прав. През последните няколко дни започнах да се чудя дали изобщо познавам годеника си. Толкова много хора са убедени във вината му: писмото, което представи Халим, тайнственото му бягство... Сякаш наблюдавам действията на непознат. Но съм доволна, че имам привилегията да присъствам на тази среща. Ако не друго, то поне ще мога да докладвам на Сегретата, когато настъпи подходящият момент.

Дожът бързо разказва за заплахите от Халим. Когато свършва, думата взема един от съветниците:

— Трябва веднага да намерим сина ти. Стражите трябва да претърсят града.

— А ако не успеем да го открием? — пита дожът.

— Тогава ще трябва да се приготвим за война.

— Не — отвръща дожът. — Въпросът е принципен — не желая да влизам във война заради гнева на някакъв принц, който не е получил онова, което иска. Венеция заслужава нещо по-добро от това!

— По дяволите с твоите принципи! — възразява съветникът. — Нямаме време за тях. Нещата вече са извън контрол. Настоявам да предприемем практически мерки, а не да седим и да се надяваме, че Роберто ще се появи отнякъде.

Дожът му отвръща с усмивка, която би могла да среже стъкло.

— Нито ти, нито някой друг е в състояние да настоява за каквото и да било. Все още аз съм начело на този град.

Съветникът се изчервява. Хвърля поглед към останалите мъже и те се извърщат с лице към застаналия точно до прага човек. Не бях го забелязала преди — адмирала, Мечока.

— Масимо — казва дожът. — Какво успя да чуеш от разговора ни? Тъкмо дискутирахме...

— Знам какво сте дискутирали — отвърща Масимо. Когато пристъпва напред, сякаш изпълва цялата стая. Широките му рамене и мазолестите ръце говорят за множество водени и спечелени войни. Това е мъж, който не обича да губи. — Трябва да се подготвим за предстоящата битка.

— Такава няма да има — възразява дожът.

— Във времена като тези — отвърща адмиралът — имаме нужда от силни мъже, които да ни водят. Прозорливи мъже. — Останалото остава недоизказано, но смисълът е очевиден.

Дожът поклаща глава и оглежда съветниците един по един. Настъпва ефектът на доминото — в отговор всеки последователно свежда очи надолу, към пода.

— Войници! — вика дожът. — Изведете Масимо от двореца!

Мълчание трови въздуха. Нито един войник не помръдва да изпълни заповедта на дожа. Стражите гледат единствено към адмирала.

— Виждаш ли? — вдига вежди Масимо. — Картите вече са изиграни.

— Единственото, което виждам, е предателство — отвърща дожът.

— Нищо подобно. Всеки в тази стая е верен син на Венеция. Съветът и аз стигнахме до споразумение. Единственото, от което имаме нужда сега, е да разбереш нашата гледна точка. Ще поема контрола по мирен начин, докато заплахата за сигурността на Венеция отmine. Ти си болен и съкрушен от мъка поради случилото се. Позволи ни да ти помогнем. — Той протяга длан, подканяйки дожа да я поеме и стисне. — Така ще запазим достойнството на всички.

— А ако откажа? — пита дожът, пренебрегвайки подадената му ръка.

Масимо разперва длани, за да подчертае очевидността на следващите си думи.

— Тогава най-голямата заплаха за Венеция си ти.

Дожът отново поглежда от човек към човек в последен отчаян зов за подкрепа. Никой не казва нищо. Радвам се, че херцогиня Бесина не присъства, за да стане свидетелка на унижението на съпруга си.

— Така да бъде — казва с разтреперан глас дожът. — Но само заради доброто на Венеция. — Отдръпва се от някогашните си най-близки съветници. — Лаура, придружи ме.

Бащата на Роберто се отпуска тежко на ръката ми и двамата прекосяваме стаята.

— Довиждане, старче — прошепва зад гърба му един съветник. Неколцина се присъединяват към него с тих смях.

Повече не мога да мълча.

— Кой би го допуснал? — възкликвам, когато спираме за миг на прага. — Змии в сърцето на Венеция.

Тълпата се е пръснала от площада и няколкостотин войници са разположени в краищата му. Градът сякаш е завладян от някакъв чуждоземен враг. Вглеждам се в лицата на всички, покрай които минавам, наполовина очаквайки да зърна Роберто. Но той, разбира се, не може да рискува да се появи. Крие се и аз знам кой може да ми даде информация по този въпрос.

Пресичам моста „Риалто“ и отивам до дома на Алегреза. Последния път, в който бях тук, водачката ни дори отказа да ме погледне, но все трябва да е запазила поне малко от привързаността си към мен. В края на краищата, кой друг, ако не Сегретата, е планирал и осъществил бягството на годеника ми от затвора?

Силно почуквам с чукчето във формата на змия и чакам старата намръщена слугиня да ме пусне да вляза. Тя не се изненадва, че ме вижда, и отваря вратата широко, после отстъпва назад в коридора.

— Обичаш да се появяваш без предизвестие, а?

Алегреза стои в очертанията на отворен прозорец.

Посивялата ѝ коса виси над малката книга в ръцете ѝ. Една позлатена буква меко проблясва.

— Върна се — казва тя, без да се оглежда наоколо. Бавно затваря книгата и се намества в стола си. Подава ми ръка.

Поемам я.

— Дойдох да ви благодаря — казвам.

— За какво? — Алегреза издърпва ръката си от моята.

Внимателно оглеждам лицето ѝ, търся някакъв намек за преструвка. Но тя изглежда истински объркана.

— Роберто е свободен... — казвам.

Алегреза става. Сега лицата ни се изравняват. По-възрастната жена свива рамене.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, Лаура, но Сегретата няма нищо общо с неговото бягство. Годеникът ти е умно момче. — Приближава до една опряна до стената маса и посяга към сребърната

кана върху нея. Сипва чай в две гравирани чаши. Подава ми едната. — Сигурно дождът има нещо общо с това.

— Не мисля — отвърщам. — Изглеждаше толкова изненадан, колкото и аз, а сега си плаща цената.

— Какво имаш предвид?

Разказвам ѝ за разигралата се пред очите ми сцена в покоите на дожа. Известно време Алегреза мълчи, отпива от чая си, докато разсъждава върху думите ми.

— Масимо винаги е бил амбициозен — отбелязва накрая, — но дождът е глупак. Сега не е време да фаворизира този или онзи.

— Казах ти, той няма нищо общо с бягството.

— Може би е така — кимва тя. — По-добре си върви, Лаура. И внимавай.

С облекчение установявам, че гласът ѝ е омекнал. Все още не ми е простено заради посещението в манастира, но съм започнала да компенсирам грешката си. Покланям се и се обръщам да си вървя, когато чувам виковете на слугинята:

— Махайте се оттук! Махайте се оттук! Какво си мислите, че правите? Как смеете?

Алегреза рязко ми кимва и ми сочи към отсрещната врата. Шмугвам се зад една муселинена завеса, когато някакъв мъжки глас заповядва:

— Отмести се, дърта вещице.

Надниквам иззад завесата. Алегреза изправя рамене, когато в стаята нахлува група стражи и я заобикаля.

— С какво мога да ви помогна, господа? — пита тя. Любезният ѝ тон е в състояние да смрази дори Лидо.

Мъжете се споглеждат колебливо; после един от тях пристъпва напред и сграбчва Алегреза за ръката. Слугинята шокирано изкрещява и бързо напъхва крайчеца на престилката си в устата си.

Алегреза спокойно поглежда надолу към ръката на мъжа.

— Махни си лапите от мен — процежда тя.

Обзет от неудобство, той бавно я пуска.

— Трябва да дойдете с нас по заповед на Великия съвет — обяснява.

Алегреза се усмихва и кимва.

— И с какво съм навредила на някого?

— Арестувана сте заради убийството на войник.

Убийство? И те ли са свързали Сегретата с проникването в затвора?

— Не знам за какво говорите — казва Алегреза.

— Името му е Силвио.

Алегреза смръщва чело.

Силвио е мъртъв? Значи изобщо не става дума за пазача в затвора, а за съпруга на Тереза, когото бяхме унижили. Няма никаква логика.

— Страхувам се, че все още нищо не разбирам — казва Алегреза. — Какво общо бих могла да имам с някакъв прост войник?

— Това е една от вашите *тайни*, нали така? — пита стражът. Саркастичният начин, по който произнася думата, кара кръвта да се отдръпне както от лицето на Алегреза, така и от моето.

Знаят за Сегретата. Слухове винаги е имало, разбира се. Но те знаят за Алегреза. Знаят кои сме.

— Претърсете къщата — заповядва войникът.

Измъквам се навън, преди някой от стражите да е имал възможност да ме забележи. Тичам надолу по мраморните стъпала и завивам в първата изпречила се пред очите ми алея. Изчаквам известно време с лудо биещо сърце, после бързо се отдалечавам от къщата. Знам точно къде отивам.

Домът на Грация се намира на една малка уличка точно до Кале деи Фабри. Но когато почуквам на вратата, ми казват, че отсъства.

— Не знам къде е — информира ме младата прислужничка. — Можете да оставите съобщение, ако искате.

Не успявам да сдържа отчаяната въздишка, която се откъсва от гърдите ми.

— Кажете й, че Лаура дела Скала трябва да говори с нея.

Ще ми се да подчертая, че е спешно, но здравият разум надделява. Със самото си идване тук съм изложила на риск Сегретата. Достатъчно е Грация да разбере, че съм я търсила в жилището й. Ще се свърже с мен.

Междувременно не ми остава нищо друго, освен да чакам. Отдалечавам се към брега. Не мога да разсъждавам разумно, толкова много неща са се случили. Роберто е в неизвестност, властта на дожа на практика е узурпирана, Алегреза е арестувана и... Зървам три

турски кораба да се отдалечават от града, отправили се към хоризонта.
Ако Халим казваше истината, някъде там чака цял флот.

Беше обещал да се върне след десет дни.

Отпускам се върху някакви мръсни стъпала и впивам поглед в пристанището. Не ме е грижа дали ще си изцапам полата.

Морето няма да остане спокойно дълго време.

Прекарвам следващите няколко дни у дома. Не спирам да очаквам съобщение от Роберто, някакъв намек, че е жив. Помолих Бела Дона да разпита познатите си и да ми съобщи дали някой е виждал нещо подозрително. Надеждата, че ще получа новини, ми дава сили да живея, но засега още нищо не съм научила. Как копнея да видя лицето му или просто да чуя гласа му.

Заради действията срещу дожа, вечерният час все още не е отменен, Фаустина се суети и ме кара да се храня насила, пълни ми ваната и вади дрехите ми. Дори тя няма подръка някоя простичка мъдрост, с която да предложи надежда в тези странни времена. Баща ми е тясно свързан с новия революционен съвет и ни информира, че дожът се е оттеглил в палата си. Отнасям се към него с хладното презрение, което заслужава, и от това нравът му само става по-лош. Масимо настоятелно твърди, че военният закон е само временна мярка, но от бурната история на този град знам, че веднъж щом се хванат юздите на властта, е почти невъзможно да бъдат върнати обратно.

Брат ми се опитва да развлича Емилия, което е трудна задача. В момента Венеция не е място за влюбени двойки; след несъстоялата се екзекуция по улиците има сблъсъци и революционно настроение. Хората смятат, че справедливостта им е била отнета, и са разгневени. Бианка ни осведомява, че пазачите, които са допуснали Роберто да избяга, по-късно са били завлечени на ешафода и пребити почти до смърт.

Тази сутрин Фаустина пристигна в стаята ми, за да ми направи прическата, и в момента увива русите ми кичури в сложни плитки. Посягам през рамо да взема сребърния гребен от ръката ѝ и после придърпвам дланта ѝ към бузата си.

— Благодаря ти, че се грижиш за мен — казвам ѝ.

Старата ми дойка поклаща глава и взема гребена обратно.

— Престани да бъдеш толкова сантиментална — гълчи ме тя, концентрирайки се върху един заплетен кичур коса. Отказва да

погледне към отражението ми в огледалото и знам, че се опитва да съдържи сълзите си. През последните няколко дни това се случва доста често и на двете ни. На мен — заради Роберто и всичко, което се случи. На Фаустина — защото не може да понася да ме вижда отчаяна.

— Изглежда ми съмнително — чува се звънкият глас на Емилия откъм стълбите.

— Ще ми се да можех да се съглася с теб — отвърща Лизандър. — Винаги съм се чудел за какво толкова намират да клюкарстват жените в продължение на часове.

Двамата подминават вратата ми и аз забелязвам, че брат ми се опитва да потисне усмивката си и да си придаде по-сериозна физиономия. В ръката си стиска някакъв памфлет.

— Извинявай, Лаура. Мислех, че си излязла.

— Няма защо да се извиняваш — казвам възможно най-ведро. — Животът не може да спре само заради моите проблеми. Какво държиш?

Емилия ми се усмихва.

— Раздавах я на една сергия — обяснява. — Очевидно във Венеция съществува тайно женско общество, което ръководи целия град задкулисно.

— Тайно общество! — възкликва Фаустина и избухва в сърдечен смях. — Защото жените нямат какво друго да вършат с всичкото това пране, готвене, домакинстване, шиене...

— Твърди се, че става дума за благороднички — подхвърля Емилия. — Но въпреки това ми се струва абсурдно.

Успявам да запазя гласа си спокоен:

— Може ли да погледна?

Лизандър ми подава памфлета и аз поемам глупавия отпечатък, изобразяващ група жени с наметала на вещици. Лицата им са изкривени в грозни усмивки. Рисунката е груба и наивна, очевидно е нахвърляна набързо. Текстът разказва за сборище на вещици, които били твърдо решени да подкопаят морала на нашия град. В него се твърди, че Силвио е намерен мъртъв в леглото с прерязано гърло. Призовава се божията помощ при залавянето на жените с черни сърца. Изправям се и табуретката ми пада назад.

— Добре ли си? — пита Лизандър, като внимателно се вглежда в лицето ми.

Памфлетът носи отпечатъка на Адмиралтейството — дело е на Масимо.

— Напълно — отвърщам, връщайки му листа. — Колко нелепо.

— Градът си има достатъчно проблеми и без тайни общества, които да въздават своя собствена справедливост. — Брат ми размахва памфлета във въздуха. — Убили са невинен човек! — Погледът му се спира най-долу. — *Справедливостта прекалено дълго е извърщала очи от тази клика жени. Настъпил е моментът да се предприемат силови мерки!* — Лизандър кимва. — Мнозина читатели ще се съгласят.

— Откъде знаеш? — питам го. Брат ми ме поглежда изненадано.

— Лаура, скъпа. Нима е необходимо да питаш? Тези жени се подиграват с Венеция. Знаеш ли от кого са водени? От Алегреса, братовчедката на херцогинята. Не разбираш ли? Тя посрамва дожа. Това не би трябвало да се случва. Каквото и да си мислиш за тактиката на Масимо, това трябва да престане.

Започвам да кръстосвам из стаята.

— Но как?

Лизандър се втрещва в написаното.

— Съветват ни да не даваме подслон на никоя от тези жени, нито да общуваме с тях. Очевидно Алегреса е подведена под съдебна отговорност и е разпитвана в Пиомби.

Ахвам:

— Но Пиомби е място за мъже!

— Масимо я използва, за да даде пример. И с право.

— Видях Роберто по време на престоя му там — напомням му. — Не мога да понеса мисълта, че някой друг ще страда по същия начин.

Лизандър вдига вежди.

— Може би тя си го заслужава, малка сестричке.

— Е, аз пък се надявам, че няма да страда — намесва се Емилия, като намества шала около раменете си. — Мисля, че трябва да има нещо повече от онова, което се казва в памфлета. Жените не ходят да създават неприятности и да убиват хора ей така, без никаква причина.

— Права си — кимам. — Сигурна съм, че е имало причина за случилото се. Ако изобщо е вярно.

— Не ме е грижа за мотивите им — възразява Лизандър. — Законът си е закон. Никой не бива да отнема човешки живот. Ако тези жени са избрали този начин, за да се чуе гласът им във Венеция, тогава трябва да бъдат накарани да замлъкнат!

Повече не мога да го слушам.

— Би ли се съгласил да накарат мен да замълча? — питам. — Или Емилия? Да не би да твърдиш, че не заслужаваме право на глас, понеже носим рокли? Срамота, братко. Имах по-добро мнение за теб.

Емилия опира длан на гърдите на Лизандър.

— Наистина, скъпи, трябва да оставим Лаура на спокойствие.

Но сега кръвта на брат ми също кипва. Той се отърсва от ръката ѝ и посочва към мен.

— Не изкривявай думите ми — настоява.

— Няма нужда да го правя — отвърщам. — Вече звучиш точно като баща ни.

Знам, че е удар под кръста, но Лизандър наистина страшно ме ядосва.

Той хваща Емилия за ръката и я повлича към вратата.

— Лизандър! — опитва се да протестира тя, но брат ми не я слуша.

Фаустина наблюдава сцената с отворена уста.

— Мъже! — измърморва тя.

Зад затворената врата на стаята на брат ми закънтят високи гласове. Бързо слизам по стълбите, отдалечавам се от гневните звуци. На долната площадка спирам. Случайно или нарочно съм се озовала под портрета, който ми беше нарисувал Роберто.

В деня, в който го беше донесъл, още преди да бях разбрала истинската му самоличност, творбата му ме беше удивила. Беше уловил всеки детайл от лицето ми и всяко движение на четката беше свидетелство за проникателността му. Познаваше ме изключително добре — дори тогава.

Но аз вече не познавам онази девойка. Блясъкът в очите ѝ, обещанието, което сякаш витае около нея — и двете са изчезнали. Всичко, което е останало от момичето, което някога бях, е този портрет. В миналото годеникът ми ме беше излъгал, като ми се беше представил за художника Джакомо. Може би ме беше излъгал и като Роберто.

Не мога да живея така. Алегреза е подложена на мъчения, а Сегретата е в по-голяма опасност, отколкото някога съм допускала. Междувременно всички седим по домовете си, гледаме вяло през прозореца или ровим с вилица из храната си. *Как бихме могли да се наречем общност, мисля си. След като никоя от нас не прави нищо, за да помогне на водачката ни?*

И сякаш на шега взимам решение. Викам на едно момче от прислугата да ми донесе шала. Измъквам се навън и наемам гондола, преди някой друг от домакинството да ме е видял. Скоро се нося по каналите на града и стигам до един малък пазар, където в сянката на миниатюрно дърво винаги седи една просякиня.

Пускам монета в шапката ѝ. Малцина знаят, че тази беззъба нещастница с гърбица и слепи очи е доверена свързка на Сегретата. Научила съм се никога да не подценявам, когото и да било.

Коленича до просякинята. За страничните наблюдатели съм една заможна дама с добро сърце. Нямаат представа, че Маргарита не се нуждае от ничие съжаление.

— Бог да те благослови — изрича тя.

— Трябва да предадеш едно съобщение — казвам ѝ. — Да се срещнем в мазето на дърводелеца.

Маргарита вдига вежди.

— Живеем в мрачни времена — произнася тя. — Чувам, че докато си приказваме, в затвора изтръгват ноктите на Алегреза с железни клещи.

Неволно потръпвам и Маргарита улавя това. Засмива се.

— А и коя си ти, че да идваш с подобно желание? — Тихо се оригва и се вторачва в лицето ми.

Бъркам в кадифената си чантичка и изваждам тежка кожена кесия.

— Колко?

Просякинята се ухилва, разкривайки тъмните дупки във венците си.

— Всичките — казва и дръпва кесията от ръката ми. Не си прави труда да преброи монетите, скрива ги под мръсното си наметало. Аз ѝ протягам ръка, за да ѝ помогна да стане, без да обръщам внимание на ивиците мръсотия по дланта ѝ.

Жената се изправя с пъшкане.

— Около седем тази вечер, Маргарита.

Тя вече се отдалечава от мен, облягайки се тежко на патерица.

— Направете път на дамата! — вика един собственик на сергия и приятелите му избухват в смях. Поклащам глава, докато гледам как просякинята изчезва от площада.

Пламъкът на свещта потрепва от течението, когато вратата на дърводелеца се отваря едва за пети път. Само пет от всички нас — дузина, ако не и повече жени. Последната от петте се вмъква в стаята, лицето ѝ е скрито зад котешка маска.

Оглеждам се наоколо. Спомням си за първия път, в който бях влязла в тази малка влажна стая с нейния нисък таван. Мислех, че отивам на музикален рецитал. Изобщо нямах представа къде ще ме отведе ниската врата. Но тогава същата тази стая беше пълна с блестящи маски. Сега стоя тук едва с още четири жени. Никоя от тях не носи сребърния пръстен, белег за висока позиция в йерархията, но какво ли бих могла да очаквам след изпълнението си в манастира?

— Това ли сме? — питам отчаяно.

Една от безликите жени свива рамене.

— Дойдох въпреки инстинкта си. Както знаете, има вечерен час. Памфлети разпространяват злостни лъжи по адрес на Сегретата. Дори със самото си присъствие тук рискуваме живота си.

— Видях памфлетите, но не можем да си почиваме, когато нашата водачка гасне в Пиомби. Трябва да ѝ помогнем.

— Тя не би искала да се излагаме на опасност — отвърща друга.
— Обществото е по-важно от отделния индивид.

— Значи просто да я оставим? — повишавам глас.

— Единственото, което казвам, е...

Трета махва с ръка.

— Не забравяйте, че защитаваме една и съща кауза. Да запазим спокойствие.

Разнася се внезапно скърцане и изцапаната врата леко се открехва. В стаята пристъпва слаба жена, която тайнствено хвърля поглед назад. Когато отново обръща лице към стаята, виждам обрамчена от тюркоази маска. Паулина! Лицето ми веднага пламва. Последния път, в който се видяхме, тя проклинаше името на Роберто и се опитваше да ме сграбчи за косата.

Но преди да съм успяла да кажа и дума, тя се спуска към мен, хваща ме за раменете и ме придърпва към себе си.

— Толкова съжалявам — прошепва в косата ми. — За всичко, което казах. За всичко! — Отстъпва назад и в очите ѝ блестят сълзи. — Моля те, прости ми, Лаура.

Махам маската, за да видя по-добре лицето ѝ. Изглежда ужасно. Очите ѝ са зачервени, кожата — прежълтяла. Отслабнала е.

— Разбира се, че ти прощавам. Благодаря ти, че дойде.

— Какво искаш да направим? — пита ме жената с маска на лисица и гласът ѝ потрепва.

Отново тръгвам от човек на човек. Чувствам се безнадеждно неподходяща за ролята на лидер. Как биха могли да уважават жена, която още не е навършила осемнадесет години? Ами ако се изсмеят на плана ми?

— Един Бог знае какво ѝ причиняват — казвам. — Имаме власт и трябва да я използваме. Тайни!

— Каква тайна би могла да освободи Алегреза? — пита Паулина.

— Ключът е Масимо. Той разполага с достатъчно власт да освободи нашата водачка. Помислете, какво знаем за Масимо?

— Барутът... — прошепва лисицата. — Тайната на Тереза.

— Точно така — кимвам, довольна, че мислите ми са споделени. — Ако новината за съсипаните експлозивни излезе наяве, Масимо ще бъде посрамен публично.

— Това е рискован ход — казва жената с котешката маска.

— Ако сме принудени да направим добро чрез публичното обявяване на тази информация, това ще е измяна — отбелязва Паулина. — Враговете ни чакат и истината за лошата защита на Венеция ще стане явна за всички.

Накланям глава на една страна.

— Вярно. Но кое е по-важно? Лоялността към града или тази към мъжа, узурпирал властта? Кой се е бил повече за нас, как мислите?

Внимателно наблюдавам останалите. Невъзможно е да разчета езика на телата им, а изразенията им са скрити зад маските. Дори не знам дали Алегреса би одобрила тази тактика. Може би хвърлям последния си зар пред Сегретата.

Останалите жени кимат една по една.

— Аз ще го направя — казва тихо Паулина.

— Кое? — питам я.

— Ще имате нужда от доброволец, който да предаде това послание. Някой, на когото да вярвате.

— Сигурна ли си? Мислех сама да го сторя.

Приятелката ми от детинство свива рамене.

— Разполагам със свободен достъп до двореца на дожа, нали така? Защо да не го използваме? Мога да направя така, че компрометиращо писмо да стигне до точните ръце.

Знам, че омаловажава нещата. Ще изложи себе си на изключително голяма опасност. Ако Масимо открие кой е оставил писмото... Може да загуби контрол, да я завлече пред властите или да си отмъсти хладнокръвно.

— Скоро Алегреса сама ще има възможност да ти благодари — казвам и посягам да хвана ръката на приятелката си. Стискам студените ѝ пръсти.

Връщам се обратно вкъщи и се промъквам нагоре по стълбите, за да се скрия в стаята си. Без особен ентусиазъм вземам наполовина завършената дантела. Колко различни са двата живота, които водя.

Набързо нахвърляхм писмото и Паулина обеща, че ще стигне до получателя си още на следващия ден. Настоях да внимава, но тази вечер в нея забелязах нещо толкова отчаяно, че се страхувам за живота ѝ.

Около десет часа Фаустина надниква през вратата. Старата жена е задъхана от изкачването на стълбите.

— Баща ти се върна — изсъсква тя — и е довел гост със себе си. Очакват теб, брат ти и снаха ти за вечеря.

Въздишам и оставям дантелата. Гост, в този час?

— Не съм гладна — отвърщам.

— Баща ти настоява — възразява Фаустина.

Отваря гардероба и изважда от него една пурпурна кадифена рокля с висока талия и хермелинова подплата. Мисля си дали да не се заинатя, но знам, че това е битка, която не мога да спечеля. Пък и може би гостът е някой от членовете на Съвета. Ако е пиан, мога да науча информация, която да се окаже полезна за Сегретата.

Обличам се бързо, залепям фалшива усмивка върху лицето си и се спускам бързо надолу по стълбите.

Но в мига, в който пристъпвам в стаята, усмивката ми изчезва. Иде ми да се обърна и да избягам.

Пред мен стои ухилен мъж. Устата му е пълна с криви зъби. Раменете му са изгърбени, тънкото му тяло се губи под прекадено големите дрехи. Кожата на лицето е обсипана с мастилено — кафеникави старчески петна.

Винченцо.

— Добър вечер, Лаура — поздравява ме той и в ъгълчетата на устните му се събират мехурчета слюнка. Покланя ми се ниско и подигравателно, преди отново да се изправи — или поне толкова,

колкото му позволява изкривеното тяло. Баща ми наблюдава от един ъгъл на стаята, очите му са тъмни като въглени. Емилия изглежда шокирана, а Лизандър — притеснен.

— Аз... не разбирам. Как...

— Как така съм се върнал обратно във Венеция? Нека просто кажем, че допуснатата в миналото несправедливост е била поправена. Съветът ме повика обратно.

Само един човек разполага с властта да повика един изгнаник — дожът, — а той никога не би го сторил. Парчетата от пъзела се нареждат.

— Това трябва да е направил Масимо още преди седмици — казвам. Което означава, че бунтовническата фракция съществува от дълго време.

— Да кажем, че нашият адмирал е далновиден човек — отвърща Винченцо. — Знае, че флотът ми е по-добър от всеки друг. Сега Венеция има нужда от приятелите си.

Това поне е вярно. Чудя се дали Мечока вече е споделил подробностите около дефектния барут с хората, на които вярва. Ако избухне война, Венеция ще има нужда от всичките кораби и муниции, които успее да събере.

— Нямам търпение да вечерям със старите си приятели — добавя Винченцо. Ухилва ми се и въпреки че вече не е заплахата за мен, ми е трудно да изпитам към него нещо друго, освен отвращение.

— Добре дошли обратно — правя реверанс. Татко се усмихва — знак, че в неговите очи съм се справила добре. Стомахът ми се свива.

Винченцо пристъпва по-близо; докато се движи, робите му шумолят. Очевидно изгнанието му се е отразило добре. Дублетът му е бродиран със златна сърма и е добре подплатен. Наметалото му е поръбено с кожа от самур и е праметнато през едното рамо, за да разкрие тежката златна верига, висеща на гърдите му. Когато го изпрати в изгнание, дожът благосклонно му позволи да задържи флота си; бизнесът му сигурно е бил успешен.

Винченцо ме хваща за ръката. Преди да успея да я издърпам, той я поднася към устните си и целува пръстите ми. Усещам влажния допир по кожата си.

— Забелязвам, че все още не носиш венчална халка. — Пуска ръката ми, лицето му е изкривено от задоволство. Цялото ми тяло се е

вдървило от напрежение. — Същинска гълъбица — добавя, а погледът му безсрамно ме оглежда от глава до пети. — Чиста и бяла, гукаща нежно. — Усмива се.

Поглеждам през рамо към баща си. Един слуга му прошепва нещо и той тръгва към трапезарията.

— Да продължим разговора си на масата — казва татко и ни извежда от библиотеката. Емилия и Лизандър тръгват след него. Новата ми приятелка ми хвърля притеснен поглед.

Заемам мястото си на дългата маса. Разбира се, татко е уредил да седя до неговия стар съюзник. Усещам как някой ме настъпва по сатенената пантофка и бързо отдръпвам крак под полите си.

Докато слугите раздават чиниите за супа, Винченцо вдига чаша с вино и шумно отпива от нея. После се обляга на стола си.

— Мислех, че никога повече няма да видя родния си град — казва ни той. — Независимо от всичко, което наговориха по мой адрес, винаги съм бил лоялен.

Леко се задавам от виното си. Емилия и Лизандър изглеждат объркани. Те не бяха във Венеция в деня на позорното изгонване на Винченцо, след като машинациите му за херцога на Милано бяха разкрити.

— За мен беше чест, когато представителите на Масимо се свързаха с мен. Сега, след като дождът... — замълчава. — След като се е оттеглил за почивка, ще направя всичко по силите си, за да спася града от езичниците, които заплашват бреговете ни.

Винченцо избухва в смях, който преминава в режеща кашлица. Всички мълчаливо чакаме кризата да премине. Дори баща ми изглежда леко объркан. Сега разбирам, че предизвикателствата, пред които ще бъде изправен дождът по пътя си обратно към властта, ще бъдат почти невъзможни за преодоляване. Прекадено много хора са се изправили срещу него.

Накрая Винченцо поема дълбока, накъсана глътка въздух и продължава, сякаш не се е изложил току-що:

— Разбира се, сега, след като съм тук, мога да открия кой е стоял зад измислените обвинения, заради които бях прогонен. Аз лично обвинявам онази конспиративна Сегрета, за която говорят всички. Само шайка жени биха могли да измислят подобна чудовищна лъжа,

не сте ли съгласни? — Погледът му продължително и многозначително обхожда масата, накрая се спира върху мен.

— Точно така, Винченцо — съгласява се баща ми, накланяйки глава. — Скоро ще ги разкрият и изловят.

— Чувам, че вършели и добри дела. — Срамежливата добродушна Емилия се опълчва на това чудовище. — Не сте ли чули за домовете за бедни жени? Според слуховете те били основани от Сегретата.

Винченцо поклаща пренебрежително глава и вдига пълната със супа лъжица към устата си, после шумно сърба.

— Бедни жени! Какво ни е грижа за тях? Трябва да бъдат хвърлени в каналите!

— Сестра ми почина от удавяне в един канал — отвръщам. — Сигурна съм, че не сте забравили; в края на краищата, някога бяхте сгоден за нея.

— Лаура! — вика баща ми.

— Съжалявам — казва Винченцо, осъзнал грешката си. Очите му се стрелкат из насядалите около масата. — Беше много нетактично от моя страна.

Баща ми кимва.

— Няма значение — казва тихо.

Лизандър е втренчил поглед във Винченцо, очите му са присвити гневно. Обръща се към Емилия.

— Аз не бих говорил за Сегретата — съветва я той. — Знаеш толкова малко за Венеция.

Лицето на снаха ми порозовява и тя внезапно става от мястото си.

— Моля да ме извините — казва. Докато вратите на трапезарията се затварят зад гърба ѝ, долавям потиснато ридание.

Забивам поглед в брат си. Какво те прихваща, питам го с поглед. Мисля си дали да не последвам Емилия, но усещам, че има нужда да остане сама за известно време.

Вечерята продължава със скучен разговор за корабните такси. Слугите прибират купите и ни сервират второто.

— Чух, че Алегрета била на крачка да се пречупи — казва баща ми, внезапно отмествайки темата обратно към Сегретата. — Скоро ще изпее имената на нейната банда от вещици.

При тези думи гръбнакът ми се изправя. Слагам приборите си възможно най-тихо до чинията си.

Винченцо пъха парче дивечово месо в уста, като едновременно с това отвърща:

— Мечока знае как да изтръгне отговори.

— Как можете да говорите за мъчения по време на вечеря? — питам пискливо и накъсано.

— Лаура е права — подкрепя ме Лизандър.

Винченцо отново избухва в смях, почуква с нож по празната си чаша. Един слуга се спуска да му я напълни. Старецът ме гледа втренчено, вдигнал развеселено вежди, сякаш съм някоя глупачка.

— Трябва да направим всичко необходимо, за да запазим сигурността на нашия град.

Ръката му изчезва под масата и ме стиска за бедрото. Отблъсквам я, като устоявам на изкушението да го нарека *развратен предател*. Баща ми има добрината да си придаде смутен вид и да се изкашля.

— Имаш ли съпруга в новия си дом? — пита той.

Винченцо извърща очи към тавана.

— Никаква съпруга, само самотни нощи. — Потрива ръце, после поглежда от татко към мен и обратно. — Но кой знае какво може да се случи сега. Обратно във Венеция, обратно на власт, щастливо възстановен на полагащото ми се място. Нова булка до мен? — Ухилва ми се. Една слугиня се надвесва помежду ни, за да вдигне чиниите, но когато отстъпва назад, похотливата усмивка продължава да играе по устните на Винченцо в очакване на моя отговор.

— Желая ви късмет в намирането на кандидатка за булка — произнасям хладно. — Баща ми сигурно ви е казал, че съм сгодена.

— Наистина — кимва Винченцо, поглеждайки несигурно към баща ми. — Сгодена за...

Откъм вратата се чува покашляне. Когато вдигам поглед, виждам Емилия на прага.

— Лаура, би ли могла да дойдеш и да ми помогнеш? Има един шев на тази бродерия, който просто не излиза както трябва.

Винченцо изсумтява:

— Бродерия? Да, да — върви и зарадвай малките си меки ръчички с копринените конци.

За момент си представям как черепът му се размазва по камъните навън. Прокарвам ръка по челото си, изтривам този образ от въображението си. Рязко избутвам стола си назад.

— Разбира се — казвам, игнорирайки обидите на Винченцо, — да видим как мога да ти помогна.

Емилия ми подава ръка, без да помръдва от прага. Усмивам й се с благодарност.

— Довиждане, сладко гълъбче! — вика Винченцо, докато напускам стаята.

Обръщам се назад, отпуснала длан върху бравата.

— Лека нощ, Винченцо. Дано завръщането ви във Венеция ви донесе всичко, което заслужавате.

Усмивката му трепва, изглежда, не е сигурен как да отвърне на думите ми. Но аз и не му давам шанс. Напускам стаята заедно с Емилия и затварям вратата.

В следващите дни придобивам усещането, че завръщането на Винченцо е хвърлило дори още по-мрачен облак над Венеция. Всяка сутрин на закуска. Фаустина шепнешком ми разказва последните дочути на пазара клюки.

— Корабите на Винченцо все още стоят закотвени в пристанището — съобщава ми тя в неделя. — Сякаш е поел контрола там. Екипажът му се разхожда наоколо, сякаш го притежава.

Вечерният час все още не е отменен, но като изключим войниците по улиците, Венеция се връща към предишния си облик. Търговията из пазарите не спира, гондолите все така плуват из каналите, а Алегрета продължава да лежи в смрадливата си килия. Друг памфлет, заклеяващ открито Сегретата, е излязъл изпод нечие перо — дори по-саркастичен от предишния. В него мъжете от Венеция са подтиквани да разпитат съпругите, сестрите и дъщерите си, *за да се прочисти този град от петното в самото му сърце*.

Паулина ни осведоми, че писмото е доставено, но отговор не последва. Нима Масимо наистина няма да се поддаде на нашия блъф? Ако е така, можем ли да приведем в изпълнение заплахите си и да извадим на показ тайната му? Само една дума е достатъчна, за да я разпространим из целия град. Ами ако мълвата прехвърли границите на града? Можем да навредим на Венеция, вместо да я защитим.

Все още не разполагам с никаква информация за Роберто. Няма почти никакво съмнение, че е избягал от града, изоставяйки майка си и баща си на съдбата им. Изоставяйки и мен в срам и самота. Всеки път, когато чуя забързаните стъпки на някой вестоносец, се чудя дали не ми носи писмо — дори само няколко реда, с които годеникът ми да ме увери, че е в безопасност. Всеки път изпитвам разочарование. Все често се питам как е живял толкова дълго под прикритие, представяйки се за прост художник, и се чудя дали нашият годеж не е просто поредната форма на преструвка. В края на краищата миналото

на Роберто продължава да бъде загадка за мен. Може би е излъгал всички.

— И това не е всичко — поклаща глава Фаустина. — Масимо е наредил из водата да кръстосват кораби ска ти. Никой не може да пристигне или да напусне града, без да мине покрай тях.

На път за църковната служба се отбивам до пристанището, за да видя с очите си какво се случва. Хората се движат на нервни групи, стражите стоят на пост, отпуснали ръце върху дръжките на сабите си, докато внимателно оглеждат всяко лице. Кораби и лодки с всякакви размери са претърсвани безцеремонно, толкова силна е параноята на Мечока от шпиони и измамници. Корабите на Винченцо с вдигнати нагоре платна стоят закотвени, но моряците им се движат из пристанището, подобни на гарвани в черните си дублети. Главният кораб, „Ил Кастиджо“, е най-впечатляващият в цялото пристанище — едната страна на палубата му е отрупана с топове.

Докато пристъпвам между навитите въжета, от някаква малка лодка измъкват някакъв мъж и го захвърлят на колене върху земята. Скривам се зад един сандък, докато войниците заобикалят нещастника.

— Откъде идваш? — пита го един. Мъжът го поглежда в лицето с разширени от ужас очи. Поклаща глава; не разбира. Войникът го удря през лицето с опакото на дланта си и чужденецът пада назад. — Кой те изпрати тук?

Мъжът започва да обяснява нещо на непознат за мен език и сочи към дъното на лодката си, където се вижда купчина разпрани чували, от които се подават предмети — изящна дърворезба. Напълно безобиден товар. Въпреки това войникът с жестоко дръпване изправя мъжа на крака и го праща към дъното на лодката му. Чужденецът се опира на лакът и изтрива струйката кръв от устата си.

— Ако нямаш документи и не можеш да обясниш по каква работа си тук, трябва да напуснеш Венеция. — Войникът изважда сабята си и посочва с върха ѝ към морето.

Мъжът се изправя, кимва и започва да развързва въжетата на лодката си.

Веднага щом войниците се втурват да унижават следващата си жертва, аз излизам иззад сандъка и се промъквам към църквата „Свети

Йоан“. Минавам под арката на вратата и се озовавам на сянка и хлад. Потопям пръсти в светената вода и се прекръствам. Службата вече е започнала, затова сядам отзад.

Посетителите са много, смесица от богатата търговска класа и бедняците. На редицата, успоредна на моята, седи сама някаква селянка. Зарейвам поглед в пространството, като почти не слушам латинските напеви на свещеника, когато няколко реда пред себе си зървам познат силует. Паулина седи с наведена глава, устните ѝ мърдат. Приятелката ми изглежда съсипана от мъка. Млада жена, сега — вдовица.

Когато службата свършва, свещеникът ни изпраща с инструкции да се подчиняваме на Божията воля. Бързо пресичам каменния под и приближавам към Паулина. Когато прошепвам името ѝ, тя се обръща към мен. Очите ѝ са обрамчени от сините кръгове на безсънието, ирисите им сякаш са помръкнали и се стрелкат притеснено наоколо.

— Лаура — тихо казва тя.

— Как си? — питам я и слагам длан върху ръката ѝ. — Ти...? — Не смея да довърша въпроса си, но тя знае какво имам предвид.

— Така мисля — започва, като разсеяно прокарва пръсти през косата си. — Оставих го там, където можеше да бъде намерено, с името му отгоре.

Издърпвам я на една страна, далеч от оттеглящите се богомолци. Хълтналите бузи ѝ придават вид на недохранена.

— Кога за последно си хапвала нещо?

Тя свива рамене:

— Нямам апетит.

Двете сядаме на дървените столове в един параклис, встрани от главния кораб на църквата. Тук няма кой да ни види, а дори и да ни забележат, ще ни вземат просто за две приятелки, унесени в разговор.

Паулина нервно хвърля поглед през рамо.

— Вече не знам на кого да вярвам. — Обръща се обратно към мен и виновно свежда очи надолу. — Има нещо ново. Видяла ли си това? — Плъзва ръка в пазвата си. Забелязвам, че между копринения плат на корсажа ѝ и твърдата ленена подплата е пришит таен джоб. Тя бързо измъква оттам един сгънат лист.

— Още пропаганда? — питам отвратено.

В отговор Паулина разгъва листа и ми го подава. Набързо преглеждам съдържанието му. Поредните злостни нападки срещу Сегретата.

— Уплашена съм — признава приятелката ми. Тя е най-новата членка на Обществото, а практичната ми страна осъзнава, че е и най-слабата. Вече се свива под тежестта на онова, което сама предложи да свърши. Трябваше да намеря друг изпълнител на опасните си поръчения.

— Не ставай глупава — смъмрям я с престорено нехайство. — Не приемаш подобни неща на сериозно, нали? Сегретата е твърде силна, за да бъде унищожена от напечатани думи. *Ти си силна.*

Не успявам да я убедя.

— Чух, че вършили ужасни неща с Алегрета. Дори по-ужасни, отколкото си мислехме. О, Лаура, чух... — От устните ѝ се откъсва стон и тя силно поклаща глава. — Не бих могла да го сторя, знам, че не бих могла. Не бих могла да запазя мълчание, ако ме измъчват, а Масимо изглежда изобщо не реагира на нашето... обещание. — Тя ме поглежда в лицето, очите ѝ ме умоляват да ѝ вдъхна кураж.

— Трябва да си силна — казвам ѝ. — Сегретата разчита на нас. И особено Алегрета.

Лицето на Паулина се стърчва. Тя заравя лице в дланите си, раменете ѝ треперят, докато тялото ѝ се тресе от ридания. Жената, която мете наблизко, поглежда любопитно към нас, привлечена от звука. Леко поклащам глава и търпеливо се усмихвам. Жената кимва и се отдалечава надолу в църквата, като широко размахва метлата.

Паулина успява да се съвземе, изтрива сълзите си с подгъва на ръкава си.

— Получи ли съобщение от Роберто?

— Не. — Чувам лишения си от емоции глас. Ето как ме е оставил. Без нито една дума.

— Е, това е, значи — казва приятелката ми и напъхва листа обратно в тайния джоб. — Венеция ще бъде въввлечена във война. Дори Сегретата не може да стори нищо, за да го предотврати. — Тя става и се обръща да си върви, стискайки рамото ми с ръка. — Пази се, Лаура.

Сякаш ми казва довиждане за последен път. Изчезва с едно прошумоляване на полите си и аз оставам сама в голия малък параклис.

Когато се прибирам у дома, във вилата цари хаос. Слугите препускат от стая в стая. Един носи купчина дрехи, друг товари плетени кошници с храна в чакаща отвън карета с привързан на покрива багаж. Някъде откъм спалните се разнася гласът на Фаустина, раздаващ заповеди на слугите. Бианка се спуска надолу по стълбите и за малко не се спъва в роклите, които е понесла. В коридора се вижда отворен кожен сандък, от който преливат поли. Емилия е коленичила до него, подрежда четките си за коса със сребърни гърбове в една тоалетна чантичка, която се пъха в капака на сандъка. Когато ме вижда, тя тъжно се усмихва.

— Какво става? — питам я.

— Надявах се, че ще се върнеш — казва снаха ми и се изправя на крака. — Искях да се сбогуваме като хората.

— Отивате ли си? — питам я. — Вече?

Очите ѝ се отправят към стълбището — на горната площадка стои Лизандър с упорито изражение на лицето. Фаустина върви забързано след брат ми, понесла писалището му, и ми прави знак с глава, сякаш да ме предупреди да не се бъркам.

— Тръгваме си — осведомява ме Лизандър, като се отправя към каретата. — Трябва.

Оставям Емилия в коридора и излизам след него.

— Толкова скоро? Защо бързате?

Слугите с потни и зачервени лица прехвърлят тежките сандъци върху покрива на каретата. Конете, впрегнати, рият нетърпеливо с копита чакъла по алеята.

Лизандър подава някакъв лист на един слуга и за пръв път ме поглежда в очите. Слага ръка върху моята и леко я стисва.

— Наближава война. Във Венеция не е безопасно. Връщам Емилия обратно в Болоня. Както тя вече ти е казала, можеш да дойдеш с нас.

Леко издърпвам ръката си.

— Нещата ще се успокоят — казвам, макар да усещам колко безнадеждно звучат думите ми. — Няма нужда да напускам града.

Брат ми поклаща глава.

— Преди да се подобри, положението ще се влоши. Много. Властта на дожа е като нишка, опъната до краен предел. — Той посяга

да ме погали по бузата. — А и Роберто няма да се върне. Всички сме наясно.

Намръщва се и погледът му отскача към входа. Поглеждам през рамо и виждам как Емилия поема след Фаустина към задната част на къщата. Лизандър ме отвежда настрани от каретата.

— Не е само заради цялото това неспокойно положение. Притеснявам се, че Емилия може да се поддаде на въздействието им. Не сме женени от дълго; не искам да се променя към по-лошо.

Простенвам. Веднъж вече сме спорили по този въпрос.

— Как може да си толкова ограничен? — питам го.

— Четох памфлетите. Знам на какво е способна Сегретата.

Не мога да съдържа смеха си.

— Вече ти казах — тези памфлети не са нищо повече от парцали, разпространяващи жестоки лъжи. Само глупак би им повярвал!

Чертите на брат ми се стягат. Помежду ни се е издигнала стена.

— Лизандър — започвам, като го притеглям към себе си. — Радвах се на всеки миг от твоето завръщане, а Емилия вече означава твърде много за мен. Нека не се караме през последните ни минути заедно. Не мога да дойда с вас, но не искам да си тръгваш като непознат.

Нещо в лицето му се променя и той ме прегръща. Когато отново ме пуска, очите му са изпълнени с притеснение.

— Тревожа се за теб, Лаура. Ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че си една от тях.

— И какво, ако съм? Би ли сторил онова, към което призовават памфлетите — да ме предадеш, за да ме изтезават?

Той преглъща:

— Не, разбира се.

Заклела съм се в лоялност към Сегретата, клетва, която веднъж вече съм нарушила. Този път ми е по-лесно. Обичта на брат ми е прекадено важна за мен, за да я загубя.

— Чуй ме, Лизандър. Без тях щях да съм женена за Винченцо. Щях да бъда принудена да родя деца от този мъж. — Виждам как по лицето му се борят емоции. За момент погледът му се отправя обратно към къщата. — За времето, през което съм била част от Сегретата, не съм ги видяла да правят нищо друго, освен добро. Наистина! Стотици

хора във Венеция дължат живота и здравето си на тези жени. Те помагат на онези, които нямат собствена власт.

— Трябваше да се сетя — продумва той. — Лаура, в града има закони, които защитават хората. Великият съвет...

— Великият съвет стои върху подвижните пясъци на политиката. Но краката на Сегретата са здраво приковани към скалата на обикновеното достойнство.

Лизандър поклаща глава. Поглежда към мен и в очите му съзирам страх.

— Ела с нас, моля те. Умолявам те, Лаура. Не ме е грижа за Сегретата, нито за Великия съвет, просто искам да си в безопасност! Хората на Масимо ще те убият.

— Животът ми е тук.

— Ако те открият, няма да има живот за тебе.

Той отново е обичният ми брат, погледът му е мек и загрижен.

— Трябва да рискувам.

Чакам го да ми каже, че съм глупачка, но вместо това той отпраща с махване слугата, застанал над един филцов сандък. Отива да вдигне капака и бърка вътре. Изважда малко шишенце, пълно с прозрачна течност. Стиска го в дланта си и скришом ми го подава.

— Скрый го — заповядва ми, — лично ти. И никога не го губи. — Пъхвам малкото шишенце в джоба си, като се старая да не поглеждам надолу към ръката си.

— Какво има вътре? — питам го, без да отмествам поглед от неговия.

— Извлек от бучиниш. Даде ми го един приятел лекар. Малки количества от него могат да се използват като упойващо средство, но приятелят ми ме предупреди, че цялото количество може да убие човек. — Лизандър присвива очи. — Лаура, ако открият, че си... Направи каквото трябва.

Разбирам го и се навеждам, за да го целуна по бузата. Прошепвам в ухото му:

— Смъртта... мъчителна ли ще бъде?

— Не — прошепва в отговор той.

Погледите ни се срещат.

— Благодаря ти — промълвявам, като се опитвам да овладеем треперенето на гласа си.

— Кажи на татко довиждане от нас.

После чувам скърцането на чакъла, докато брат ми се отдалечава от мен. Вика Емилия и снаха ми изтичва от къщата. Понечва да се качи в каретата, после се поколебава. Отдръпва се, хуква към мен и силно ме прегръща.

— Обичам те като родна сестра — прошепва ми тя. После ме пуска и аз леко залитам. Гледам я как бяга към съпруга си, моя брат. Този път влиза в каретата. Изпраща ми въздушна целувка и Лизандър ми махва с ръка за сбогом, преди да се качи след жена си и да затръшне лакираната вратичка. Кочияшът изцъква с език, плесва с юзди и двамата изчезват от погледа ми.

Коленича до леглото си, но не за молитва. Повдигам капака на раклата, в която държа дрехите от миналото си. Сгънати между листа от напоена с лавандула хартия и топчета против молци, лежат монашеските ми одежди, Фаустина искаше да ги изгори, но аз настоях да запазя някакъв спомен от онова време. Сега съм доволна, че го сторих.

Вдигам расото и покривалото за глава и на път към огледалото изтръсквам смачканата материя. На тоалетната масичка лежи малък тъп нож, който снощи задигнах от кухнята, докато Фаустина месеше хляб. Изобщо не може да се сравнява по острота с един меч, но ще свърши работа.

Преобличам се в миришещите на застояло дрехи, силно опъвам косата си назад, после нагласям качулката на главата си. Скоро съм напълно скрита. Едва разпознавам жената, която ме гледа от огледалото. Образец на невинността. На площадката пред вратата на спалнята ми изчаквам, ослушвам се.

Нищо.

Малко по-късно се озовавам пред главния вход на Пиомби. Пазачът ме гледа намръщено.

— Какво правиш тук, сестро? Това не е място за теб.

— Съжалявам — казвам, навеждайки глава, — но искам да дам успокоение на една ваша затворничка. Госпожа Алегреза. Тя винаги е била вярна поддръжница на нашия манастир и игуменката, както и Бог, ще бъдат щастливи, ако мога да разменя няколко думи с нея.

Ако знаеше, игуменката вероятно би определила изказването ми като богохулство, но съм сигурна, че Бог ще ми прости.

Стражът скръства ръце пред гърдите си. Изглежда, се чувства неловко.

— Наредено ми е да претърсвам всеки, който влиза. Без изключения. — Ахвам шокирано и забелязвам как по страните му плъзва червенина.

Преди да тръгна, бях измъкнала Библията си изпод леглото. Беше покрита с прах, но я почистих и сега в очите на целия свят тя изглежда като най-ценното ми притежание. Подавам я на пазача.

— Нямам какво да декларирам, освен вярата си — казвам с усмивка. — Чувствайте се свободен да ме претърсите, но това е всичко, което нося. Всичко, от което имам нужда.

Мъжът се покашля и очите му оглеждат цялата улица. Претърпкана е с хора, твърде много, за да ни обърнат особено внимание. Той ритва вратата зад себе си и тя леко се открява. Без да променя позицията си, стражът махва с глава към нея.

— Влизайте тогава. Бързо, сестро.

В тъмнината на затворническия коридор забелязвам фигурата на друг страж, заспал на стола си. Хърка, но когато приближавам, леко помръдва на мястото си.

— Тук съм, за да видя Алегреза ди Роко — казвам, като държа главата си наведена надолу, за да не ме познае от предишното ми посещение. Но той дори не ме удостоява с поглед.

— Нагоре по стълбите, първата килия вдясно — изръмжава.

В основата на стълбището виждам как една жена протяга мършава ръка през решетките.

— Помогнете ми! — вика тя с разпенена уста. Потръпвам, отмествам поглед встрани и хуквам нагоре по стълбите.

Дори в този ранен час жегата е потискаща. Отвъд кулите на затвора се долавят шумовете на Венеция. Сигурно за затворниците е ужасно да знаят, че са така близо до живота и енергията на града и въпреки това са толкова далече от него.

Алегреза клечи върху стар сламеник в дъното на килията си. Острата воня на урина опарва очите ми. Наставницата ми е прегърнала коленете си, свила е тялото си на топка, сякаш да се предпази от следващия удар — какъвто и да е той. През скъсаната ѝ рокля прозират прешлените на гръбнака ѝ. Това е същата рокля, в която я бях видяла за последно в деня на ареста ѝ. Сега дрехата е мръсна, коприната е покрита с петна. Ръцете и шията на Алегреза са нашарени със синини. Когато се помества, сред сивата ѝ коса забелязвам голи участъци.

Алегреза се отпуска настрани и едва сега ме забелязва. Очите ѝ се разширяват от страх и тя се отдръпва към задната стена на килията, но щом ме поглежда отново, зърва покритата ми глава и Библията ми.

Изражението ѝ се отпуска и устните ѝ се опитват да се усмихнат, но се нацепват от засъхналата по тях кръв.

— Молитвите няма да ми помогнат — предупреждава ме със слаб глас.

Това не е Алегрета, която познавам. За момент ми се приискава да се втурна надолу по стълбите и да избягам оттук, да изтрия тази гледка от съзнанието си. Но после си спомням за какво съм дошла.

— Не съм дошла да се моля — казвам.

Промяната в нея е незабавна. Брадичката ѝ се вирва нагоре, очите ѝ се присвиват, сякаш за да проверят дали зрението ѝ не я е подвело. Усмихвам се и отмятам качулката, за да открия лицето си.

Алегрета опира длани в дървения под и се надига. Докато приближава с накуцване към мен, за пръв път забелязвам какво се е случило с онези нейни красиви ръце, някога така изкусни в свиренето на спинет^[1]. Пръстите ѝ висят непотребни и обезобразени, а на мястото на полираните ѝ нокти се виждат полумесеци от засъхнала кръв.

От гърлото ми се откъсва неволно ридание. Алегрета ми изшътква, както правеше някога. Отблизо установявам, че онова, което е останало от косата ѝ, се е превърнало в твърдо заплетено одеяло.

— Как са могли да ти причинят всичко това? — възкликвам.

— Всяка жена си има своите лоши дни — отвърща Алегрета, притискайки слабото си тяло към решетките. — Не бива да си тук. Не е безопасно. — Тя поглежда към ръцете си и от устните ѝ се откъсва ироничен смях, който бързо замира. Очите ѝ се вдигат към лицето ми. — Трябва да си вървиш — заповядва ми.

— Не още. Алегрета, трябва да знаеш — опитахме се да те измъкнем. До Масимо беше изпратено писмо, в което го заплашихме да извадим наяве истината за похабения барут. Някой казал ли ти е нещо? Надявахме се, че ще предпочете да те освободи, вместо да рискува тайната му да излезе наяве, но... — Не знам какво повече да кажа. Планът ми се провали — както толкова много от усилията ми, свързани със службата ми за Сегретата.

Бледото чело на Алегрета се мръщи, погледът ѝ е онзи, който добре познавам — умът ѝ работи, преценява.

— Какво има? Казали ли са ти нещо?

Тя поклаща глава.

— Точно обратното. Нищо не са ми казвали. Сигурна ли си, че Масимо е получил писмото? — Изведнъж в гласа ѝ се долавя живот, сякаш, макар и за момент, е забравила раните си.

— Паулина го е занесла — казвам.

— Паулина? — Алегреса повдига вежди, сякаш превърта името през главата си. — Странен избор за подобна мисия.

Дори сега, наред всичките си страдания, притежава властта да ме накара да се чувствам дребна и незначителна.

— Тя сама предложи — обяснявам. — Има достъп и...

— Да, разбира се. Сега трябва да си вървиш, Лаура.

— Не дойдох тук без причина — казвам, спомняйки си как трябваше да протече този разговор.

Алегреса иронично оглежда облеклото ми.

— А да разпространиш Божието слово?

— Нещо по-добро от това. — Вземам Библията си и я пъхам между решетките.

Алегреса се отдръпва назад.

— Казах ти, че нямам нужда от молитви — напомня ми почти гневно тя.

— Погледни вътре — прошепвам ѝ.

Алегреса отваря тънките страници. Снощи бях издълбала с нож грапава дупка в средата на книгата. Вътре лежи шишенцето, което Лизандър ми беше дал.

Жената, която спаси живота ми, когато ме измъкна от лапите на Винченцо, поглежда към лицето ми.

— Какво е това? — Макар очите ѝ да ми подсказват, че вече знае.

— Твоето бягство.

Очите на Алегреса се навлажняват, но сълзите се изпаряват, преди да са рукнали навън.

— Благодаря ти. — С треперещи пръсти започва да издърпва корковата тапа. — Сега наистина трябва да си вървиш — казва твърдо. — Кажи на останалите, че не съм изрекла и думичка за нас.

— Ще им кажа.

Посягам през решетките, за да си взема Библията. После изтривам сълзите от бузите си, приглаждам полите си и изправам гръб. Докато слизам по стълбите, не се обръщам назад.

Когато излизам навън, светлината ме удря болезнено в очите и те се насълзяват. Поемам дълбоко глътка от соления въздух, идващ откъм морето.

— Затворничката намери ли успокоение? — пита ме грубо пазачът.

— Така мисля — отвръщам.

---

[1] Музикален инструмент от групата на клавишните инструменти, малък клавесин. — Бел.ред. ↑

Новината за смъртта на Алегреза пристига на следващата сутрин, по време на закуска. Лизандър и Емилия отдавна са си тръгнали и баща ми не е в настроение. Помежду ни цари студено мълчание, докато ядем рохко сварени яйца и топъл хляб. Един слуга влиза в трапезарията и прошепва нещо в ухото на татко. Той изръмжава и отблъсва стола си назад.

— Халим е пуснал котва в пристанището — обявява той, изтривайки ръце в ленена салфетка. — Каква дързост само има този човек! — Хвърля салфетката на пода и слугата се навежда да я вдигне, но баща ми вече нервно кръстосва из стаята. Хвърля ми гневен поглед, сякаш всичко е по моя вина, забравяйки, че не много отдавна беше повече от щастлив да хвърли собствената си дъщеря в лапите на принца. — Твоят любим годеник си спаси кожата и поднесе на тепсия Венеция на турците. — Обръща се и вперва поглед през прозореца, скръстил ръце отзад.

— Няма ли друг начин да се успокои Халим? — питам го.

Баща ми изсумтява.

— Да го успокоим? Не, момичето ми. На Роберто може да не му пука за Венеция, но има други, които ги е грижа за този град. Имаме Масимо, имаме Винченцо. Ще погребем това турско парвеню под вълните! — Той потърква единия си юмрук в другия.

— Да, но колко невинни ще платят с живота си за победата?

— Ха! — Баща ми махва с ръка във въздуха, сякаш това няма никакво значение. — Знаеш ли, една победа ще превърне Винченцо дори в още по-добра партия.

Изтривам крайчетата на устата си и се изправям.

— По-скоро бих умряла, отколкото да се омъжа за този човек.

Усмивката на баща ми помръква.

— Да не мислиш, че съм те извел от онзи манастир, за да си останеш стара мома?

— Не, разбира се, но мога да си намеря друг съпруг, не Винченцо. Та той е по-стар от вас!

— Не си свършила кой знае колко добра работа в търсенето на съпруг, нали така?

Дори не смятам за нужно да отвърщам на тази забележка. Излизам.

Скоро една лодка ме откарва до пристанището, веслото на гондолиера прорязва пътека сред водата. Докато се движим през лагуната, забелязвам, че каналите са по-оживени от обичайното. Семейства товарят вещите си и също се отправят към пристанището. Хората напускат града, подобно на брат ми и снаха ми. Предполагам, че искат да избягат от предстоящите беди.

Лодката ни подминава двореца със спуснати пред прозорците капаци. Смъртта на Алегреза поне даде възможност на дожа и жена му да скрият срама си под маската на скръбта. Слънцето е изгряло. Нося си малък слънчобран. Разхлабвам връзките на корсета си. Деколтетото и раменете ми са разголени, облечена съм в копринена рокля с цвят на шафран, косата ми се плъзга през лявото ми рамо в подскачащ масур, сресана и навита с гореща маша, докато застане именно по този начин. Ако ще се опитвам да увещавам Халим да отмени войната, трябва да изглеждам възможно най-красива.

— Кого смяташ да впечатлиш? — попита ме Фаустина, когато надникна в стаята ми по-рано днес.

Отпратих я с махване на ръка.

— Никого.

Тя повдигна недоверчиво вежди.

— Сигурна съм, че този „никой“ — който и да е той — ще е благодарен за всичките ти усилия.

Вдигнах четката си и заплахата бе достатъчна, за да я накара да се скрие със смях зад вратата.

Сега виждам, че корабът на Халим е галера с две редици весла от двете страни, в момента изтеглени и вдигнати над водата. На мачтата се развяват червени триъгълни флагчета, декорирани със златист брокат. Задната част на кораба е покрита с раирана тента, над която висят три месингови лампи. На носа е монтирана дървена фигура на орел.

Когато приближавам, мъжете на палубата се споглеждат учудено, един от тях спира да връзва някакво въже и хуква надолу по дъската за слизване и качване на кораба. Залива ме с думи, които не разбирам, сочи ми обратно към града. Посланието е ясно: *Не си добре дошла тук.*

Не помръдвам от мястото си и се усмихвам възможно най-съблазнително.

— Бих искала да видя Халим.

Мъжът скръства ръце пред гърдите си и вика нещо назад. Друг му излайва в отговор и изчезва от поглед.

Докато чакам в края на пристанището, до перилата на кораба се струпват още членове на екипажа, фиксирайки ме с жадни очи. Зад тях се появява Фарук. Поглежда надолу към мен.

— Не би трябвало да идваш! — крещи ми той. — Остави мъжката работа за мъжете.

Прилича на куче пазач, което ревностно пази господаря си. Но съм убедена, че подобно на всички кучета, той също може да бъде опитомен.

— Искam само няколко минути от времето на господаря ти.

— Във Венеция времето е кът.

Мъжете на палубата внезапно се разпръсват и се захващат обратно с работата си. Халим се изправя до Фарук. Главата му е покрита с блестящ бял тюрбан. Облечен е в широки шалвари, червена туника със златни копчета, а отгоре — черен елек. Изглежда безупречно — по-скоро готов да развлича гости, отколкото да влиза в битка. Но после забелязвам меч, който виси на бедрото му, повесен от кожения му колан. Дръжката е във формата на орлова глава — същата фигура като тази на носа на кораба.

— Точно казах на тази млада дама да си върви у дома — подигравателно изрича Фарук.

Халим го игнорира, не откъсва очи от мен. Удържам властния му поглед.

— Заповядай — казва ми той, — качи се.

Фарук изсумтява и изчезва. Повдигам полите на роклята си и започвам да пристъпвам по дъската. Принцът ми протяга ръка и аз я поемам.

— Благодаря.

— Ела в павилиона ми — кани ме той, — ако репутацията ти няма да пострада от това.

Усмиввам се насила.

— Напоследък репутацията ми не е кой знае колко добра. — Баща ми никога няма да ми прости, ако знае какво се каня да направя. — Хората могат да си мислят каквото си искат. Дойдох тук да поговорим.

Халим ме повежда по кораба. Никога преди не съм виждала нещо подобно. Вървим по тясната галера, подминаваме групички моряци и приближаваме към задната част. Халим ме отвежда под тентата на павилиона си, където върху дървени пейки са поставени бродирани възглавници.

— Искаш ли да се подкрепиш с нещо?

— Да, моля.

Докато сядам, Халим премества ниска масичка, върху която са оставени месингова кана и кристални чаши. Сипва ми вино.

— Проявяваш голяма смелост, като идваш тук — отбелязва той. — Но се страхувам, че посещението ти няма да се увенчае с успех.

Поемам чашата и отпивам. Виното изобщо не прилича на нашето. По-сладко е, с привкус на леки подправки. Забелязвам, че принцът не се присъединява към мен.

— Няма ли да пиеш?

— Религията ми го забранява — обяснява той. — Но моля те, нека моята вяра не разваля удоволствието ти.

Не съм дошла да се наслаждавам на гостоприемството на Халим. Седим мълчаливо минута-две и тишината е прекъсвана единствено от някой плътен вик откъм долната палуба и скърцането и тракането на такелаж. Сега, когато вече съм тук, се чудя какво толкова бих могла да кажа. Как може едно момиче да успее там, където се е провалил Великият съвет?

— Венеция скърби за две от своите деца — казвам накрая. — Също както ти тъгуваш за сестра си.

Той се напруга.

— Венеция е град. А моето сърце е човешко.

— Николо има семейство. Алегреза — също.

Халим въздъхва, отпуска се на възглавниците.

— Мислиш, че искам война? — пита ме той.

— Властта кръвопролитията да бъдат предотвратени е в твоите ръце.

— И ако сторя онова, за което ме молиш? Ако обърна флота си и отплавам, духът на сестра ми ще намери ли покой?

Лицето на принца е изкривено от болка. Изпитвам порив да го прегърна през раменете. Но думите ще трябва да са достатъчни.

— Сестра ти не би искала проливането на още кръв.

Главата му се вдига рязко нагоре, очите му пламват от внезапен изблик на гняв.

— Какво знаеш ти за нейните желания? — пита ме той.

Веднага щом произнася тези думи, гневът напуска лицето му.

— Извинявам се. В момента не съм на себе си. За пръв път в живота си... — Поглежда ме почти нежно. — Объркан съм, Лаура.

Изведнъж павилионът сякаш отеснява.

— Твоят спор е с Роберто — казвам. — Не с Венеция. А Роберто е изчезнал.

— Позволиха му да изчезне — поправя ме Халим. — Кой носи отговорността за това? Който и да е, трябва да си плати.

— Тогава поискай от дожа някакви финансови репарации.

— Нямам нужда от пари. — За момент помежду ни се възцарява мълчание. После Халим казва: — Роберто щеше да стане твой съпруг. Как те кара да се чувстваш този факт?

Отправлям поглед към тъмната вода, после към очите му.

— Разочарована съм — отвърщам. — А също и разгневена.

Принцът заравя лице в длани и отчаяно простенва. Плаче ли? Оставям виното си и се премествам по-близо до него.

Той сваля ръце, очите му са сухи.

— Понякога гневът ме завладява напълно — признава той. — Сестра ми беше най-скъпият за мен човек на този свят. Без нея дните ми са пълен мрак. Разбираш ли?

Сецам се за своята собствена сестра. Бедната красива Беатриче, така изпълнена с желание за живот.

— Разбирам.

Слагам ръка върху неговата. Той поглежда надолу към нея, после вдига върховете на пръстите ми, за да притисне устни към тях. Би трябвало да отдръпна ръка, но не го правя. Халим забелязва това и преди да съм се усетила, извърща дланта ми нагоре, за да положи нова

целувка от вътрешната страна на китката ми. Трябва да прехапя устни, за да сдържа стона, който заплашва да се откъсне от тях. Не бива да оставям...

— Обичам те, Лаура — казва принцът.

Кръвта ми се сгорещява във вените ми. Не съм очаквала подобно нещо.

— Как можеш да...

— Ела с мен — предлага ми той. — Ти си по-добра от тези хора. Мога да те направя щастлива. Ще разполагаш с повече богатства, отколкото този град някога може да ти предложи. Никога вече няма да ти се налага да се притесняваш, а тази тъпа политика ще ти изглежда като глупав сън.

Устните му се приближават към моите.

— Тук е домът ми, Халим.

Лицето му помръква и той се отдръпва назад.

— Трябва да разбереш, Лаура. Ще победи. Скоро Венеция няма да е добро място за живеене. С мен ще си кралица на империя.

Напрегнатият му поглед изпраща тръпки по кожата ми. Убедеността в думите му почти ме пречупва. Може и да се окаже прав. Дори обединената мощ на флота на Винченцо и венецианските кораби да успее да удържи, какво ще имам аз тук? Брат ми избяга обратно в Болоня. Изобщо нямам представа дали Роберто е жив, или мъртъв. Баща ми се опитва да ме омъжи за чудовище, а Алегреза, жената, която уважавах толкова много, е мъртва.

— Ако... — Не съм сигурна дали мога да произнеса тези думи.

— Продължавай — подканя ме Халим.

— Ще помисля, но трябва да се откажеш от атаката над града.

По блясъка в очите му разбирам, че дръзкото ми предложение не е онова, което е искал да чуе. Принцът бърка под туниката си и изважда един медальон, увесен на шията му със златна верижка. Протяга отворената си длан към мен.

— Тя е причината, поради която не мога да изпълня молбата ти.

— Сваля верижката от врата си и ми подава медальона, тежък и топъл от допира му до кожата му. Отстрани забелязвам закопчалка. Натискам с нокът вдлъбнатината. Закопчалката щраква и двете части на медальона се отварят. Вътре е поставена маслена миниатюра. Портрет на жена.

— Трябва да отмъстя за смъртта ѝ. Какъв брат ще съм, ако просто си тръгна?

Когато поглеждам по-отблизо, топлината сякаш се отцежда от медальона. Както и топлината от павилиона. Сякаш е нахлул студен леден вятър.

Опитвам се да разбера логиката на онова, което виждам. Защото портретът не е на жената, която лежеше сред локва кръв на пода на Роберто, а на момичето, което избяга от манастира. На същото момиче, чиито колене се подкосиха при споменаването на името на Халим.

Почти веднага осъзнавам, че не мога да му позволя да забележи шока ми. Имам нужда от време да подредя мислите си. Сестра му е жива и е някъде из Венеция. Но, но... Имам чувството, че мозъкът ми ще избухне. Халим беше видял мъртвата жена в ковчега. Трябва да е разбрал, че това не е сестра му.

Вдигам поглед към него, като внимателно си налагам да се усмихна съчувствено. Дали не си въобразявам, или по лицето му наистина пробягва лека сянка на подозрение?

— Била е много красива — казвам му. И все още е, добавям наум. — Разбирам защо се бориш за честта ѝ.

Щом знае, че жертвата не е сестра му, защо се преструва? Освен ако...

— Бих пожертвал живота си и за теб — казва той.

Бързо се изправям на крака, леко замаяна. Халим скача да ме подкрепи. Интимното чувство, което бях усетила по-рано, се е изпарило, но трябва да продължа да се преструвам. Поемам ръката му и притискам устни към дланта му. Чиста девическа целувка.

— Ще помислиш ли върху онова, което ти казах? — пита ме той, когато му връщам медальона.

— Разбира се.

Халим ме гали по бузата.

— Щом всичко това свърши, ще дойда за теб. Надявам се, че разбираш, Лаура. Трябва да направя онова, заради което съм дошъл.

— Разбирам — отвърщам. — Разбирам всичко.

С бърза и сигурна стъпка слизам от галерата, без да обръщам внимание на екипажа.

Мислите препускат бясно из главата ми. Един уличен артист, облечен в костюм на арлекин, изскача пред мен с надеждата да припечели няколко монети. Поклащам отрицателно глава и го подминавам като вихър, без да забелязвам ругатните, които изпраща подире ми.

Озовавам се на малка пиаца и сядам на ръба на един фонтан, за да помисля. Представям си, че Алегреса е до мен и ме подпитва с надеждата да стигне до истината и нейното значение.

Може би се е объркал?

Но не. Аз си спомням как изглеждаше собствената ми бедна сестра в ковчега. Независимо от смазващата болка от смъртта, нямаше как да сбъркам лицето ѝ. Не е възможно Халим да е допуснал подобна грешка. А беше толкова сигурен. И защо изобщо беше поискал да види тялото, освен ако вече не е имал представа какво ще открие? Как така никой не си е задал този въпрос досега? Изводите са прекалено ужасяващи, за да бъдат осъзнати. Това би означавало, че всичко, което е казвал досега, е част от изкусна лъжа. Той не обявява война на Венеция в името на Айсим — прави го, за да постигне собствените си цели. Опитва се да посее неразбирателство сред врага, обвинявайки невинен човек. Като се сетя само колко внимателно се беше опитал дожът да го успокои, как цяла Венеция беше опетнена от твърденията му, че сме безсърдечна нация, как Роберто беше избягал и политиците бяха просперирали. Как аз... как си бях позволила да... Как си играе с Масимо и бунтовниците...

— Лаура...

Обръщам се назад и виждам Паулина. Променила се е много от срещата ни в църквата. Освежила се е, подредила е косата си и изглежда, дори е успяла да хапне нещо, ако може да се съди по цвета на страните ѝ. Доволна съм — но и объркана, че я виждам тук. Когато

седяхме в параклиса, приятелката ми изглеждаше ужасена от всичко, което предстоеше, и нямаше търпение да се скрие, дори да напусне Сегретата.

— Радвам се да видя, че изглеждаш толкова добре — казвам ѝ.

— От кораба на Халим ли те видях да идваш?

Кимвам.

— Надявах се да го накарам да промени плановете си.

Виновно стягам панделките на роклята, за да прикрия голотата си. Но Паулина, изглежда, не забелязва. Поклаща горчиво глава.

— Понякога си мисля, че Венеция заслужава да страда заради цялата тази своя гордост.

Думите ѝ ме изненадват. Отчасти защото във времена като днешните могат да бъдат сметнати за изменнически, отчасти защото...

— Трябва да вървя — казва тя. — Мама очаква да я посетя. Грижи се за себе си, Лаура.

Докато я гледам как се отдалечава от площада, думите ѝ отекват в мен. Разбирам защо ме бяха смразили.

Чувала съм ги и преди.

Този факт, както и добрият външен вид на приятелката ми, карат пулса ми да се ускори. И защо върви в погрешната посока? Домът на майка ѝ е в северозападната част на града, а тя е поела на изток.

За миг вземам решение да я последвам.

Да, тези думи — за Венеция и нейната гордост. Карина беше казала нещо подобно преди месеци, точно преди опита ѝ да ме убие на лодката.

Предател в Сегретата.

Паулина ускорява ход, когато завива по уличките и алеите, а аз вървя след нея, като се спирам на ъглите, за да се отдалеча малко от нея. Това определено не е пътят към къщата на майка ѝ. Докато се отдалечаваме от пристанището, камъните по улиците стават по-хлабави, боята от капациите на прозорците се лющи. Плъховете се гонят из откритите канали. Навлизаме в по-бедната част на града — място, където една млада благородничка не би трябвало да стъпва сама. Не мога да си представя каква работа може да има тук приятелката ми. Поведението ѝ никак не съответства на уплашената жена, с която бях говорила преди няколко дни и която изглеждаше доведена до степен на емоционален крах след доставянето на уличаващото писмо до Масимо.

Уличаващото писмо...

Залива ме вълна на страх. Отново виждам Алегреза в килията ѝ. Странният ѝ тон, когато ѝ казвам кой е предал писмото.

Паулина? Странен избор за подобна мисия.

И тя ли я е подозирала? Винаги ли? Не позволи на Паулина да отиде в Мурано — защо?

Паулина спира, за да измъкне излинял шал от бродираната чанта на китката си. Увива го плътно около раменете си и се превръща в проста селянка. Поглежда назад през рамо и аз точно навреме се скривам зад една рушаща се стена. Изчаквам, притиснала тяло към тухлите, докато се уверя, че е безопасно да надникна зад ъгъла. Приятелката ми отново върви. Нямам време да си купя обикновен шал. Двете потъваме още по-дълбоко в бедняшкия квартал.

Паулина пристига до висока сграда. Няколко от стъклата са счупени. Портите са ръждясали и висят от пантите. От водните лилии, които декорират решетките пред някои от прозорците, липсват отделни фрагменти. Красива сграда, оставена да западне.

Паулина се шмугва през отворената врата, прескачайки захвърлен вързоп дрипи. Изчаквам за момент и също влизам. Веднага щом пристъпвам през прага, ме удря миризмата на влага и гнилоч. Чувам скърцането на дъсчения под над главата си и надничайки през цепнатините, зървам някаква сянка да минава отгоре. Паулина сигурно вече се е качила на етаж над мен. Изкачвам стълбите след нея, опитвайки всяко стъпало, преди да отпусна пълната си тежест върху него. Въпреки това е невъзможно да се движа, без да издавам никакъв шум, и съм доволна, че Паулина е уплашила ято гълъби, които с крясъци се издигат във въздуха.

Вървя по осеян с висящи парцали коридор. Може би някога тук е имало бояджийска работилница? Голямо парче плат, заковано в двата края с по един гвоздей, виси като завеса над един праг. Отзад долавям гласове и с мъка различавам две сенки, които се движат из стаята. Промъквам се по-близо, докато накрая успявам да чуя какво си казват. Притискам тялото си към стената. Една мишка пробягва през пантофките ми, но успявам да запазя самообладание.

— Направих всичко, което поиска от мен. — Паулина звучи уплашено.

— Престани да мрънкаш! — отвърща другия глас. Карина. — Ти избра да тръгнеш заедно с мен по този път. Алегреза е мъртва благодарение на теб! — Тя се смее зловещо.

Чувам тихите ридания на Паулина. Целият гняв, който съм изпитвала към нея, бързо изчезва. Загазила е здраво, готова да потъне.

— Сега просто искам да си вървя — казва приятелката ми. — Моля те, пусни ме!

Зад завесата се разнася внезапният шум от стъпките им и аз се скривам зад една от дрипите, повесени от въже близо до тавана. За щастие платът е толкова нагърчен от годините, че мога да се скрия сред гънките му. Стъпка-две вляво — и ще се допрат в полата ми. Тъкмо се каня да си отдъхна облекчено, когато Паулина спира.

— Ами той? — пита тя.

— Все още не съм решила. Може да го оставя на плъховете.

Той? Изчаквам скърцането на стъпалата да замре, после излизам от скривалището си и изтръсквам паяжините от полите си. Той? О, Господи, колко силно бие сърцето ми! Промъквам се тихичко към стаята, която двете са напуснали, и отмятам завесата.

Вътре е тясно и тъмно. Покрай камината са наредени угаснали свещи, потънали в разтопен восък. В центъра е поставен един-единствен стол, а за него е завързан Роберто.

Напъва въжетата и когато ме виждат, очите му сякаш ще изхвъркнат от орбитите си. Иззад мръсния парцал, с който е запушена устата му, се носят приглушени звуци. Гол е до кръста, кожата му е хлъзгава от пот. Хвърлям се към него, вкопчвайки се във въжетата, и всичките ми съмнения изчезват.

Падам на колене и покривам лицето му с целувки.

— Скъпи — прошепвам. Не ме е грижа, че е мръсен и потен; никога не ми е изглеждал по-красив от сега.

Посягам зад стола да развържа възлите на въжето. Китките на Роберто са окървавени, кожата е ожулена от усилията му да се освободи. Когато въжето се свлича на купчина на пода, тялото на годеника ми се килва и аз трябва да го бутна назад, за да не се свлече на пода. Очите му се избелват, сякаш всеки момент ще изпадне в безсъзнание.

— Лаура... Лаура. — Роберто повтаря името ми отново и отново. Обвивам ръка около кръста му и му помагам да се изправи. — Мислех, че си... тя ми каза... — Коленете му се подгъват под тежестта на тялото му.

— Трябва да се опиташ да ходиш — казвам нежно. Той кимва с разбиране и облизва напуканите си устни. Прави колеблива стъпка напред, после втора, докато го подкрепям. Така бавно напускаме изоставената сграда. Спирам на прага, в случай че Карина и Паулина чакат, но там няма никого.

Поемаме обратно към брега по различен маршрут. След няколко завоя Роберто забелязва преливаща каца под една счупена тръба и тръгва със залитане към нея. Надвесва се над ръба ѝ и потапя ръце до раменете. Пълни шепи с дъждовна вода и ги поднася към устните си. Потапя глава във водата и я отмята назад, при което във въздуха политат искрящи капчици. Чакам го, докато жадно и продължително пие. Струйки вода криволичат по гърдите му, тялото му е притиснато към кацата. Най-накрая той се подпира на нея и извърта тяло към мен. Усмива се, истински зарадван, и аз, засмяна от облекчение, хуквам към него.

Една мръсна ръка се отпуска върху рамото ми, но аз не се отдръпвам. Може да съсипе роклята ми. Не ме е грижа за нищо друго, освен за него.

— Не мислех, че ще те видя пак някога — признава Роберто с дрезгав глас. Придърпва ме към себе си и страстно ме целува. — Карина ми каза, че си мъртва. Дори донесе кичур от косата ти и го развя пред носа ми.

— Това е дълга история — отвърщам. — Остани тук.

От една сергия до пристанището купувам купа маринована риба и питка подсладен хляб. На друга намирам обикновено наметало с качулка. Двамата представляваме странна двойка. Аз, в моята жълта копринена рокля, Роберто — увит в наметало посред жегата, подобно на скитник. За щастие хората в тази част на града са свикнали с ексцентриците.

Не мисля, че някога съм се чувствала по-щастлива от сега. Очите ми ненаситно се радват на този мръсен мъж, тъпчещ храна в устата си.

— Ти спаси живота ми — казва той.

— Как избяга от затвора?

— Не избягах. Група мъже нападнаха стражите и ме отвлякоха. Замъкнаха ме в онази сграда и ме предадоха на Карина. Оставиха ме без храна и вода. От време на време тя идваше при мен. Подиграваше ми се. Твърдеше, че е прерязала гърлото ти. Мислех, че ще полудея — или ще умра. Смъртта ми се струваше по-добрата възможност.

Залива ме чувство за вина. Бях допуснала да повярвам в най-лошото — че е изоставил Венеция и мен. А през всичкото това време той е страдал, сам.

— Но откъде е намерила мъжете? — чудя се.

— Негодниците могат да бъдат купени, нали така?

— Но те трябва да са били тренирани — настоявам. — Надделели са над стражите.

Роберто свива рамене:

— Не можех да повярвам, че Карина е оцеляла. За момент дори ми стана жал за нея.

Сега нямаме време да говорим за Карина. Разказвам на Роберто за Халим и за флота. За измамата, която е изправила Венеция на ръба на войната, за липсващото момиче, което изглежда досущ като онова от портрета на сестрата на принца и което може да се окаже ключът към разкриването на истината. Казвам му за Алегреса и той ме придърпва към себе си.

— Знам колко ѝ се възхищаваше.

Когато говоря за Масимо и за бунта в съвета, лицето му помръква.

— Какво ще правим?

— Засега ще се крием. Трябва да преценим възможностите си. — Подавам му ръка и той с благодарност я поема. После го повеждам към един канал, където наемам гондола и двамата се качваме на борда ѝ.

Годеникът ми се намества под качулката си, докато лодкарят оттласква лодката от брега.

— Къде отиваме? — пита Роберто. Очите му вече се затварят от умора.

— У дома — отвръщам.

През портата виждам, че някои от слугите са се покачили на стълби в двора и боядисват част от стената, Фаустина похърква на стол до стъпалата, водещи към кухнята. Въвеждам Роберто през един страничен вход, после го повеждам към горния етаж. Слаб е като коте и трябва да проявя търпение, докато го чакам бавно да изкачи стъпалата към стаята ми.

— Не би трябвало да съм тук — опитва се да протестира той. — Още не сме женени.

— Брачните клетви могат да почакаат — отвръщам.

Роберто се усмихва:

— Никога не си обичала да ти казват какво да правиш.

Пресягам се през него, за да отворя вратата, и го бутам в спалнята си. Той се отпуска върху чаршафите на леглото ми и след миг потъва в дълбок сън.

Измъквам се от стаята и отивам в кухнята, за да взема кана с гореща вода.

Над тезгяха висят пресни кори паста и — ето! — меден бакър с вода изпуска пара върху печката. Бианка е надвесена над дълбоката мивка, потопила ръце до лакти в димящата сапунена вода.

— Само ще си взема вода — прошепвам ѝ, тъй като не искам да будя Фаустина, чийто стол се вижда през отворената врата. Но когато пристъпвам към бакъра, се спъвам в една кофа с въглища. Фаустина се размърдва на стола си.

— Всичко наред ли е? — пита старата ми дойка. Очите ѝ се спират върху роклята ми. — О, Лаура, мръсна си!

— Спънах се — отвърщам. — Ще се изкъпя.

Фаустина избухва в смях.

— А така! Една дама ще си подготви ваната сама. Сякаш аз или Бианка бихме могли да допуснем подобно нещо! Домакинството може да понесе много скандали, но не и този!

— Фаустина, не, наистина...

Само че е прекалено късно. Старицата вече пресича двора, влиза през главния вход и тръгва нагоре по стълбите.

— Спри! — викам след нея. — Фаустина, моля те...

Тя подминава банята и натиска бравата на вратата ми. Втурвам се вътре точно когато изкрещява:

— Махай се, махай се, или ще ти отрежа мръсните ръце!

Дойката се опитва да избяга от стаята, но аз я сграбчвам за ръката.

— Ще се успокоиш ли? — прошепвам, като я дръпвам на една страна.

— Да се успокоя? Скоро Венеция ще е във война, а един от... един от... *тях* е в спалнята ти!

Въздъхвам тежко и нетърпеливо.

— Този човек не е турчин.

— Виждала си го и преди! — Фаустина бързо се прекръства.

— Да. Виждала съм го и преди. Сгодена съм за него.

Изчаквам думите ми да улучат целта, Фаустина примигва веднъж-дваж, после истината я осенява.

— Това Роберто ли е? — пита ме шепнешком. Кимвам, но тя е все така изпълнена със съмнения. — Годеникът ти е започнал да губи красотата си, Лаура.

— Не е ял. Отвлекли са го. С твоя помощ ще му помогнем да оздравее. Баща ми не бива да знае за това.

Сбръчканото лице на Фаустина изразява колебание. Тя ме поглежда, после извърща очи към вратата на спалнята ми, после — отново към мен.

— Ще ти донеса гореща вода — казва.

Усмивам се, когато старата жена се забързва обратно към кухнята; знам, че Роберто е във възможно най-добрите ръце.

Когато надниквам през вратата, годеникът ми изглежда сериозен. Сядам до него на леглото и той посяга да ме погали по косата.

— Всеки ден, докато стоях завързан там, затварях очи и се опитвах да си представя лицето ти. Но в действителност си много по-красива, отколкото в картините, рисувани от въображението ми.

Отпускам страна върху топлата му длан.

— Сигурно е било ужасно.

Роберто сгърчва лице в гримаса.

— Карина... не ме измъчваше само с думи. Целуваше ме. Казваше, че сега, след като вече те няма, можем да сме заедно. Опитах се да се отдръпна, но...

— Не се самообвинявай — прекъсвам го, като се чувствам едновременно виновна и отвратена. Как съм могла изобщо да се съмнявам в него? Замислям се дали да не му кажа за Халим — не че между нас наистина се е случило нещо, — но това само би му причинило болка, която е прекалено слаб да понесе. Може би един ден ще му разкажа за всичко, което се случи, докато бяхме разделени.

— Вече всичко свърши — успокоявам го. — Баща ти ще бъде възстановен на поста си, а Венеция ще си върне честта. Карина не може да ни засегне.

Ръцете на Роберто се отпускат надолу, очите му се извърщат към отворения прозорец.

— Надявам се.

Гонгът за вечеря извънява втори път.

— Лаура! — вика баща ми раздразнено. — Слизай долу, преди яденето да е изстинало.

Фаустина се е заклела да пази тайна, но не бива да карам баща си да чака и принуждавам дойката ми да измисля извинения за забавянето ми. След като се изкъпа, Роберто се сви на леглото ми е потъна в дълбок сън. Подпъхвам одеялото около него и го целувам по челото.

— Приятен сън, любов моя — прошепвам.

Баща ми седи надвесен над чинията с печени сардини. Изглежда силно развълнуван.

— Два дни! — заявява той. — След толкова ще потопим Халим и мръсния му екипаж. Нашите мъже ще накарат Венеция да се гордее с тях.

Лесно му е да го каже. Татко няма да препаше меч, нито ще грабне мускет; не му се налага да поема риска да пролее собствената си кръв. Членовете на Великия съвет са прекалено важни, за да изложат живота си в предните линии на боя. Това ще сторят новопостъпилите доброволци или верните войници — синове, братя и млади бащи, които ще оставят скърбящи семейства след себе си.

Откакто се събрах отново с Роберто, умът ми не е спирал да работи. Дори Халим да разбере, че годеникът ми е във Венеция, това няма да предотврати битката. Ще ни обвини, че сме му дали убежище, и ще потърси отмъщение, преди да сме успели да разобличим лъжите му. Явно е, че нашият царствен гост няма високо мнение за честта. Твърдо е решен на тази война, каквато и да е цената за нея. Венеция е твърде голяма награда, а намесата на Карина му е добре дошла.

Мислите ми са прекъснати от любезно покашляне откъм прага.

— Донесоха съобщение за господарката на дома — казва един слуга, като нервно ме гледа.

— Покани пратеника да влезе, покани го! — вика баща ми. — И му сипи чаша вино.

— Сигурен ли сте? — започва слугата, но татко удря с юмрук по масата и кристалната кана върху нея издрънчава.

— Прави каквото ти казвам!

Нервността на слугата ме кара да застана нащрек. Чувам отчетливи стъпки. После баща ми ахва и избутва стола си назад. Вдигам салфетка към устните си, за да скрия усмивката си.

Бела Дона дори не си е направила труда да махне жълтия шал, който я идентифицира като проститутка. Косата ѝ се вие на къдрици около лицето. Облечена е в бродиран със златен конец червен корсет, ръкавите ѝ са цепнати и изпод тях се подават белите облаци лен на ризата ѝ. Не носи злато или перли, но страните ѝ са силно начервени. В едната си ръка държи крещящо ветрило от паунови пера. Черният воал, прикрепен към главата ѝ, не скрива гърдите или ръцете ѝ. Тя пристъпва към нас на обувките си с високи платформи. Полага огромни усилия да не обръща внимание на шокираното изражение на баща ми и се справя чудесно.

— Успокой се, татко — казвам. — Това е една моя приятелка.

— Тя е... е... в моя дом!

— Няма ли да седнеш? — обръщам се към Бела Дона.

Проститутката спокойно влиза в стаята и отива да седне до баща ми. Той отвратено поклаща глава.

— Каквото имаш да казваш, можеш да го кажеш и права!

Бела Дона сладко се усмихва.

— Не се тревожи — казва ми тя. — Просто дойдох да ти кажа, че ръкавиците, които остави в манастира, са намерени.

Айсим! Бела Дона я е открила.

— Много ти благодаря. Мислех, че съм ги загубила завинаги. — Ставам, за да изпроводя посетителката си от трапезарията. — Заведи ме да си ги взема.

— Какво? Ръкавици! Идваш в дома ми и разговаряш с дъщеря ми за някакви проклети ръкавици? Махайте се — и двете! Лаура, не посрами ли семейството си достатъчно?

Не чувам останалото, което баща ми има да ми казва; вече сме в коридора.

— Къде е тя? — изсъсквам.

— Там, където работя — отвръща Бела Дона.

Преглъщам мъчително. Никога преди не съм стъпвала на подобно място. Но моментът не е подходящ за колебания — има спешни неща за вършене. Трябва да отида с Бела Дона. Заради Венеция, заради Роберто.

— Заведи ме при нея.

— Сигурна ли си? Ти, бившата послушница от манастира?

— Не ставай глупава — засмивам се. — Каква чак толкова разлика може да има между един бардак и един манастир?

Бела Дона вдига вежди.

Озоваваме се пред ниска дискретна врата в дъното на малка алея встрани от „Кале Бресана“.

— Домът на провокациите — измърморва Бела Дона, накланяйки глава на една страна при звуците на смеха, долитащ от един прозорец високо в стената. — Готова ли си?

Увивам се още по-плътено в наметалото си и кимвам. Бела Дона смъква качулката на пелерината си, за да покаже лицето си на мъжа на входа. Той изръмжава, в знак, че я е познал, и отстъпва встрани, за да ни пусне да влезем.

— Момичето е хванато да краде храна от една сергия — обяснява Бела Дона, докато подминаваме отворен салон, където тихо разговарят мъже и жени. — Когато се опитала да избяга, паднала и си навехнала глезена. Прибрахме я, за да не я набие собственикът на сергията.

Движим се по тесен коридор, украсен с редица картини в позлатени рамки. До всяка картина има по една затворена врата, скрита зад завеса с ресни. Чувам още смях и свирене на спинет. Бела Дона ме въвежда в кухнята. В центъра е разположена маса, заредена с кани вино за почерпка на клиентите. В единия ѝ край седи млада жена, отпуснала глава върху ръцете си. Спи. Веднага познавам златистата кожа, крехкото тяло, сбърченото чело, което не се е изгладило дори в съня. Висящите от тавана лампи хвърлят златни кръгове светлина върху мебелите.

Бела Дона пристъпва напред и нежно поставя длан върху ръката на момичето. То стреснато се събужда. Когато ме вижда, девойката

скача и събаря стола си на земята. Започва да отстъпва към задната врата, улавя желязното резе.

— Успокой се — казва ѝ Бела Дона и отива при нея. — Това е приятелка.

— Не съм дошла да ти навредя — казвам на френски. — Знам коя си и кой е брат ти. Халим. — Момичето проплаква от страх, погледът му диво подскача между мен и Бела Дона. — Тук съм в ролята на представителка на Сегретата. Търсеше ни, нали? Търсеше помощта ни? Годеникът ми, Роберто, е обвинен от Халим за убийството ти. Двете с теб имаме общ враг. Можеш да ми имаш доверие.

Лицето на Айсим се отпуска. Тя бавно и предпазливо се отлепя от вратата и застава зад Бела Дона. Прокашля се.

— Съжалявам — казва на перфектен френски. — Толкова дълго не знаех на кого да вярвам.

Изправям съборения стол и трите сядаме около кухненската маса. Бела Дона ни сипва по чаша вода. Айсим започва да разказва историята си. Научаваме как е пристигнала във Венеция с вярната си прислужница, Емен. Как са си сменили дрехите за прикритие, докато са бягали от жестокостта на Халим. Били нападнати и Айсим успяла да избяга, но Емен — не.

Гласът на девойката пресеква.

— Моята вярна прислужница, единственият човек, който някога ми е засвидетелствал лоялност. Оставих я да умре. — Тъмните ѝ очи се насълзяват.

— Тя е била момичето, открито в апартамента на Роберто, нали? — прошепвам.

Айсим кима, сълзите се стичат по страните ѝ. Бела Дона ѝ подава ленена кърпичка.

— Искаха да убият мен!

Повдига ми се. От една от стаите се разнасят вълни от мъжки смях — сякаш ми се подиграват. През кухненската врата забелязвам как от вътре излиза един от членовете на Великия съвет, оправяйки туниката си. Веднага извърщам лице настрана, а Бела Дона бърза да затвори вратата.

Айсим ми разказва за страстта на брат си към властта, омразата му към Венеция.

— Халим планира този момент от две години. В началото беше просто фантазия. Съветниците му казаха, че не може да я осъществи.

— Какво се е променило?

— Брат ми си потърси нов съветник — една вещица, която крие лицето си зад сребърна маска.

Преглъщам мъчително.

— Защо носи маска? — питам. Макар да подозирам, че вече знам отговора.

Айсим докосва лицето си.

— Ужасно е обезобразена.

Умът ми кипи, докато паяжината от връзки започва да приема ясна форма. Принц Халим и Карина работят заедно? Значи отвлечането на Роберто не е съвпадение — било е организирано със знанието на Халим. Възможно ли е старата приятелка на сестра ми да стои зад всичко случило се?

Мащабите на заговора са невероятно големи, опитвам се да видя отделните му елементи. Притеснява ме и още нещо.

— Роберто? — питам я. — Някога... срещала ли си го?

Айсим поклаща глава.

— Видях го от разстояние в Константинопол. След като се опитах да разубедя брат си и да го накарам да се откаже от налудничавите си планове, той ме затвори.

— Но Халим ни показва писмо, написано с почерка на Роберто. — Онези любовни думи ме парят дори и сега — толкова истински, толкова реални. — Любовно писмо.

Айсим се усмихва горчиво.

— Брат ми разполага с човек, който може да фалшифицира почерци. Лукав мъж на име Фарук. Въпросното писмо трябва да е негово дело.

Планът е почти идеален. Да се представи Роберто като причината за войната, да се разединят враговете. Но какво чудовище би се опитало да убие собствената си сестра?

— Какво можем да направим? — пита Бела Дона. — Прекалено късно ли е?

Не и ако успея да представя това момиче на Масимо и съвета — ако мога да им покажа и Роберто. Тогава ще трябва да ми повярват. Годеникът ми ще бъде оправдан, а авторитетът на дожа — възстановен.

Колкото и да не харесвам Масимо и новите лидери на Венеция, трябва да призная, че ги е грижа за нашия град. Не са безсърдечни като Халим. Ще сторят най-доброто за Венеция, когато им бъдат изложени всички факти.

Протягам ръка към Айсим.

— Трябва да дойдеш с мен.

Тя отново се разтреперва, поклаща глава.

— Защо? Казах ти всичко, което знам.

— За да накараме хората да ни чуят.

Извеждането на Роберто от къщата ни е по-лесно, отколкото съм предполагала. Баща ми спи, Фаустина държи вратата на спалнята му под око. Отивам да събудя годеника си. Изглежда толкова спокоен, къдриците му почиват върху възглавницата ми. Целувам го по устните и той се размърдва.

— Трябва да отидем при баща ти — казвам му. — Нося ключа към твоята свобода.

Роберто бързо се облича в дрехите, които Фаустина е взела от пералното помещение, и скоро двамата се озоваваме навън, в сутрешния здрач. Айсим ни чака в една гондола, преметнала шал върху главата си. Роберто любезно ѝ кимва и тя му отвърща по същия начин.

— Това е жената, която се предполага, че си убил — казвам му. — Сестрата на Халим.

— Познах ви — казва ѝ той. — Бяхте там, когато посетих Константинопол.

— Брат ми обича да ме държи близо до себе си — отвърща тя, — но не прекалено.

Слизаме на няколко пресечки от двореца и гондолата тихо се отдалечава по водата.

— Не трябва ли да платиш? — пита Роберто.

Не е забелязал знака с форма на ключ, инкрустиран върху външната част на веслото. Нито е разбрал, че под шала на гондолиера всъщност се крие жена.

— Всичко е наред — успокоявам го. — Платила съм предварително.

Когато приближаваме двореца, Айсим ме хваща за ръката.

— Има нещо, което исках да ти кажа. — Лицето ѝ е ужасно напрегнато. — Халим има още един съучастник във Венеция — някой, който му изпраща тайни съобщения.

Двамата с Роберто се споглеждаме.

— Знаеш ли кой? — питам. — Карина?

Айсим поклаща глава.

— Мисля, че е мъж. Халим не се доверява на жените. Смята ги за прекалено емоционални.

Поредният венецианец в лагера на османския принц. Колко предатели може да крие в пазвата си един град?

Когато влизаме в двореца през входа за прислугата, изтласквам тези горчиви мисли настрана. Необезпокоявани поемаме по едно стълбище, докато на пътя ни не се изпречва старец. Един от многото възрастни слуги, които се грижат за дожа. Когато ни вижда, той така се сепва, че се чудя дали няма да падне.

— Роберто? — възкликва удивено.

— Аз съм, Карло — отвърща Роберто. — Моля те, не казвай нито дума на никого.

Старецът кимва и Роберто ни повежда през двореца, промъквайки се по тесните коридори с ниски тавани, обикновено използвани единствено от обслужващия персонал. Най-накрая излизаме иззад една завеса и се озоваваме в галерия в частните покои на дожа. Позлатеният таван и мраморният под вече не ме карат да се чувствам нищожна. Тримата приближаваме до двойна врата, водеща към кабинета на дожа. Двама униформени стражи ни забелязват, но въпреки че ахват шокирано, не подлагат на съмнение авторитета на Роберто и отварят вратите пред него.

— Изчакай отвън — заръчвам тихо на Айсим.

Дожът седи до едно голямо бюро с малка група мъже — малцината останали му верни поддръжници. Когато се появяваме, той вдига поглед към нас и изпуска свитъка, който държи в ръце.

— Синко!

Роберто прекосява стаята и след миг е в прегръдките на баща си. Старият човек ридае от облекчение, стиснал очи. Никой не продумва; чакаме дожът да се овладее. Той хваща сина си с две ръце, отдалечава го от себе си и поклаща удивено глава.

— Къде беше?

— Нямаме много време — прекъсвам го. — Може ли да поговорим насаме?

Из стаята се разнасят тихи викове на протест.

— Направете онова, което ви казва Лаура — обръща се Роберто към мъжете. — Ако не беше тя, сега щях да съм мъртъв.

След като мъжете се оттеглят в една странична стаичка, се изкашлям и казвам на дожа, че Халим иска да обяви война под лъжлив претекст. Сестра му изобщо не е мъртва. Дожът поклаща невярващо глава.

— Но аз видях лицето му! Едва не си оскуба косите от скръб.

— Брат ми — той е добър актьор — казва един глас на развален италиански. Айсим пристъпва в стаята и сваля шала, разкривайки черните си коси. — В продължение на години успяваше да заблуди дори мен.

— Вие сте неговата сестра? — пита дожът.

— Убитото момиче — тя беше моя слугиня — отвърща Айсим. — И моя приятелка.

Лицето на дожа помръква, когато очите му се отместват от Роберто към Айсим.

— По-добре да обясниш какво се случва.

— Брат ми иска война, за да... да се почувства мъж — обяснява Айсим. — Използва трикове.

— А вие защо ни помагате? — пита дожът. — Не сте дъщеря на Венеция.

Тонът му е рязък. Твърде рязък, страхувам се, но Айсим вдига брадичка и отговаря:

— Майка ми е венецианка. Когато съм била малко момиче, тя ми казва за Венеция, вечер, преди да спя. Значи и аз част от Венеция, разбира?

Дожът кимва и ръката му тежко се отпуска върху бюрото.

— Като си помисля само, че онзи негодник можеше да отнеме живота на сина ми... Ще вдигнем корабите му във въздуха!

— Не е нужно да се пролива кръв — казвам.

— Не е нужно! — вика дожът. — Халим и заговорниченето му едва не ни костваха всичко. Собственият ми съвет се обърна срещу мен.

— Лаура е права — намесва се Роберто. — Трябва да го изобличим публично. По този начин ще си върнеш подкрепата на Съвета.

Дожът се извърща от нас и се отдалечава към обърнатия на запад прозорец с изглед към „Сан Марко“. Мисли, сравнява един начин на действие с друг.

— Момичето е по-умно от повечето членове на Съвета ми — мърмори той. Когато отново се обръща с лице към нас, по устните му играе усмивка. — Ултиматумът на принц Халим изтича на обяд. Може би ще му предложим повече, отколкото очаква. Повикайте вестоносците ми!

Когато приближава обяд, главната дворцова зала се изпълва с членовете на Великия съвет и свитата им от чиновници. Дожът е разпространил вестта, че блудният му син се е завърнал, и хората се събират, водени колкото от гняв, толкова и от любопитство.

Двете с Айсим седим наполовина скрити в една галерия отгоре. Наблюдаваме как съветниците влизат в залата заедно с подчинените си. Накиприли са се и се перчат като екзотични птици. Последен се появява Масимо, придружен от дузина войници.

— Къде е? — реве адмиралът. — Къде е убиецът?

Дожът, облечен в официалните си роби, седи спокойно в другия край на залата.

— Ще бъде предаден, когато пристигне османската делегация.

Масимо се наежва.

— Ако това е някакъв трик...

— Държиш се така, сякаш нямаш търпение да влезеш в битка — отбелязва дожът.

От изражението на Масимо подозирам, че това е истина.

Когато часовникът отброява дванадесет, Фарук пристига начело на неколцина страховити слуги с намазани с олио гърди. Гологлавият закрачва към средата на залата с високомерно вирната брада и застава пред платформата, на която седи дожът. Масимо не прави нищо, за да спре дожа да заеме обичайното си място; дори не е отстранил съперника си от двореца — чудя се дали не иска да скрие от турците, че е узурпирал властта.

Пред дожа са наредени членовете на Великия съвет. Зад тях се тълпят по-нисшестоящите служители и писарите, стиснали пергамент и пера. Най-накрая залата притихва.

— Чух, че синът ти, Роберто, се е появил. Радвам се за теб, Алфонсо — казва Фарук. — Радвам се и за Венеция.

Разнася се ахване — как се осмелява да се обръща към дожа на малко име! Фарук изпраща бърза, нервна усмивка към двора, осъзнал

грешката си.

— Къде е господарят ти? — пита дожът.

Фарук се смее и свива рамене.

— Господарят ми не е глупак. Той няма вяра на никого в този град.

— Така ли? — пита дожът. — Ние сме мъже на честта.

Усмивката на Фарук изчезва.

— Нямам намерение да изразявам неуважение към вашата чест, но сега, след като синът ти се е върнал, бихме желали да ни го предадете. Както знаете, принц Халим иска справедливостта да възтържествува. Ако може да се разправи директно с Роберто, Венеция ще бъде спасена от голямо нещастие. — Фарук махва с ръка във въздуха.

Дожът се изправя на крака. Сега у него не е останало нищо от онзи крехък старец.

— Страхувам се, че това е невъзможно — казва той, успявайки да запази любезния си тон въпреки случващото се. — На бял свят излезе нова информация.

Из залата се разнася гневно мърморене и дожът изчаква ропотът да заглъхне. Отправя поглед над главата на Фарук и щраква с пръсти към нас. Леко притискам ръка към гърба на Айсим и тя става, приближава се до ръба на балкона. Главата ѝ е скромно наведена, облечена е по последна венецианска мода. Но после вдига глава, за да погледне Фарук в очите, и цялата зала вече е наелектризирана.

Гологлавият залита назад. Нервно облизва устни, погледът му отскача към дожа, после се връща към сестрата на господаря му.

— Коя е тази жена? — пита с треперещ глас той. — Не разбирам.

Дожът присвива очи.

— О, мисля, че разбираш.

Фарук изглежда осъзнава, че няма как да отрече съществуването на Айсим, и сменя тактиката. Надава вик и вдига ръце към балкона.

— Принцесо Айсим! Вие сте жива!

Събраният Съвет изригва във възклицания. Погледът на Айсим не се отмества от Фарук.

— Истинско чудо — продължава той. — Принц Халим цяла вечер ще отправя благодарствени молитви към небето!

— Не е никакво чудо, Фарук — отвръща Айсим на италиански.
— Вашите убийци са намерили Емен вместо мен. Чрез нейната смърт престъплението ви излезе наяве.

Дожът кима и няколко войници, усетили, че е настъпила нова промяна във властта, измъкват сабите си. Придружителите на Фарук правят същото. Повечето съветници, в това число и баща ми, се отдръпват към стените на залата.

— Няма да нараниш един посланик, нали? — пита Фарук.

Дожът го посочва, после пристъпва към него.

— Не бих го сторил — казва. — Ще ви покажа повече уважение, отколкото вие на нас. Върни се при твоя страхлив господар. Кажу ми, че ако до час не напусне пристанището ми, корабите му ще бъдат смазани под железния юмрук на Венеция. Разбираш ли?

Фарук поглежда към хората си, после отстъпва назад, преди да се обърне и да се оттегли през вратата, през която е влязъл. Айсим отново сяда до мен и се усмихва.

— Добре ли се представих? — пита ме на френски тя.

— Чудесно — отвръщам. — Време е да слезем долу и да разкажем историята си.

Съветниците мълчат удивени, а лицето на Масимо пламти от срам. Дожът се изправя пред тях.

— Всички повярвахме на лъжите на Халим — казва той, — но сега трябва отново да се обединим. Закълнете ми се във вярност и миналото ще бъде забравено.

Един по един членовете на Съвета се изреждат да коленичат в краката на дожа и да целуват пръстена на дясната му ръка. Чувам как баща ми измърморва: „Никога не съм се съмнявал във вас, господарю“. Верността е толкова непостоянна, колкото и морските ветрове.

Забелязвам, че Масимо е последен в редицата.

— Прости ми — казва той и се покланя сервилно.

Дожът стиска челюсти.

— От всички, които се обърнаха срещу мен, твоите действия бяха най-разочароващи.

— Господарю, аз...

— Но ти си добър войн и Венеция се нуждае от теб повече от всякога. Халим все още може да рискува и да обяви война. Мога ли да ти имам доверие, Масимо?

— Ще сторя всичко по силите си, за да ти служа — отвръща адмиралът.

Лицето на дожа се отпуска в усмивка.

— Тогава върви. Нека флотът да е в готовност.

Масимо слиза от платформата и събира хората си.

Всички напускат и в залата оставаме само дожът, Айсим и аз.

— Ела тук, дете мое — казва ми дожът. Хваща ръката ми и ме дръпва да седна до него. — Всичко дължа на теб.

— Борбата ни още не е приключила — предупреждавам го. — Едва сега започва.

Крайниците ми тежат от умора, но умът ми е погълнат от стотици мисли. Целувам Роберто за довиждане и се връщам у дома, придружена от Фаустина. На Айсим ѝ е предоставена стая в двореца. Вече се подготвят празненства заради разпространяващата се новина за оттеглянето на Фарук. Очевидно гребците му са го отвели далеч от пристанището с доста голяма скорост. Музикантите изпълват алеите със своите мелодии и смехът, дълго отсъствал от града, изглежда, се е завърнал. Дочувам откъслечни фрази от разговора между двама работници, застанали на прага на една таверна.

— Винаги съм знаел, че дожът е способен човек! — заявява единият.

Не мога да сдържа печалната си усмивка. Само допреди няколко дни хората разправяха, че дните на дожа са преброени. Сега на висок тон ръсят хвалебствия по негов адрес.

Баща ми вече си е у дома. Когато, придружена от Фаустина, влизам в библиотеката му, той се извъръща на високото си кресло, за да ме погледне.

— Предполагам, че ти дължа извинение — казва, затваряйки книгата си.

— Както рентите — отвърщам. — В края на краищата, вие сте господарят на тази къща.

Лицето на баща ми омеква, погледът му се свежда надолу.

— Сгреших по отношение на Роберто — признава той. — От него ще излезе добър съпруг.

— По-добър от Винченцо? — не успявам да се сдържа.

Фаустина отвратено изсумтява, но погледът на татко я кара да млъкне. Върху устните му играе усмивка.

— Вероятно — промърморва той. — Макар че Винченцо със сигурност ще бъде провъзгласен за герой, когато флотът му помогне да победим онези мизерни турци.

— Сега Халим едва ли ще се бие — възразявам.

— Ще е истински глупак, ако го стори — съгласява се баща ми.
— Масимо се е запасил с достатъчно барут, за да потопи флота на Халим — да потопи десет флота!

Не и ако информацията на Тереза е вярна. Но няма причина баща ми да го знае.

— Тогава нека се надяваме, че изобщо няма да се стигне до кръвопролитие — казвам.

— Във всеки случай сега това е работа на мъжете — отбелязва татко и се връща към книгата си.

След като излизаме от библиотеката, Фаустина тръгва да се изкачва по стълбите.

— Искаш ли да сваля фибите от косата ти? — пита ме старата жена.

Нещо ме тревожи и това не е само прибързаната убеденост на баща ми във венецианската победа. Поклащам отрицателно глава, опитвайки се да не допускам кипещт от емоции да се изпише върху лицето ми.

— Не, благодаря.

Когато чувам вратата на Фаустина да се затваря на горния етаж, оставам за момент на стълбището. Мислите ми ме водят. Нещо в сведенията за барута не се връзва. Ако е безполезен — а няма причина Силвио да е излъгал жена си за това — Масимо няма как да е толкова сигурен в себе си. Трябва да е наясно, че битката съвсем не е спечелена.

Веднага излизам обратно през предната врата. Подозренията ми растат като огромна вълна. Става дума за конспирация, по-голяма от всичко, което Сегретата би могла да постигне, но въпреки това е възможно.

Защото, ако Силвио не е убит от Сегретата — а аз съм убедена в това, — тогава кой го е сторил? Възможно ли е убиецът да е човекът, който знае, че складираните в Арсенала варели с барут са безполезни?

Знам, че мислите ми ме изпреварват, че виждам предателство там, където то вероятно не съществува. Но Айсим каза, че брат й е имал съучастник във Венеция. Ами ако това е самият мъж, от когото Венеция очаква спасение? Масимо бе действал светкавично бързо, когато му се бе удадала възможността да отстрани дожа. Адмиралът е верен единствено на самия себе си.

Достатъчно барут да потопи десет флота.

Или толкова, че дори да не стигне за фойерверки на някое парти.

Възможно ли е Мечока на Венеция да обърне ноктите си срещу нас?

Когато стигам до двореца, вече се е стъмнило. През целия път не съм спирала да прехвърлям възможностите из главата си. Разбира се, съществува вероятност Силвио да се е объркал за барута, но ако е бил прав...

Достъпът ми до покоите на Роберто е открит. Пазачът на портата едва прикрива усмивката си. Заварвам годеника си заспал на един стол. Все още е изтощен след всичките дни в плен. Когато го събудя, той лениво ми се усмихва.

— Сънувам ли?

— Трябва да те питам нещо — казвам, присядайки на ръба на стола му. — Масимо беше ли в делегацията, която посети Константинопол по-рано тази година?

Роберто престава да се усмихва, доловил сериозността в тона ми. Почесва се по главата.

— Да. Присъстваше като ескорт с малка рота войници. Държаха се грубо и шумно и му беше отказана покана за вечерния банкет.

Къкрешите ми подозрения започват да кипят.

— Мисля, че е предател.

— Е, той почти узурпира властта от баща ми...

— Не — прекъсвам го, — предател на Венеция.

— Какво искаш да кажеш? Той командва флота ни срещу османците.

— Ако съм права, флотът, който възнамерява да изпрати под вълните, е нашият.

Очите на Роберто се разширяват.

— Как?

Казвам му какво знам за барута.

— Ами ако изпрати нашите кораби невъоръжени? Ще бъдат като патици по водата.

Роберто смръщва чело.

— Откъде се сдобил с тази информация?

— Не мога да ти кажа, но мисля, че източникът ми е достоверен.

Роберто поклаща глава и ме гали по бузата.

— Но аз видях плановете. Пък и сам Винченцо разполага с достатъчно барут.

— Корабите на Винченцо може да не са достатъчни, за да победим принц Халим. Помисли. Ако турците се канят да ни завладеят, те ще имат нужда от силен лидер тук. Масимо е очевидният кандидат. Ами мъжете, които те отвлякоха? Те също трябва да са били войници. Може да са работили за Мечока.

Усещам, че Роберто не е убеден във версията ми.

— Виждаш конспирация там, където не съществува — възразява той. — Убитият войник вероятно се е опитал да измами погрешния човек при игра на зарове.

Искреността в очите му ме кара да се успокоя. Прав е. От твърде дълго време съм в редиците на Сегретата и съм наблюдавала навързването на най-различни тайни.

— Масимо може да е амбициозен, но е истински войник — продължава Роберто. — Баща ми вярва в лоялността му ако не към дожа, то поне към Венеция. Това е градът и на адмирала. Мислиш ли, че би рискувал живота на хората си, както и дома си, за да се превърне в пионка на османците? Сигурен съм, че досега барутът е бил сменен с нов.

Усмивам се колебливо.

— Сигурно мислиш, че съм глупачка.

— Мисля, че си красива — отвърща любимият ми и се навежда напред, за да ме целуне. — Също така мисля, че ако останеш по-дълго, слугите ще започнат да клюкарстват.

Ставам от стола и му пожелавам лека нощ.

— Приятни сънища — отвърща той.

Наистина спя добре — за пръв път от известно време насам. Дори не съм чула дъжда, който трябва да се е изсипал през нощта, защото, когато поглеждам навън, градината е окъпана и яркозелена, а алеите покрай къщата са осеяни с локви. По синьото небе се носят леки облачета, въздухът ухае на чисто.

Бианка ме информира, че из града патрулират войници, в случай на изненадваща атака, но към обяд получаваме известие, че всички кораби на османския флот, с изключение на няколко, са изчезнали от хоризонта.

— Онова парвеню е избягало! — заявява баща ми.

Мисля си за Халим, застанал на борда на кораба си, потънал в размисли за осуетените си планове. Не мога да не се подсмихна самодоволно, когато си представям гнева му.

Скоро след разговора ми с Роберто получаваме покана да посетим двореца. Ще има празненство в чест на дожа и мощта на Венеция. Баща ми не спира да се усмихва, докато си тананика моряшка песничка.

— Никога не съм го виждала по-щастлив — мърмори Фаустина. — Тази сутрин даже ме целуна по бузата.

Усмихвам се и изпращам бележка до Роберто. В нея се съдържат само две думи, но нима те не са единственото, което има значение?

Вечерта се връщам в двореца, облечена в рокля, която някога принадлежеше на Беатриче. Талията ми е опасана със златен колан, от който висят бели копринени пискюли. Полите висят около краката ми на тежки черни гънки, кадифето е прорязано от златисти нишки. Изпод подгъва надничат пантофки от златист сатен, а върху парфюмираните къдрици на косата ми е поставен лек воал с пришити към него кристали. Усещам как страните ми пламтят в жегата. Пъхнала съм ръка под лакътя на Роберто и той ме държи близо до себе си. Облечен е в подплатен дублет в цвят на слонова кост, с разрези във формата на звезди и кръстове, през които прозира тафтата отдолу. Над жакета е наметнал късо наметало със златна бродерия. Брадата му е подстригана, а синините по лицето му са почти изчезнали. Годеникът ми е обратно при мен.

Баща ми крачи до нас, после избързва напред, за да потупа един приятел по гърба.

— Казах ти, Лука. Накарахме тези турци да побегнат!

Заедно с останалите благородници и благороднички минавам под маслените картини в двореца на дожа и влизам в балната зала. Първото лице, което разпознавам, е това на Айсим, която се хвърля в прегръдките ми. Великолепна е в роклята си от тафта с цял ред стъклени копчета по дължината на корсета. В косата ѝ са вплетени цветя. Няма нищо общо със свитото от уплаха момиче, което видях за пръв път в една манастирска килия.

— Благодаря ти, благодаря ти! — вика тя. Хората покрай нас гледат озадачени. Притискам пръст към устните си, за да я накарам да млъкне.

— Повечето от присъстващите тук нямат представа до каква степен съм замесена в развоя на събитията и никога не бива да узнават — казвам ѝ, поглеждайки към Роберто. — Така стоят нещата във Венеция.

Айсим се мръщи.

— Някога ще разбере ли този ваш град? — пита на френски тя.

— Да, ако останеш в него достатъчно дълго — отвръща властен глас. Обръщаме се и виждаме дожа в неговите хермелинови роби и бяла островърха шапка. Той протяга възлестите си ръце към нас и двете полагаме длани върху неговите. Роберто леко се покланя на баща си.

— Ще получиш убежище във Венеция за толкова време, за колкото имаш нужда — казва дожът на Айсим. — Може и до живот, ако желаеш. Преминала си през много изпитания.

Очите на девойката се наливат със сълзи.

— Благодаря — успява да каже на италиански и се покланя.

— Докато си тук, ще се отнасяме с теб, както подобава на ранга ти на принцеса — добавя дожът.

Жена му, херцогиня Бесина, застава до него. Виждам я за първи път след погребението на Николо. По страните ѝ има лек цвят. Въпреки че е отслабнала, все още полага големи грижи за вида си; косата ѝ е прибрана в стегнати къдрици, бижутата ѝ блестят.

— За нас ще бъде чест да останеш в двореца ни — казва тя.

Дожът пуска ръцете ни и премията ръка през раменете на жена си. Това е най-неформалният жест, който някога съм го виждала да си позволява. Роберто застава от другата страна на майка си.

— Синът ми — прошепва тя. После поглежда към мен. — Дължим ти най-дълбоките си благодарности.

— Не ми дължите нищо — отвръщам. — Само направих онова, което би сторила всяка жена на мое място — за Венеция и за мъжа, когото обича.

Херцогинята кимва.

— Извинете ни. — Тя гали Роберто по бузата. После хваща Айсим и я развежда из залата, за да я представи на гостите. Държавните мъже се събират около дожа. Изглежда, нещата се връщат към естествения си ход. И докато Роберто разговаря с група мъже, а дожът е зает със съветниците си, пред мен изниква нежеланото лице на Винченцо.

— Лаура — казва той, обливайки ме с киселия си дъх. — Мога ли да поговоря с теб насаме? — Погледът му враждебно отскача към Роберто.

— Нямаме какво да си казваме — отвръщам.

— Стига, стига. Не можем ли и двамата да сме щастливи?

Изпитвам чувство на искрена благодарност, когато Масимо приближава към нас. Адмиралът е облечен в кадифен жакет. Прави знак на един минаващ слуга, понесъл табла с чаши вино, и ми подава една.

— Би ли ни извинил? — обръща се той към Винченцо.

Старецът изглежда разочарован, но се покланя.

— Разбира се.

Когато се отдалечава, Масимо се усмихва:

— Изглеждаше така, сякаш имаш нужда от спасение.

Отпивам любезно няколко глътки от виното. Разменяме си общи приказки за добрия късмет на града и адмиралът дори признава колко глупаво се е почувствал, когато е разбрал за измамите на Халим. Но студените му очи ме наблюдават внимателно, дебнат за реакцията ми. Оглеждам се за Роберто, но никъде не го виждам. Чувам смеха на баща си от другия край на залата — гърлен и пьянски.

— Кажи ми, Лаура — казва внезапно Масимо, — какво мислиш за онези жени, които се наричат „Сегрета“?

Изведнъж въздухът се нажежава. Бързо преглъщам виното си. Дали знае? Възможно ли е?

— Сигурна съм, че тяхното злостно влияние е силно преувеличено — отвърщам.

— Казаха ми, че си била близка с Алегреза.

Не отмествам поглед от неговия.

— Бях — отвърщам, — и именно поради тази причина се съмнявам много във властта и дори в самото съществуване на някакво тайно общество. Имам чувството, че братовчедката на херцогинята не би скрила подобна информация от мен. Във всеки случай, звучи ми твърде неправдоподобно.

Масимо се засмива и вдига чашата си.

— Правилно! Да пием за бъдещето — каквото и да ни донесе то.
— Чукваме чаши и аз отпивам от моята.

Най-накрая Роберто пристига и ми протяга ръка.

— Може ли да ме удостоите с този танц?

Оставям виното си на таблата на един минаващ слуга и се обръщам към Масимо:

— За мен беше удоволствие да разговарям с вас.

— Може би трябва да го направим отново — отвърща адмиралът. Когато се отдалечаваме към останалите танцуващи, Роберто ме пита:

— За какво беше всичко това?

— Продължавам да не вярвам на този човек.

Хващаме се под ръка и правим кръг един около друг.

— Не можеш ли да забравиш за това? — пита ме Роберто. — Тази вечер празнуваме. Просто се забавлявай.

Стъпките на танца са прости, но когато се завъртаме на място, ми се завива свят и се спъвам. Роберто ме хваща.

— Добре ли си?

— Така мисля. — В челото ми пулсира тъпа болка. — Вероятно съм прекалила с виното.

— Може би трябва да те закарам у вас?

Притискам ръка към челото си, докато Роберто ме превежда през тълпата. Със замъглен поглед го виждам да прави жест към някого; после изведнъж старата ми дейка се озовава до мен, поддържа ме да не падна.

— Дете, какво се е случило с теб? — пита ме Фаустина. Установявам, че не мога да ѝ отговоря; устните ми не ме слушат.

Двамата с Роберто ме полагат на кушетката под една арка, далеч от любопитните погледи на тълпата.

— Ще се оправя след миг — казвам, но гласът ми звучи завалено.

Роберто притиска длан към рамото ми, за да ме принуди да се отпусна назад върху тапицираната седалка на кушетката. Загриженият израз на лицето му ме плаши.

— Имаш нужда от почивка. Кочияш, откарай я у дома.

Нямам сили да протестирам. Последните няколко дни бяха толкова напрегнати. Вероятно единственото, от което имам нужда, е да се наспя.

Когато се събуждам, ноздрите ми се изпълват с аромат на солен въздух. Сядам в леглото, извила тяло на една страна. Болката в челото ми не е изчезнала, по-силна е от преди. Внимателно отварям очи и виждам стрелкащите се върхове на вълни. Къде съм?

Отварям ги по-широко и притъпената слънчева светлина ме кара да се просълзя. Езикът ми залепва за небцето. Поглеждам надолу към

черната си кадифена пола. Не бях ли облечена така на бала? Къде съм сега? Колко време съм спала с роклята си?

— Не разбирам — мърморя, като се оглеждам наоколо.

Намирам се в боядисана в бяло лодка, Фаустина тихо плаче, свита на кълбо в предната ѝ част, докато двама застанали прави мъже порят водата с гребла.

— Опитих се да ги спра — казва дойката ми, сякаш ме моли да ѝ простя.

Венеция бързо се отдалечава зад раменете ѝ. Островърхата кула на „Сан Марко“ толкова се е смалила, че едва различавам позлатения ангел, седнал над часовника ѝ. Лодката се поклаща над вълните, отдалечавайки се от пристанището на нашия град, и стомахът ми се свива.

Зад гърба си чувам жесток смях. Извъртам се на пейката, върху която седя, и срещам погледа на Фарук.

— Добре дошла на борда — подигравателно изрича той.

— Къде ме водиш? — Едва смогвам да осъзная какво ми се случва, но едно нещо разбирам със сигурност. Виното от снощи. В него е имало нещо.

Масимо.

— Не си ли се досетила? — пита ме Фарук и посочва към големия кораб, спрял сред редица други в далечината. — Халим очаква наложницата си.

— Какво ще стане с нас — нарежда Фаустина. — Тези негодници са способни на ужасни неща! — Тя увива шала си още по-стегнато над гърдите си.

Усмивам ѝ се успокояващо, независимо от болката в главата и пресъхналото си гърло.

— Всичко ще е наред — уверявам я, но ми се ще сама да вярвах на собствените си думи.

Придвижвам се неумело из лодката, опитвайки се да предвидя всяко надигане и спускане на морето. Спъвам се и падам като прощъпалник в краката на дойката си. Тя ми помага да се настаня на пейката и двете седим една до друга — аз преметнала ръка през раменете ѝ, тя заровила лице в извивката на шията ми.

— Какво ще правим? — пита ме тихо Фаустина. Фарук е отправил поглед към морето, очите му не се откъсват от кораба на Халим. Около нас се вижда единствено вода.

— Трябва да ми вярваш — прошепвам в косата ѝ. — Ще ни измъкна оттук.

— Оттук? — Фаустина се отдръпва назад и открива мокрото си от сълзи лице. Поглежда към заобикалящото ни море. — Безнадеждно е. Дори не мога да плувам!

Малката ни лодка приближава кораба на Халим. Платната му са навити стегнато. От долната палуба стърчат топове. Толкова впечатляващ е, колкото го помня. Тентата над павилиона на принца е украсена със златни пискюли. Около галерата са наредени по-малки кораби. Плитките им килове означават, че ако топовете не се окажат достатъчни и се наложи използването на мечове, екипажът на Халим може да ги приближи максимално близо до пристанището на Венеция.

Принцът се появява на палубата. Облечен е в яркочервена роба, препасана със златист пояс, на главата му се вие син тюрбан. В едната си ръка държи златен жезъл, в другата — вехнеца хризантема. Дори от разстояние забелязвам, че очите му блестят. Покланя ни се ниско.

— Спуснете дъската — нарежда той, като се изправя.

Фаустина ме сграбчва ужасено за ръцете, стиска ги до болка.

— Ще ни прережат гърлата! — проплаква тя.

Освобождавам пръстите си един по един. Трябва да я успокоя.

— Турците са цивилизовани хора. Няма да направят нищо подобно. — Знам, че няма да ми повярва, затова се обръщам да прошепна в ухото ѝ: — Пък и Халим има слабост към мен.

Дойката ми ахва и отваря уста да протестира. Дори добрата стара Фаустина е в състояние да схване какво имам предвид.

— Не можеш да го направиш! — изсъсква тя.

Фарук ни смущава да станем и двете се качваме на дъската. Не е широка и тъй като корабът и лодката се поклащат, тя също се движи и се налага да пристъпваме по нея изключително внимателно — едва плъзгаме стъпалата си. Това със сигурност не е най-грациозната поява в живота ми. Най-накрая скачам на палубата и протягам ръка на Фаустина. Зад принца, стиснал извит ятаган в ръка, стои един от стражите, охраняващи апартамента му във Венеция.

— Каква неочаквана изненада! — възкликва Халим, поглеждайки остро към Фарук. По-възрастният мъж се изчервява.

— Дар от приятелите ни — отвърща той.

— Аз не съм дар — възразява Фаустина и извърща лице настрани.

Фарук жестоко се смее.

— Не говорех за теб, стара вещице! — Блъсва ме грубо в гърба и аз залитам напред. Зашлевявам го, преди да съм успяла да се спра. Плешивият само се хили, докато докосва страната си. — Ще бъдеш опитомена. С времето.

Халим ми се усмихва, зъбите му блестят като перли на фона на махагоновата кожа. Все така красив. Красиво чудовище.

Поклащам отвратно глава и всичките ми намерения да се опитам да се разбера с този презрян човек се изпаряват.

— Убиец! Като си помисля, че едва не те целунах!

Фаустина поразена ахва, но Халим не ѝ обръща внимание и само повдига едната си вежда.

— Изкарваш ме истински дявол — отбелязва. — Уверявам те, че единственото нещо, което преследвах, беше справедливостта. Но виждам, че планове ми са разкрити. — Той замълчава. Отпуска

жезъла в сгънатата си ръка и започва да къса листенцата на хризантемата. Те политат едно след друго към дървените дъски на палубата. — Срамота, защото играта все още не е приключила.

Слънцето се показва иззад един облак и лъчите му се отразяват в морето. Засенчвам лице с ръка. Почти невъзможно е да разгадая изражението на Халим.

Той се засмива за кратко.

— Венеция ще е моя до падането на нощта.

— Роберто е спасен — осведомявам го, — а на сестра ти никога няма да ѝ се наложи отново да види лицето ти. Венеция ще ти устои.

За момент челото му се набръчква.

— Ще видим — казва. Посочва ме с ръка — от най-горната къдрица до сатенените пантофки на краката ми. — Както и да е, вече притежавам най-голямата скъпоценност на Венеция.

— Загубено, всичко е загубено! — проплаква Фаустина и пада на колене.

Фарук застава зад господаря си и двамата отправят поглед към бреговете на Венеция.

— Готови ли сте да видите града си в пламъци? — подигравателно пита Фарук.

Измервам го с леден поглед.

— Може и да сте купили Масимо, но флотът на Винченцо...

Халим избухва в смях и запраща настрани голото стъбло на хризантемата.

— О, Винченцо! Спасителят на Венеция! Де да беше така.

Фарук също се усмивва. Вятърът около нас сякаш замръзва и изведнъж ми просветва. „Дар от приятелите ни“, беше казал Фарук. Повече от един.

Поклащам глава:

— Не — Винченцо не би...

— Ще ми обясни ли някой какво става? — проплаква отново Фаустина.

Халим се усмивва:

— Точно така. Човекът, за който баща ти искаше да те омъжи, мъжът, когото смяташ за стар глупак. Когато вдигна флаг на мачтата, това ще бъде сигнал за него. И ще обърне топовете си срещу венецианския флот. Корабите на дожа, въоръжени единствено със

съсипан барут, ще пламнат за миг. — Принцът доближава лице до моето; едва си налагам да не се отдръпна назад. — И ти не можеш да направиш нищо, моя Лаура.

Значи Масимо и Винченцо през цялото време са били съучастници. Мечока бе повикал бившия ми годеник именно поради тази причина. Снощи са действали заедно на партито — Винченцо ме беше примамил на една страна, докато Масимо бе осигурил виното с опиата. Не е тайна колко ненавиждам Винченцо. Но чак да е в състояние да стори нещо подобно? Немислимо е.

Войникът ни държи на мушка с меча си, докато Халим кръстосва из палубите и организира хората си. Вдигат се знамена, дава се сигнал на останалите кораби от флота. Моряците притичват напред-назад, подготвят се за битка. Когато Халим минава наблизко, не се сдържам и му извиквам:

— Значи сестра ти не означава нищо за теб, така ли?

Той се усмихва, но в очите му блести единствено гняв.

— Грещиш. Тя предаде плановете ни. До този момент я обичах.

— Искала е да запази честта и на двете ни страни — възразявам.

Халим изсумтява:

— Това е война. Честта е абстрактно понятие. Съществуват само победата и поражението.

— В такъв случай се надявам да вкусиш от второто.

Халим посочва с вирната брадичка към нещо зад рамото ми и аз се обръщам, за да видя как венецианският флот се носи към нас, готов да прогони османците.

— Скоро ще видим — отбелязва принцът.

Дългите венециански галери са разположени ниско върху водата. Платната им се издуват, златните флагове се веят на върховете на мачтите. Палубите са претъпкани с хора — офицери, войници, моряци.

Някъде отзад зървам корабите на Винченцо. Всеки от тях е с по три мачти; платната с неговия герб плющят на вятъра. Докато си проправят път сред морето, водата около тях се надига и пени. Засега надделяват числено над венецианските кораби.

Устата ми пресъхва. Хората на дожа са хванати в капан между един предател и един луд. Докато гледам как корабите напредват във формация, стомахът ми се свива на топка. Винченцо лесно може да

бъде подкупен, но изобщо не съм сигурна за хора като Халим. Трябва да намеря начин да отвърна на удара.

Обръщам се, като внимателно изтривам гнева от лицето си. Няма нужда да се притеснявам; принцът вече не мисли за мен.

— Вдигнете червения флаг! — крещи той, като ме изблъсква от пътя си. Застава в края на палубата между две въртящи се оръдия. Мъжете почистват гърлата им и поставят железните гюлета в тях.

— Ще умрем ли, Лаура? — пита с треперещ глас Фаустина.

— Не и ако мога да го предотвратя.

Един моряк дръпва някакво въже, извива врат назад да погледне към небето, флагът на Халим се развива и заплющява, после бавно започва да се издига по мачтата.

Това е, мисля си. Битката започва.

Докато въжетата се стягат и връзват, платната улавят вятъра и корабите поемат по водата. Целият флот се раздвижва. Откъм задната палуба се разнася тропот на нозе, крещят се инструкции — добре трениран екипаж в действие.

Когато приближаваме на около сто ярда, Халим ми подава ръка.

— По-добре да се хванеш за нещо.

Не я поемам и той изкрещява заповед. Изведнъж платната рязко се събират и носят на кораба се накланя на една страна. Залитам към Фаустина и двете се пързалиме по палубата. Когато се изправям на крака и помагам на бавачката си, забелязвам, че се движим успоредно на първия от венецианските кораби. Халим отново крещи нещо и мъжете насочват топовете към съгражданите ми.

— Моля ви! — чувам вика си. — Не го правете!

В отговор венецианските моряци се прехвърлят от едната страна на своя кораб. Очите им блестят над дулата на мускетите и покрай топовете.

— Не мога да повярвам — мърмори Халим.

Лицето му е пребледняло от шока. Фарук отстъпва към някакви стъпала, спускащи се към трюма на кораба. Лицето му е изкривено от ужас.

Тогава забелязвам онова, което двамата вече са видели. Под герба на кораба на Винченцо, към кърмата на „Il Castigo“ крачи един мъж. Движи се уверено, млад и силен. Къде са прегърбените рамене на

Винченцо и накуцването му? Непознатият обвива крака около предната мачта, покатерва се по нея и развява меч във въздуха.

— Това не е Винченцо — казва с пресекнал глас Фаустина.

— Не, не е — отвръщам.

Роберто е!

Топове стърчат като наежени от едната страна на завиващите кораби на Винченцо, насочени към османския флот. Към нас.

Хората на Халим извърщат очи към водача си.

— Какво чакате? — крясва им той. — Заемете позиция за атака!

Слабо доловимите заповеди на Роберто се носят из въздуха. Корабът му внезапно спира във водата, за да се обърне странично, и първият топ на „Il Castigo“ произвежда изстрел. Секунда по-късно във въздуха прокънтява бумтене и водата около нас избухва, обливайки ни с пръски. Двете с Фаустина падаме на колене. Ниски облаци пушек се издигат нагоре, давят ни и карат очите ни да сълзят. Незабавно се разнася второ мощно бумтене и корабът ни опасно се накланя на една страна. За момент палубата става стръмна като скала и аз се вкопчвам в перилата с една ръка, а с другата стисвам Фаустина за яката, за да не се плъзне надолу. Старата ми дойка ридае от ужас.

— Спаси ме, Лаура. Спаси ме!

Корабът се изправя, водата се разлива по палубата. Халим изтичва от другата страна и заема позиция зад втората мачта. Крещи нещо на хората си — най-вероятно заповед за стрелба. Корабът се разтърсва и изревава при едновременния отговор на множеството топове. Едва се осмелявам да погледна, когато гюлетата профучават и разцепват със сила водата на метри от „Il Castigo“.

Топовен гърмеж изпълва въздуха, когато нови гюлета политат към нас. Хората на Халим с мъка отвърщат на стрелбата — едно от оръдията им се плъзга през палубата, леко като перце. По долната палуба тичат млади мъже и докато екипажът бързо бърше оръдието, се връщат горе с нови количества барут.

Халим крещи още заповеди и корабът пори водата. Платната се отпускат, после отново заплющават, но ние се отдалечаваме от битката. И от Венеция.

Сграбчвам Фаустина и я издърпвам под брезентовата тента, после двете надничаем навън, за да видим какво става.

Фарук се появява от долната палуба, бързо притичва приведен към господаря си. Разнася се тънко изсвирване и ново метално гюле се забива в палубата. Дървените дъски се сцепват и избухват. В един момент тялото на Фарук е там, в следващия е изтрито с един замах. Очите ми го откриват в другата част на кораба — лежи неподвижно. Едната страна на черепа му е вдлъбната, от крайчеца на устата му се процежда струйка кръв. Краката му са подгънати под торса и злодеят простенва от болка, когато парче кост пронизва плата на туниката му и около него се оформя нарастващо кърваво петно. Очите му сякаш се спират върху моите, после се присвиват и се избелват, Фарук издъхва.

Ниски стонове се носят от други ранени мъже подобно на ужасен болезнен хор. Около тялото на проснатия на палубата моряк се оформя голяма локва кръв, нещастникът протяга трогателно ръка, повтаряйки някаква дума отново и отново. Може да иска вода, може да вика майка си — нямам представа. На крачка от него член на екипажа притиска длани към главата си, защото барутът от пушката му е избухнал в лицето му. Други продължават с опитите да заредят топовете. Изведнъж ми се струват отчаяни; по нищо не приличат на жадните за битка мъже, надаващи бойни викове само допреди няколко мига. Всички венециански кораби завиват като един.

Халим със спъване приближава към стария си слуга, коленичи до трупа му и плъзва длан над очите му, за да ги затвори, Фаустина продължава да вие тихо, а едно от платната е прихванало огън от искрите, пръснати от барута, и крайт му пламти. Корабът се накланя тежко на една страна, докато продължаваме да се оттегляме. „Il Castigo“ изостава.

Халим сграбчва един минаващ войник за яката и му изкрещява нещо, като посочва към нас. Погледът му е забит в мен.

— Не издържам да слушам този звук нито миг повече.

Страните на Фаустина са мокри от сълзи. Дръпват ни грубо да станем.

— Ще ни хвърлят през борда! — изпищява старата ми дойка.

Но вместо това пазачът ни избутва към долната палуба. Изглежда невероятно, но Халим явно иска да сме в безопасност. Минаваме зад допълнителни редици с топове. Сред горчивия дим и жегата мъжете с мъка се опитват да върнат оръдията по местата им. Прекрачвам едно мъртво тяло.

— Побързайте! — Нашият надзирател ни бута да завием зад ъгъл, превежда ни по къс коридор и после ни блъсва в каюта. Усмивка се мрачно, лицето му лъщи от пот.

— Забавлявайте се — пожелава ни той, преди да затръшне малката врата.

Чуваме щракването на ключалката, Фаустина се притиска към мен.

— Това ще е нашият гроб — изрича тя.

Заобиколени сме от дървени кутии. На ниска маса лежат навигационни уреди и сред тях забелязвам един секстант. На един рафт са набутани навити на рула карти. Чудя се дали Фаустина не е права. Един точен удар и този кораб ще се пръсне на трески. Повдигам капака на сандък с ръба на един компас. Вътре виждам нещо, което ми прилича на резервно платно. Опитвам със следващия, по-малък сандък, и там откривам онова, на което съм се надявала. Без съмнение това, което виждат очите ми, е ситен черен барут. Ако пламъците стигнат до тази каюта, поне смъртта ни ще е мигновена. Много по-зле ще е да потънем бавно, дърпани към дъното от прогизналите си дрехи.

Отвън битката продължава. Експлозии, приглушени удари, свистящи гюлета и над всичко това — викове на гняв и агония.

Доколкото разбирам, разполагаме с две възможности. Или Халим да бъде победен и да потъне с кораба си, или да избяга, и тогава никога повече няма да видим Венеция. И в двата случая сме губещи.

— Не мога да отида в Константинопол — подхвърля Фаустина. — Храната там няма да ми понесе.

Независимо от всичко избухвам в смях:

— Няма да ходим в Константинопол. — Тогава осъзнавам, че има и трета възможност, и в главата ми веднага се оформя план.

Сграбчвам секстанта, който е полегнал на една страна — извитата му дъга, отделните елементи и дръжката му са изработени от солиден месинг; по-тежък е, отколкото изглежда. Хвърлям се към вратата.

— Ще направя всичко, ако ни пуснеш да излезем! — крещя отчаяно на пазача ни. — Моля те! Всичко! — Мога само да се надявам, че морякът ще разбере напълно смисъла, който съм вложила в думите си.

— Какви ги вършиш? — пита ме Фаустина, като гледа намръщено към секстанта в ръката ми.

— Измъквам ни оттук — изсъсквам й. Отново почвам да удрям по вратата. — Моля те. Помогни ни!

Ключалката изщраква отново. Чакам зад вратата, покатерена на един сандък, притиснала пръст към устните си. Фаустина неуверено кимва.

Вратата лекичко се открехва. Познатият ни потен моряк надниква в каютата и аз стоварвам секстанта върху слепоочието му. Когато мъжът пада тежко в краката ми, Фаустина кратко изписква.

— Помогни ми да го преместим — казвам й. Двете се навеждаме, хващаме го под мишниците и издърпваме тялото му на една страна. Проверявам дали коридорът е пуст, после хващам подгъва на роклята си и започвам да го разкъсвам със зъби и нокти.

— Какво правиш? — протестира Фаустина. — За бога, знаеш ли колко струва тази рокля?

— Мисля, че вече и без това е съсипана — отвърщам, Фаустина се поколебава, после идва при мен и ми показва как да намеря вътъка и основата на плата, за да го скъсам по-лесно по нишката. Двете съдираме полите ми на дълги ивици плат. Скоро голотата ми е скрита единствено от фустата.

— Да оплетем въже — инструктирам Фаустина. Работим бързо, сплитаме коприната, изработвайки от нея някакво подобие на въже — достатъчно, за да пренесе пламък по дължината си. Вземам кутия с барут и я изсипвам в отдалечения край на стаята, после внимателно потапям единия край на коприненото въже в барута, а другия опъвам към отворената врата. Накрая преравам джобовете и дрехите на моряка, докато намеря онова, което търся — кутийка с кремък и прахан.

— Чакай отвън — заръчвам на дойката си.

Тя най-накрая разбира какво смятам да правя и очите й се разширяват от ужас.

— Ще вдигнеш кораба във въздуха ли? — пита ме.

— Да! И на твоє място бих се отместила, освен ако не желаеш да хвъркнеш заедно с него.

Фаустина прибира полите си, а аз коленича до края на въжето и запалвам прахана, после поднасям шепите си надолу. Коприната лесно

пламва. Пламъкът с бавно съскане плъзва по дължината на импровизирания фитил.

— Време е да вървим! — Дръпвам старата жена след себе си. За момент топовете замлъкват над главите ни. Сигурно се прицелват. Гласовете крещат отчаяни команди.

Отправляме се към една дървена стълба в посока, обратна на долната палуба и оръдията. През отворената капандура виждам над главата си кълбета дим. Първа провирам глава навън. Навсякъде е пълно с мъртви и ранени, дъските са хлъзгави от кръв. Една от мачтите е наклонена под странен ъгъл, платното ѝ е съдрано. Покрай нас бързо минава моряк с откъсната ръка, но изглежда, малко го е грижа, че е останал сакат. За пръв път от началото на тази битка усещам как в гърдите ми се насъбира ужас.

— Хайде! — изсъскам на Фаустина. Крайниците ми треперят, докато се катеря нагоре и излизам на открито. Палубата се клатушка рязко, докато килът прорязва пенещите се вълни. Само една мачта е останала непокътната, но въпреки това корабът се движи бързо. Изтичвам до перилата, прескачам един ранен моряк, който шепне молитва, и зървам друг кораб, който ни следва по петите — да, „Il Castigo“!

— Ти! — изкрещява изпълнен с ярост глас. Извърщам се назад и срещам пронизващия поглед на Халим. — Знаеш ли какво ми струваше ти? — Мята се към мен и аз отстъпвам назад. В същия момент корабът мощно се разтърсва. Въздухът е разкъсан от експлозия. Барутът.

Халим залита на една страна със зейнала от ужас уста. Във въздуха политат трески и аз прикляквам, прикривайки главата си с ръце. Корабът тежко се килва на една страна и водата залива нозете ми. Хващам се за мачтата и се притискам към нея. Покрай мен се плъзга крещящ човек. Тялото му се премята през счупения парапет и изчезва сред вълните.

Отдолу се чува съскането и бученето на внезапно нахлулата в трюма вода. Сякаш морето впива челюсти в корубата на нашия кораб, Фаустина крещи от ужас, вкопчила се в някаква търкаляща се по палубата бъчва. Протягам ѝ ръка и едва успявам да я издърпам към себе си, когато бъчвата пробива перилата и изчезва в дълбоките води по същия начин, както морякът преди нея.

— Ето. Дръж се. — Обвивам ръцете ѝ около мачтата и повдигам брадичката ѝ, за да ме погледне в очите. — Трябва да си силна. Трябва да се спасиш.

Погледът ми е привлечен от блясъка на метал. Халим е изтеглил меча си и бавно се изправя на крака.

— Не трябваше да става така! — крещи той, забил поглед в мен, а ноздрите му се разширяват и свиват. Тюрбанът му е пропит с кръв, златният пояс е изтръгнат от кръста му и сега туниката му виси, разкъсана на парцали.

— Сам си виновен за съдбата си — изсъсквам в отговор.

Хуквам покрай главната мачта и се опитвам да се покатеря по наклонящата се палуба. Зад гърба си чувам ръмженето му, докато се катери и плъзга след мен. С мъка се изкачвам на една паднала мачта и се озовавам затворена между руля и част от разрушената палуба. Малцината оцелели не ми обръщат никакво внимание — твърде заети са да спасяват живота си.

Извързвам се назад и се озовавам лице в лице с Халим. Допреди малко пълзеше на ръце и колене, но сега е прав. Устата му се изкривява в тържествуваща усмивка, когато с окървавена ръка вдига меча си над главата ми. Няма накъде да бягам, но вече не ме е страх.

— Просто го направи! — извиквам му.

Подготвям се за удара, но изведнъж чувам тъпо тупване и лицето на Халим се преобразява. Победоносната усмивка омеква и изчезва. Изражението на лицето му изразява объркване. Ръката с меча увисва и оръжието издрънчава на палубата, последвано от притежателя си. Принцът се свлича в краката ми, паднал по лице. Между плешките му стърчи огромна дъска, по туниката му се разлива кръв. А зад Халим, дишайки тежко, стои Фаустина. Прогизнала е от лежането във водата, която залива палубата.

— Не можех да го оставя да те убие — задъхано казва дойката ми.

Двете отправяме поглед към проснатата по корем фигура на един турски принц.

Успявам да се изправя на крака и прегръщам силно спасителката си, а корабът се клати и мести под краката ни. Ако това е краят, искам двете да го посрещнем заедно.

— Благодаря ти — казвам ѝ. — Благодаря.

Една ръка се вкопчва в глезена ми и аз падам на колене. Фаустина отлита с вик назад и удря главата си в руля. Лицето на Халим е изкривено от гняв. Зъбите му са окървавени. Гредата все още стърчи от гърба му. Бесен е. С ритник уцелвам рамото му, после се стоварвам отгоре му. Ръцете му отскачат към мен, от гърлото му излиза смразяващо гъргорене. Отблъсквам ръцете му настрани и пръстите ми се вкопчват във врата му. Стискам все по-силно и по-силно. Очите му изхвъркват от орбитите си, докато морската вода с бълбукане се издига около раменете му и покрива коленете ми. Халим се опитва да каже нещо, но от устата му не излиза звук. Стискам с все сила, набутвам лицето му под събиращата се вода. Ръцете му френетично се вкопчват в моите, но аз натискам по-силно, скърцайки със зъби.

Най-накрая съпротивата бавно го напуска. Ръцете му отслабват. Между стиснатите му зъби се процежда нишка въздушни мехурчета и лицето му изведнъж отново става спокойно. Този път няма съмнение, че животът му е приключил.

Изправям се на крака, Фаустина се е облегнала зашеметено на руля, от раната на главата ѝ се стича кръв. Корабът потъва все по-надълбоко с всяка изминала секунда.

— Вече няма да ни притеснява — казвам ѝ. Този път Фаустина е твърде шокирана, за да заплаче.

Прикляквам до нея и премятам ръката ѝ през рамото си. Мили боже, наистина е тежка! Водата се надига към коленете ни, докато морето поглъща кораба на Халим. Платната се издуват върху водата, а онова, което е останало от корпуса, се преобръща неестествено, докато изчезва под водната повърхност. Усещам как стъпалата ми се отлепят от палубата и се опитвам да намеря нещо твърдо, на което да стъпя, Фаустина премята ръце през една плуваща греда.

Тогава над нас се извисява сянката на друг кораб. Поглеждам нагоре и виждам Роберто, застанал върху планшира.

Той прекосява бързо палубата на своя кораб.

— Чакайте!

Покатерва се на перилата и се гмурка като грациозна стрела сред носещите се във водата тела и останки. Няколко метра по-нататк главата му изскача над водата и той поема към нас с мощни загребвания на ръцете.

Държа се здраво за Фаустина. Остатъците от роклята ми са прогизнали и натежали.

— Всичко ще е наред — уверявам дойката си.

Докато плаваме обратно към брега, копнея за сън повече от всякога. Но независимо че съм увита в одеяло, силно треперя и това ми пречи да заспя, Фаустина се оплаква на бедния млад моряк, който се опитва да превърже раната ѝ.

— Как ни открихте? — питам любимия си.

— Трябва да благодариш на Бианка — отвръща Роберто, като ме гали по косата. — Забелязала, че не си се прибрала у дома, и уведомила баща ти. Той на свой ред дойде в двореца.

Роберто ми разказва как обезумял от притеснение и как се сетил за единствения възможен човек, който би могъл да е наясно с местонахождението ми.

— Спомних си какво ми каза за Масимо. Беше права, трябваше да се доверя на преценката ти. Баща ми изпрати войници при бараките и те арестуваха адмирала. В началото се преструваше на невинен, но когато го попитахме за барута, не можа да отрече. Палачът трябваше само да му покаже клещите за изтръгване на нокти, за да го накара да изпее останалото. Посочи Винченцо като свой съучастник и разкри всички планове на Халим.

— Значи Винченцо също е заловен?

Роберто поклаща глава.

— Трябва да е духнал при вестта за ареста на Масимо. Завариха жилището му празно. Поставиха караул на пристанището, но Винченцо е богат човек. Вероятно се е изплъзнал.

Достатъчно е, че вече го няма. Прекалено съм уморена, за да ме е грижа за останалото. Въпреки всичко успявам да се усмихна.

— Чудя се дали баща ми продължава да го смята за подходящ кандидат-жених.

Гърдите на Роберто подскочат от смях под главата ми. Очите ми най-сетне се затварят.

Стоя в центъра на катедралата „Сан Марко“. Куполът с неговите малки прозорчета хвърля ласкава светлина, отразена от златистия варак, върху хората отдолу.

Роберто стои до мен, по-красив от всякога, независимо от превръзката на дясната му ръка. Облечена съм в рокля от зелено кадифе, декорирана със злато. Косата ми се спуска като водопад по раменете, около главата ми се вие венец от цветята, които Фаустина е събрала сутринта от градината ни. Наметнала съм се с шал, за да прикрия последните следи от синини по кожата си, но след ден-два никой няма да допусне, че някога съм се намирала на поел към Константинопол кораб и съм се била за живота си.

Съпругът ми ме поглежда в лицето.

— Обичам те — нежно произнася той и вдига ръка да ме погали по бузата. Накланям глава, за да посрещна милувката му, улавям дланта му и поднасям за целувка пръстите му към устните си.

Сега съм омъжена. Двамата с Роберто сме произнесли брачните си клетви пред свещеника и хванати за ръка, се обръщаме към нашите гости. Отвсякъде ни гледат усмихнати лица, зад отворените врати в дъното на катедралата се тълпят хора, изливат се на улиците. Въпреки високите тавани, в катедралата е горещо заради пресата на телата. Всички граждани на Венеция са се събрали да отпразнуват сватбата на един някога отритнат от същия този град мъж и на една жена, която за малко не беше изчезнала в морето.

Дожът и херцогиня Бесина седят на първия ред до баща ми. Дожът, царствен в своите роби, кима, а херцогинята свети от задоволство. Имаше момент, в който смяташе, че е загубила и двамата си синове. Сега Роберто ѝ е върнат. И не само това — помогнал е за спасяването на Венеция.

Роберто ме повежда по главния кораб на катедралата към слънчевата светлина, проникваща през отворените врати. Докато минаваме, хората стават на крака и ни аплодират. Малки дечица

подтичват след нас и хвърлят розови листенца над главите ни. Въздухът в базиликата натежава от аромат на рози.

Липсва само един човек — Паулина. Изчезнала е от къщата на майка си и никой от Сегретата не е чул нищо за нея. Чудя се дали след подобно предателство като нейното приятелството ни би могло да бъде възстановено някога.

Стисвам ръката на Роберто и се опитвам да отблъсна неприятните мисли настрана. Хвърлям поглед нагоре, но днес никой не се промъква в галерията. Няма никаква следа и от Карина, а заповедта за ареста ѝ, разнесена из целия град, означава, че тя няма къде да се скрие. Питам се дали не е взела Паулина със себе си и не е напуснала Венеция. Ще я видя ли отново? Надявам се, че не, защото знам, че в нейния случай прошката ще е невъзможна.

Достатъчно е едно приятелско лице, за да изтрие Карина от ума ми. Айсим пристъпва напред сред тълпата. Покланя се ниско. Косата ѝ е сплетена по последна венецианска мода. Сякаш е израснала тук.

— Нека бракът ви бъде дълъг и щастлив — поздравява ни на френски тя, очите ѝ блестят щастливо.

— Благодаря ти — отвърщам на същия език. — Дано и ти намериш същото щастие.

Когато двамата с Роберто подминаваме последния съветник и излизаме навън, чакащата тълпа избухва в аплодисменти. Сред приветстващите ни зървам лица, които разпознавам, но се правя, че никога не съм виждала. Тези жени от Сегретата са в компанията на своите съпрузи, деца или родители, или са дошли дори сами — вдовиците и старите моми на града. Никой външен наблюдател не би могъл да заподозре невидимата паяжина, която ни свързва и чийто нишки се простират извън пределите на Венеция. Тайната на Тереза бе само една мъничка брънка от веригата. Когато представих нещастната жена на организацията ни, изобщо не предполагах колко жизненоважна ще се окаже тайната ѝ.

Оцеляхме въпреки Винченцо, Халим и Карина, но загубихме най-влиятелната дама от редиците си. Днес смъртта на Алегрета е единственият тъмен облак върху ясното небе. Благодаря ви, казвам безгласно на жените.

Други жени от тълпата не са толкова сдържани. Забелязвам, че стражите отблъскват Бела Дона и приятелките ѝ. Роклите им са ужасно

вулгарни, както и перуките и ярките петна от руж по страните им. Жълтите им шалове плющят на вятъра. Махам им.

— Лаура! — Едно младо момиче си проправя път сред тълпата, посяга покрай пиката на един от стражите.

— О, пуснете я, пуснете я! — възкликвам и се втурвам към нея. Войникът неохотно пропуска старата ми приятелка през кордона и Аналена пада в прегръдките ми.

— Какво правиш тук? — питам я.

Без монашеските си одежди е още по-красива. Истинско удоволствие е да видя за първи път тънката ѝ талия и извитата линия на раменете ѝ, освободени от безформеното расо.

— Мистериозен доброжелател откупи свободата ми — отвърща тя, вдигайки многозначително вежди. — Чудя се кой ли може да е?

Съпругът ми застава до мен и аз го поглеждам усмихнала.

— Много съм слушал за вас — казва Роберто. Хваща ръката на Аналена и я целува. Страните ѝ пламват. Чудя се дали това са първите мъжки устни, които някога са докосвали кожата ѝ.

— Ела да ме видиш в двореца — казвам, като я прегръщам. — Сигурна съм, че можем да намерим работа за една бивша *conversa*. Придворна дама, може би?

Аналена ахва радостно, но Роберто вече нежно ме отвежда настрана. Трябва да се видя с толкова много хора и да им благодаря.

— Благодаря ти! — вика Аналена след мен и аз се усмихвам на себе си. Знам какво е да изпиташ вкуса на свободата за пръв път.

Двамата с Роберто пристигаме в центъра на площада. Пред нас се издига дворецът, а над него — Пиомби. Потръпвам, независимо от слънчевата светлина и щастието, изпълващо този ден. Някъде там горе, сред мръсотията и жегата, е затворен Масимо. Делото му е след месец. Цял месец, през който ще трябва да живее в онези килии под оловния покрив. Няма да бъде изпратен в изгнание като Винченцо; съдбата му ще е далеч по-лоша. Не изпитвам никакво задоволство при мисълта за неговите мъки.

Хората се тълпят около нас, поздравяват ни и хвърлят цветни листенца над главите ни. Спирам очи върху лицето на Роберто, притискам тяло към неговото.

— Щастлива ли си? — пита ме той.

— Никога не съм била по-щастлива — отвъръщам. Ще ми се този момент да продължи вечно; да загърбим всички минали грижи и бъдещи радости.

Оглеждам се наоколо. Очите ми се спират върху двореца, каналите с техните гондоли, хората с пищните им тоалети и преливащите цветове на венецианските сгради.

Градът, който обичам, е спасен. Мъжът, когото обожавам, е до мен.

Сегретата е оцеляла. Ще се изправяме срещу нови предизвикателства. Но когато Венеция ни призове, ще бъдем готови — в това съм сигурна.

Единственото, от което се нуждаем, е някоя тайна.

Същата нощ отърсвам последното цветно листенце от главата си, докато гледам към спящата фигура на Роберто. Мъжът ми се е отпуснал върху леглото с широко разперени ръце, лицето му е заровено във възглавниците. Придърпвам поръбената със сатен завивка отгоре му и леко го целувам по челото. Той се размърдва и потъва още по-дълбоко в леглото. Усмиввам се и се измъквам на пръсти от стаята. Копринените ми чорапи беззвучно се плъзгат по мраморните плочи. Вземам от тоалетката си черна кадифена торба.

Тихо притварям вратата зад гърба си и се усмихвам на слугата, който чака отвън.

— Можеш да се оттеглиш за тази нощ — казвам му. Той ми се усмива с благодарност и тръгва нагоре по каменните стъпала, водещи към отделението на слугите, разположено на дворцовия таван. Трябва да съм сама за онова, което ми предстои.

Слизам по двойното стълбище и се озовавам на първия етаж на двореца. Свещите догарят в закрепените за стените златни конуси. Очите на мъжете от маслените портрети ме наблюдават, докато се отдалечавам по широкия коридор, водещ към трапезарията. По пътя си изваждам маската и я поставям пред лицето си. Облягам се на гравираната дръжка на бравата, отварям лакираната врата и се измъквам навън.

Приятелките ми ме чакат. Блясък на котешко око, трепет на високо издигащо се пауново перо, бели лебедови пера.

Маските са навсякъде. Когато жените стават да ме поздравят, се разнася шумоленето на коприна. Махвам им с ръка да седнат и членките на Сегретата се отпускат обратно по местата си, изчаквайки ме да заема мястото си на масата.

Тишина.

После се разнася гласът на по-възрастна жена: Грация.

— Пропусна посвещаването — укорява ме тя. Оглеждам се наоколо и забелязвам, че една от жените е с бинтована ръка. Спомням

си своето собствено посвещаване, острието на кама върху дланта ми. Раната ѝ скоро ще заздравее.

Непознатата носи маска, която не съм виждала преди: с извита човка на бухал и поръсена със светлокафяви перца. Но аз знам кой се крие зад нея, заемайки най-накрая полагащото ѝ се място.

— За мен е чест да се присъединя към вас — казва Айсим.

— Съжалявам — извинявам се, — но ми беше трудно да се измъкна.

Тих смях изпълва стаята и страните ми порозовяват.

— И така, на работа — казва Грация. — Научихме, че...

В стаята внезапно нахлува светлина — вратата се отваря за втори път и вътре влиза още някой. Разпознавам гордата стойка, но откритото лице е плахо. Цялото ми същество се напруга.

— Какво търсиш тук? — питам.

— Аз я поканих — отвръща Грация и поставя длан върху ръката ми. — Трябва да я изслушаме.

Паулина се покланя бързо, без да се помества от прага. Облечена е в скромна черна жалейна рокля, в ръката си държи малка чантичка.

— Съжалявам — казва тя. Жените я наблюдават със сериозно изражение. — Толкова съжалявам за всичко. Трябва да разберете — бях накарана да се отклоня от правия път. Позволих на Карина да излее отровата си в ушите ми. Аз...

— Моля те! — прекъсвам я. — Не се преструвай, че си била омагьосана. Винаги си отстоявала собственото си мнение, Паулина.

Тя се разплаква — тъжна самотна фигура. Никой не приближава към нея. Прилича на изоставено малко момиченце. Въпреки всичко ме изпълва съчувствие, но то не е достатъчно.

— Ти ни предаде — казвам ѝ. — Предаде приятелството ни. Предаде Венеция.

— Моля ви — подсмърча тя. — Нямам си никого.

— Ами Карина? — пита я Грация.

Паулина избърсва очите си и бръква в чантичката на кръста си. Приближава до масата и плъзва запечатан бежов плик към мен.

— Отиде си. Това е за теб, Лаура.

Грация става и я хваща за ръката.

— Трябва да дойдеш с нас, Паулина.

Върху лицето на момичето се изписва страх.

— Защо? Какво ще правите с мен?

Грация въздъхва:

— Ще говорим с теб, това е всичко. Не се страхувай, няма да ти причиним зло.

Докато Грация и по-възрастните жени отвеждат Паулина в една странична стаичка, приближавам до камината и пъхам пръст под восъчния печат на гърба на плика. Той се отваря и аз измъквам отвътре парче плътна хартия. Докато чета бележката, кафявото мастило проблясва на пламъците на огъня.

Скъпа тоя Лаура,

Нищо не е приключило. Кълна се винаги да хвърлям сянка над твоето щастие.

Един ден Венеция ще те отлъчи и аз ще съм там, за да изтрия и последния спомен за теб. Може да си се омъжила за принц, но ще умреш като невеста на болката и скръбта.

Обещавам ти го.

Карина

Листът потрепва в пръстите ми. Поемам си дълбоко дъх и се съсредоточавам, докато ръката ми не се успокоява. Лесно се отправят подобни заплахи, само че аз отказвам да живея в страх. Навеждам се над пламъците, задържам крайчеца на писмото над един оранжев въглен. Хартията веднага пламва. От нея се отделя струйка дим и с въртеливо движение излита през комина. Хвърлям писмото и плика в огнището и гледам как червеният восъчен печат се стапя, а хартията се гърчи и овъглява. Скоро не остава нищо.

— Какво беше това? — пита една жена с маска на гълъб. Поклащам глава.

— Нищо съществено.

Минават десетина минути, преди възрастните жени и Паулина да се върнат в стаята. Грация се обръща към всички присъстващи:

— Някои от нас биха искали да дадат на Паулина втори шанс. Но гласът, който ще бъде решаващ, ще е този на новата ни водачка.

Нова водачка? Това изобщо не сме го обсъждали. Грация бърка в ръкава си и изважда една кесия от него. Раздрънква я и изсипва съдържанието ѝ върху отворената си длан. Зървам блясъка на потъмняло сребро. После приближава към мен и ми подава пръстен с малък рубин, който ми е много добре познат.

— Не разбирам — пелтеча. Оглеждам се наоколо и виждам, че останалите членки на Сегретата ме наблюдават с усмивка.

— Вотът беше анонимен — обяснява Грация. Хваща ръката ми и ми слага пръстена. Усещам хладината на среброто върху кожата си. Приляга ми идеално. Протягам ръка напред, към светлината на свещите, завъртам китката си. Пръстенът сякаш е направен за мен, макар че съм го виждала върху тънката като хартия кожа на жената, на която помогнах да умре.

— Така би искала Алегреза — тихо добавя Грация.

Това истина ли е? Аз ли ще съм новата ръководителка на Сегретата?

— Не съм сигурна... Не мисля, че аз...

Грация ме смъмря:

— Не ни обиждай. Не мислиш ли, че тези жени — най-могъщите и влиятелните във Венеция — знаят най-добре? Без теб нямаше да ни има. Алегреза винаги е имала високо мнение за теб. Понякога се държеше остро, но само защото искаше да си готова, когато този ден настъпи.

Честно казано, за мен това е огромна чест. Свалям маската си и останалите жени правят същото. Оглеждам всяко лице поотделно.

— Ще съм ваша слугиня, докато ме искате — обещавам на приятелките си. Последното лице, върху което се спират очите ми, е това на Паулина. Тя е забила поглед в земята.

Мисля си за всичко, през което съм преминала. Затвор, предателство, смърт и женитба. Но все още съм тук. Паулина беше проявила слабост, но се беше върнала, за да си понесе последствията. Загуби съпруг, а моят беше спасен. Наруши клетвата си, но аз бях направила същото.

Кимам.

— Добре дошла отново в редиците ни — казвам ѝ.

Паулина вдига отново глава и усмивката, която разцъфва върху устните ѝ, е изпълнена с толкова надежда и облекчение, че не успявам

да се сдържа. Вземам старата си приятелка в прегръдките си, усещам я как ридае на рамото ми.

— Благодаря, благодаря — не спира да повтаря тя.

След известно време заемам мястото си начело на масата. Огънят изгасва в огнището и скоро ще трябва отново да се разделим.

— Сегретата е сила на доброто — казвам. — Бяхме подложени на болезнени изпитания, но оцеляхме. Един град не може да стои гордо изправен, без да има здрав гръбнак. Вие сте причината, поради която Венеция остава непокътната.

Обръщам глава към един от скритите зад перденца прозорци. Отвън, под пелената на нощта, лежи градът. Какви ли тайни се разгръщат в него дори в този момент? Галя пръстена на пръста си и усещам тежестта му.

— Дами, работата ни едва сега започва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.